

Andrei Ruse

SONI

Capitolul 1

Moartea nu se pune la întreținere

A doua zi totul s-a întors pe dos. Dimineața a fost unul dintre acele momente când nu ai voie sub nicio formă să fii singur. Tocmai atunci, când orice prezență umană, chiar și sforăitul sâcăitor al Danei, m-ar fi făcut să mă simt mai puțin bolnavă, m-am trezit singură.

Și era ca și cum ceva foarte scârbos s-ar fi plimbat prin tot corpul meu. Un fel de vierme, târându-se mai întâi prin craniu, șerpuind chinuit între creier și os, apoi alunecând pe ceafă, pe spate, până spre coapse, ocolind numai puțin vaginul. Îmi doream să iasă pe-acolo, oricât ar fi durut. Dar el își continua drumul fără să dea doi bani pe fantezia mea, lăsând dâre cleioase, luând-o pe piciorul drept și înapoi, prin față, sub abdomen, rotindu-se în jurul tuturor organelor și al intestinelor, pe sub sâni, întărindu-mi sfârcurile, prin gât după aceea, pe sub gingii și înapoi în creier.

Am vrut să îmi dau cu puțină apă pe față, să mă dezmeticesc. Însă când am intrat în baie și am văzut plăcile mari de gresie și de faianță, mi-am amintit de toate superstarurile care au murit pe budă. M-am gândit la Elvis, mi l-am imaginat dându-și duhul ca un porc într-o nenorocită de baie, fără să poată face absolut nimic decât să con-

știentizeze, poate, că acela urma să fie ultimul peisaj pe care avea să-l vadă vreodată. M-am gândit cum a zăcut trupul lui rece și slinos acolo, până Regele să fie descoperit după mult timp cu pantalonii în vine și ceva urme de rahat uscat pe cur.

Da, m-am spălat la chiuveta din bucătărie în dimineața aia.

Aproape că mă bufnea râsul, de ce să mint? Cancer la stomac? Șanse mici? Eu?! Cum pizda mă-sii? Cum?! Toată viața mea, tot ce am crezut eu că e important s-a dus dracului într-o secundă. M-am gândit că poate asta trebuia să realizez și gata. Am tot sperat că visez, că în scurt timp urmează să mă trezesc, știind că n-a fost decât un coșmar de căcat.

Exact în clipa aceea un tâmpit lovit de o mașină cu trei ore în urmă ieșea cu bine dintr-o operație complicată, doi vecini de-ai mei se trezeau morocănoși pentru a pleca la serviciu, în Africa o antilopă reușea să scape de un leopard fioros și se îndrepta, fără să știe, spre două leoaice săturate. Trei maidanezi se căcau pe Colentina, unui taliban nu i se detonase bomba într-o intersecție din Israel. În garsoniera mea însă, nicio minune. Nici în clipa aceea, nici în următoarele.

Deși viața nu e despre astea, nu m-am putut abține: școala, jobul, telefonul, replica cea mai bună, magazinul preferat de țoale, culoarea capacului de veceu, becuri sau spoturi, mobilă de culoare închisă sau mobilă de culoare deschisă, natural sau imitație, locurile de agățat sau doar locurile de întâlnire cu ai mei, muzica și-așa mai departe, toate astea acum nu însemnau nimic.

Mi-am repetat numele de câteva ori până și-a pierdut sensul și a devenit o adunătură de sunete. M-am uitat în oglindă – arătam ca dracu'. M-am uitat la ceas – nu trecuseră nici zece minute de când eram în picioare și mi-am dat seama că toate diminețile mele urmează să fie la fel.

Mi-am deschis mobilul. Peste vreo douăzeci și ceva de mesaje de la maică-mea.

Mi-am amintit atunci că uitasem să sun la birou și ar fi trebuit să fiu acolo de vreo jumătate de oră. Am sunat. Mi-am luat concediu toată săptămâna, cât mai rămăsese. Le-am spus că sunt foarte răcită, nu că muream. Radu, evident, a făcut ceva figuri, dar nu mai puteam eu de crizele lui și de faptul că rapoartele creditelor nu erau gata.

M-am întins pe jos în mijlocul casei și mi-am aprins o țigară. Televizorul închis, laptopul închis, luminile închise. O liniște groaznică. Mă gândeam la cancer.

Știam un unchi care murise destul de recent din cauza asta. Nu-l cunoscusem, era o rudă îndepărtată, auzisem în treacăt de la maică-mea, nici nu mai știu când. N-am fost niciodată genul apropiat de familie. Tot timpul rudele mă plictiseau teribil, erau prea curioase și, chiar dacă nu le cereai o părere, aveau mereu pregătit un sfat inutil pentru orice. Niciodată n-am înțeles de ce oamenii, când îmbătrânesc, se cred exemple de urmat. În fine. Dă-i dracu'! Cancer.

Aproape toate cunoștințele mele aveau pe cineva apropiat cu cancer. Dacă nu, aveau alte cunoștințe care sufereau de cancer. Cancer în sus și cancer în

jos, cancer în presă, cancer în reviste, în filme, în cărți, la știri, reclame cu medicamente preventive, superstaruri cu cancer, statistici cu mii de morți de cancer, boala secolului era peste tot și n-auzisem de mulți pe care să-i ierte. Boala secolului era la mine în garsonieră, netrecută la chirie, și îmi zâmbea.

Să te fut, cancerule!

Stăteam întinsă și admiram tavanul, ce devenise un fel de ecran pe care se proiectau momente idioate din viața mea. Mai trăgeam din țigară și împrăștiam fumul peste imagini.

I-am înjurat pe toți care mi-au venit în minte, fie că-i cunoșteam, fie că nu. Am vrut să-l înjur și pe Dumnezeu, dar am decis să nu-l bag încă în oală pentru că aș fi fost o ipocrită să aduc vorba de el tocmai acum. Urăsc oamenii care devin credincioși peste noapte când dau de dracu'.

Răspund. Aud doar respirația Danei în telefon.

— Soni... Am aflat de la maică-ta... Nici nu știu cum să zic, nu știu ce să zic.

— Păi nu zice nimic.

— Nu, deci... Pfff... Mi-a zis Radu că te-ai învoit, că nu ești ok, am zis să te sun, dar aveai telu' închis...

În fine, și-am sunat la maică-ta mai devreme și mi-a povestit tot... Nu, deci... Mi-a căzut cerul în cap, Soni...

— Dana, Dumnezeu, nu trebuie să-mi explici sau să te scuzi că ai aflat, în puii mei. Ți-aș fi spus. Dar abia-mi revin și eu, adică...

— Ești ok? Adică cum dracului să fii ok... Trec pe la tine?

— Dacă poți...

— Dacă pot?! Hai, mă Soni... Termin repede pe-aici ce prostii mai am, mă-nvoiesc... Cam într-o oră și ceva maximum ajung.

— Dana, sper că nu ai zis nimănui...

— Nu, nu, *chill*! Cum să...

— Nu știu ce dracului se întâmplă... Sunt efectiv pe dos! Nu pricep nimic și totul e ca dracu'!

— Vorbim când ajung, Soni. Nu pot la telefon...

Nici nu voiam să mă gândesc cum era Dana. Cum ar fi fost invers, să aflu eu într-o dimineață că are cancer. Probabil aș fi înnebunit. Da, ar fi trebuit s-o sun imediat, sunt o tâmpită. Dar n-am putut să vorbesc cu nimeni, cu absolut nimeni. Nu am avut puterea. Când am văzut-o pe maică-mea în ce hal începuse să plângă pe culoarul ăla infect al spitalului, am fugit. Ca și cum aș fi lăsat boala acolo, ca și cum, dacă mă îndepărtam, verdictul nu era adevărat. Abia puteam să respir de frică, d-apăi să scot cuvinte pe gură.

Dar Dana mă iartă. Dana întotdeauna mă înțelege.

— Ce naiba faci cu toate astea? m-a întrebat mirată când a intrat.

Pe hol strânsesem deja multe pungi și cutii pline cu tot felul de nimicuri.

— Le-arunc, ce să fac cu ele?

— Le-arunci?!

— Da, le-arunc! Ce nu-nțelegi? Le-arunc.

— Da' ce naiba ai pe-aici?

Și-a început să cotrobăie prin ele.

— Lasă-le, Dana! — și am împins-o. Sunt tot felul... Nu știu, agende, fotografii... Mai ales cu Paul... Haine vechi, suveniruri de naiba mai știe unde, acte și garanții expirate de la aparate pe care nici nu le mai am, numai căcaturi.

— Cu Paul ai vorbit? Știe?!

— Nu, și nici nu vreau să aflu! Gata, Dana! N-am nevoie de mila nimănui și n-am nevoie mai ales de trecut. Crede-mă, m-ar apuca toți dracii dacă l-aș auzi pe Paul acum. N-am nevoie de el! De fapt, nici nu știu de ce dracului am nevoie acum, dar nu de Paul, nu, nu, nu...

— Știi, poate ar fi bine să mergi la un psiholog.

— Da, să știi că pe psiholog o să-mi cheltui eu ultimii bani! Ca să nu mor așa, să mor liniștită.

— Hai, mă Soni... Poate te ajută, de unde știi?

— Poate.

— Băi, nu mai fi așa! Te rog... Nu mori, Soni! Nu ai cum să mori! Știi că ai aflat târziu, dar... Sunt ceva șanse cu chimioterapia, am vorbit și cu maică-ta.

— Sigur, și cu încă ceva pumni de medicamente pe zi și cu... aproape că mă bufnea plânsul. O s-o fac, Dana, normal c-o să-nțerc... Normal... Acum sunt plină de draci. Ai o țigară?

Dana a scos din buzunar pachetul ei, apoi a rămas înțepenită, cu el întins, privind în gol. Abia respira. Avea lacrimi în ochi și o figură pe care nu cred că i-o cunoscusem vreodată în cei peste zece ani de când ne știam. Arăta ca naiba. Alergase, cred. Părul ei blond, tot timpul îngrijit, acum stătea ciufulit în toate direcțiile, hainele parcă

abia-i veneau, parcă nu erau ale ei, machiajul îi era stricat din cauza plânsului...

— Dana, dă-mi o țigară, te rog.

Dar ea nu se mișca.

— Soni... să știi că dacă ți se întâmplă ceva...

Apoi a bufnit într-o criză de plâns. M-a luat în brațe, suspinând, dar eu am împins-o încet, încercând să-i spun că nu m-ajută deloc, că nu de asta am nevoie acum. La naiba, eu sunt aia care moare până la urmă! Deși încerca să mă încurajeze, se comporta de parcă ar fi fost deja la înmormântare.

S-a lăsat jos și s-a rezemat de perete. M-am așezat și eu lângă ea. Mi-a întins într-un final țigarile. Ne-am aprins câte una.

Una lângă cealaltă, așa cum fuseserăm și în liceu sau în facultatea care nu ne folosisese vreodată la ceva. Rockerițele retrase care își văzuseră de Nirvana, de Guns-ul și Guano Apes-ul lor, de filmele lui Tarantino, cu Johnny Depp, filmele cu droguri ieftine și muzici bune, comediiile americane proaste, cărțile beatnicilor, cărțile cu vână, pe care le devoram și le furam din librării.

Trecuse mult timp și trecuseră multe. Păream pregătite pentru orice, însă nu pentru cancer. Nu ne-au învățat nicăieri despre asta. N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce urmează să se-ntâmple.

Mă uitam la Dana și îmi aminteam de tot, de câți bărbați se perindaseră prin paturile noastre, câte beții cu votcă și iarbă, câte nopți împărțiserăm râzând în hohote sau plângând pentru naiba știe ce sau cine, sau chiar noaptea aceea despre care n-am mai vorbit nicio dată, când eram atât de triste și ne-am îmbătat atât de rău, încât am sfârșit culcându-ne împreună, de parcă toată viața fuseserăm lesbiene.

Am luat-o de mână, iar ea m-a strâns puternic. Ne priveam și ne-ntrebam când și cum am ajuns oare aici.

După demența din facultate și câteva joburi de început, lucram de ceva timp în niște birouri simandicoase la o bancă, cu același pro-

gram nesfârșit de opt ore, aceleași prânzuri în aceleași locuri, aceiași amici sau colegi neinteresanți, aceleași planuri și distracții de doi bani, nevăzând în tot timpul ăsta că nu facem de fapt nimic și acum, brusc, pauză. Un stop violent. Un F5. Ne trezim din rutină în holul micuț al garsonierei mele, în liniște și într-o lumină slabă, văzând cum absolut tot ce-am trăit se duce pe lângă noi. Totul ne scapă din mâini de parcă ar fi ceva lichid și unsuros.

— Știi, Dana... Că e acum, că e peste treizeci-patruzeci, tot aici ajungem.

— Am uitat că la un moment dat murim, nu? și a zâmbit trist.
Ne luăm în brațe.

— Ce-am făcut eu douăzeci și șase de ani, Dana? Am terminat un căcat de liceu și un căcat de facultate, am o diplomă care nu-mi folosește la absolut nimic, ascunsă printr-un sertar pe-aici, am lucrat printr-o grămadă de locuri până am ajuns la o bancă nasoală, m-am culcat cu trei bărbați și totuși ultimul mi-a spus că sunt o curvă... Cu patru, pardon.

— Patru?

— Ce, e mult? Hai, fă-mă și tu în toate felurile.

— Nu, Soni, draga mea... Eu m-am culcat cu patru doar anul ăsta și suntem abia în martie, și începe să
râdă. Dar stai așa, stai așa. Care e al patrulea?

— Eee...

— E? Nu mi-ai spus?!

— Antrenorul de schi... de la Predeal, îți amintești?...

— Ești nebună?

M-am înroșit imediat.

— Cum Doamne iartă-mă nu mi-ai spus?

Și începe să râdă de mine.

— Păi... na... nu știu, după alea două ore pe care le-am plătit, am fost la un ceai și... Nu știu, Dana, ce vrei să-ți explic, pur și simplu s-a întâmplat. O dată. Asta tot nu mă face o panaramă.

— O, ba da!

— Dana, am cancer!

Dana râdea.

— Păi, da' nu erai, mă, cu Paul atunci?

— Paul n-a vrut să vină la munte de ciufut ce era! Ne certaserăm.

Singura chestie e că... na, am fost pe banii lui, ce-i drept...

Râdem în hohote, apoi pauză. Liniște.

— Ce ți-a zis doctorul? m-a întrebat Dana, serioasă.

— Azi, mâine, în jumătate de an, într-un an cel târziu. Sau niciodată, râd eu.

— Da, ce tare a sunat niciodată...

— Păi da, față de un an de zile, zece sună ca o eternitate.

Am tras aer adânc în piept, mi-am făcut curaj și am luat câteva din plase, să le arunc. Dana s-a ridicat să mă ajute.

— Ești sigură? mă mai întreabă o dată.

— Foarte!

Strânsesem prostiile care încă îmi mai aminteau de Paul, în special. Câteva scrisori, fotografii, cadouri, bijuterii pe care mi le dăduse sau tot felul de lucruri pe care ni le luaserăm împreună. De când ne despărțiserăm și se mutase, asta cu aproape trei luni în urmă, rămăseseră o grămadă de lucruri uitate prin sertare. Cred că până atunci nu avusesem curajul să arunc trecutul la gunoi.

Trei ani care n-au însemnat mai nimic până la urmă. Mă gândisem chiar și la un copil, la o căsătorie, dar toate astea l-au speriat. Și bărbații arată ca dracu' când sunt speriați, mai ales de viitor, nici nu-i mai poți numi bărbați.

M-a lăsat. Fără prea multe explicații. Fără un motiv foarte puternic, fără măcar să zici că nu ne mai înțelegeam cine știe ce. Nu, pur și simplu. Și-a găsit repede o puștoaică de douăzeci și ceva. I-o sugea mai bine probabil. Avea pielea mai fină? Fundul mai ferm? A durut ca naiba, dar când am dat drumul la prima pungă în gura ghenei,

n-am mai simțit nimic. Nu exagerez, odată ce moartea se mutase la mine neinvitată, numai de Paul nu mai aveam eu chef.

— Vrei să mă mut la tine o perioadă?

— O perioadă înseamnă foarte mult acum, Dana... Sigur că vreau să stai, vreau să-mi fii aproape, dar...

— Recuperezi timpul pierdut, a? râde ea.

— Recuperez un cur. Tu chiar crezi că am chef de asta? Nu mă interesează nicio relație, nicio-ntâlnire, poate doar niște sex. Sex fără obligații, n-am timp de altceva.

— Previzibil.

— Previzibil, neprevizibil, mă doare în cur! Poate dacă aș fi făcut asta de câteva ori până acum, toate ar fi stat altfel. Dar nu! Eu am crezut că gata, am găsit masculul, am găsit dragostea adevărată și familia și toate cele... Un căcat și dragostea asta, Dana! Știi de câte ori am vrut să-mi bag efectiv picioarele și să mă fut cu un oarecare? Dar nu! Pentru că există societate și prejudecăți și nici nu știu cum să le mai zic... N-am vrut să fiu și nici n-am fost o parașută, dar e printre primele lucruri pe care le regret acum.

— Soni?!

— Ce? Aberez și io...

Dar nu aberam. Brusc, găseam ceva nou și incitant legat de sex. După ce Paul plecase, după destul de mult timp singură și după ce mai aflasem și de cancer, ideea de sex mă relaxa. Era poate singurul lucru care îmi mai lua gândul de la toate căcaturile.

— Ai chef de un film, ceva? m-a întrebat Dana, încercând să găsească o soluție pentru starea mea.

— Nea... filmul înseamnă pierdere de timp. Și îmi calculez fiecare minut în parte. Sunt trează de trei ore. E douășpe, nu?

— Aproape, răspunde Dana după ce se uită la ceasul ei de fițe.

— Bun, deci pe la două, la noapte, mă culc și îmi pun alarma la ceas pentru șase. Patru ore de somn îmi ajung.

— Patru ore?! Soni, tu acum trebuie să ai grijă de tine, nu să-ți fuți viața!

— Patru! Atât. O să-mi fac un program de-așa natură, încât să am cât mai mult timp. Duș în fiecare dimineață și nu mai mult de un sfert de oră. Cu epilatul se rezolvă prin chimioterapie, cred, râd eu. Masa doar zece minute dimineața acasă, la fel și la prânz... Și seara, dacă am poftă de ceva, să fie sigur undeva în oraș.

— Soni, exagerezi...

— Nu, Dana, chiar nu exagerez deloc! Mă fut, timpul meu e foarte-foarte prețios acum! A fost de fapt dintotdeauna, numai că... Oamenii uită de moarte, cum ai spus și tu.

— Bine, și... Ce-o să faci cu timpul ăsta?

— Ce-o să fac? Da'ce n-o să fac, râd. Orice. Orice care să mă facă să mă simt vie! Chestii noi, nu știu. Uite, acum mă duc să îmi iau niște lame de ras.

— Pentru?

— E, pentru... Lasă, că am văzut eu ce-nseamnă chimioterapia. Mă rad în cap de pe-acum.

— Ești nebună? Soni, ia o pauză, ia o gură de aer! Cum să te razi în cap?!

— Așa...

— Soni, ești în șoc, ai aflat de cancer, ok? Nu trebuie să te dai complet peste cap acum, stai să ne gândim, să...

— Să ce, Dana? Să ne gândim că ce? Să vorbim ce? E simplu. O să îmi cadă părul și n-am chef de asta. Oricum îl am scurt, tot aia e. Mi-ar sta la fel de bine, și începusem să-mi pipăi deja capul. Demi Moore arăta bine când a făcut asta. Și-așa-ntotdeauna mi s-a spus că semăn cu ea...

— Ok, încep să-mi imaginez ce ne așteaptă – și-și pune mâna în cap.

— Ce ne așteaptă? Pur și simplu nu vreau să mă trezesc cu bucăți de păr prin casă.

Poate a fost un fel de grabă, cum tot încerca Dana să-mi spună, dar nu mă interesa. Graba era ceva bun; graba, gesturile spontane, chiar și fără sens, erau ok. Nu mai calculam dacă ceea ce făceam era bine sau era rău, binele și răul au dispărut imediat, așa cum se întâmplă în orice situații de criză, când nu mai e loc de ipocrizie. Rămân doar sentimentele rezultate din acțiuni. Și după ele alergam eu.

Mi-am luat lamele de la magazinul de jos. Mi-am pus în Winamp primul album de la Doors. M-am dus la baie, am dat drumul la apă caldă, mi-am dat cu șampon ca să alunece lama mai bine. Senzația a fost mai fascinantă decât mă așteptasem să fie. Lama aluneca perfect pe conturul capului și pentru prima oară am văzut scalpul meu clar și culoarea lui perfect albă.

Cu fiecare smoc de păr aruncat, simțeam că se duce o parte din mine. Nu știam exact ce și cum se schimba înăuntrul meu, dar mă simțeam cumva mai ușoară, mai liberă și, culmea, mai vie ca ori-când.

N-a durat mai mult de un sfert de oră. Mai mult m-am holbat în oglindă după aceea. Mi-am întins apoi o cremă emolientă și mi-am masat pielea sensibilă a capului. Aproape că mă excita.

Arătam bine. Păream mult mai tânără în primul rând, nu mi-ai fi dat mai mult de douăzeci. O adolescentă rebelă, nonconformistă și sexy. Eram toată un zâmbet. Era schimbarea de care aveam cea mai mare nevoie.

Să te fut, cancerule, mi-am spus iar în gând. Vierme nenorocit!

După ce m-am maimuțărit destul în oglindă și am fumat o țigară, am mers rapid în bucătărie să fac ordine. Am deschis sertarele și am scos toate afară.

Dana, evident, încerca să mă calmeze.

Am luat două farfurii plate, două adânci, două furculițe, două linguri, două lingurițe și două cuțite, cele mai colorate, după care le-am

pus într-un sertar. Restul le-am îndesat într-o altă pungă, pe care am aruncat-o la ghenă.

Am mai păstrat două pahare, două căni și câteva chestii cu care să pot găti ceva rapid, dacă am chef, o tavă, un bol, o tigaie, niște palete, restul – la revedere. Ce atâtea prostii, care nu vor folosi la nimic? Doar ce-mi trebuie mie și cel mult unui prieten în trecere.

Și-n tot acest timp, umblând de colo-colo, am observat cât de plăcut era să simt și cel mai mic curent în jurul capului. Ce senzație... Ne-am așezat iar la o țigară, iar atunci mi-a venit:

— Linge-mă pe cap!

— Ce?!

— Lin ge mă pe cap!

— Soni...

— Te rog și n-o să insist, vreau să mă lingi pe cap acum! Acum! Fără explicații, fără nimic.

Oricât de nebună aș fi părut, Dana n-a mai comentat. S-a apropiat destul de speriată. Eu stăteam pe scaun, iar ea s-a aplecat încet, cât să-i simt respirația exact pe vârful capului, după care m-a atins cu limba ei umedă. Apoi s-a retras rapid.

— Nu așa, proasto! De la ceafă până pe frunte, lins ca lumea! Serios! Vreau să văd și eu cum e. Hai, mă Dana...

Și-a scos limba și în sfârșit m-a lins.

Am încercat cât am putut să-mi maschez reacția, dar nu știu dacă am reușit. Mi-am dat drumul aproape instantaneu. În permanență o dungă de salivă rece rămânea în spatele limbii ei foarte calde. Toate aceste senzații erau mult mai intense decât pe oricare parte a corpului. Pielea mi s-a făcut de găină, un fior mi-a trecut prin toți mușchii și am avut două orgasme, unul după altul.

Iar viermele dinăuntrul meu scrâșnea ca un animal împușcat, părând că-și dă ultima suflare.

Când a ajuns în dreptul frunții, i-am spus să nu se oprească. Dana a continuat pe mijlocul feței, umezindu-mi nasul, buzele și bărbia.

Am mai ținut ochii închiși câteva secunde, până am început să simt cum saliva ei rămasă pe ceafă începea să se usuce.

Am deschis ochii și am văzut-o pe Dana, speriată. Mi-am dat seama cât de singură sunt și m-a bufnit plânsul.

Am vorbit cu Dana despre o grămadă de treburi și probleme. Ce urma să fac cu serviciul, cum îmi voi depune demisia, cum voi evita întrebările curioșilor, cum îmi voi lichida cardurile, cum și alte cum, numai treburi plictisitoare, de care voiam să scap repede.

Cam la zece minute mai zăream câte ceva prin cameră care mi se părea în plus și-l aruncam, întrerupând dialogul și observând cum de fiecare dată Dana dă ochii peste cap.

Mi-am făcut curaj și am sunat-o și pe maică-mea spre seară, să stabilesc ce urma să fac cu tratamentul.

Am rugat-o să se ocupe ea de tot, de hârțogăraie, programări și toate cele. I-am promis doar că mă voi ține de chimioterapie, asta pe lângă celelalte n medicamente și n teste pe care urma să le mai fac. Niciuna dintre noi n-a plâns la telefon, am tratat totul de parcă ar fi fost vorba despre o simplă operație de apendicită. Dialogul a fost lejer, un ce mai faci, ți-e bine, să te odihnești, să mănânci ceva, să ieși și tu prin oraș, vrei să ne vedem să vorbim, prostii d-astea, cu răspunsuri de genul da sau ok sau vedem mai încolo.

Pe seară am ieșit cu Dana în Big Mamou. Ce dor îmi fusese de Big, mi-am dat seama. lubeam clubul ăla, care tot timpul îmi dădea senzația că apăruse peste noapte, că era o improvizație, la fel ca și jazzul sau bluesul care se auzeau în surdină. Câteva scaune și mese de terasă total rupte din peisaj, multe prostii pe pereții care aveau o văruială ciudată, un roz închis și plin de zgârieturi. Un arbore genealogic al jazzului în dreapta, pe care îl studiam de fiecare dată

când veneam acolo. Sigur, a trebuit să mă îmbolnăvesc de cancer ca să-mi amintesc cum îmi place să mă distrez. Măcar eu mi-am amintit. Voi, toți oamenii sănătoși, care ajungeți la fix la birou ca să nimic și sorbiți plictisiți o cafea proastă ca să vă treziți din nimic pentru nimic, apoi sunteți devreme-acasă ca să atingeți apogeul nimicului, ați înțeles exact, da, hai că știți, nu e greu, Nimic!

Shot-urile de tequila adunate și atmosfera au făcut ca viermele să scrâșnească din nou. Asta era satisfacția supremă.

Dana sorbea din bere, era tristă ca o gutuie uscată.

— Ce-ai, mă? am smucit-o un pic de umăr.

— Ce-am? O să mor, o să mori! a izbucnit.

— Pe bune?! am râs. O să murim cu toții! Ce descoperire!

— Da, da, da... Fă mișto, Soni. Te înțeleg. Eu nu pot, eu mă gândeam că în scurt timp, dacă toată treaba asta iese prost... N-o să mai pot sta cu tine la o bere, bârfind, lingându-ne creierii sau ce alte trăs-năi îți mai trec prin cap. Sunt atât de speriată, de parcă mâine s-ar termina totul... Iar eu mâine voi fi ok, iar tu vei fi așa întruna, în starea asta de tot căcatul, așteptând să mori. Ce dracului e asta?!

— Hai, mă, calmează-te. Oricum ar fi, ceva o să fie cumva bine pentru cineva, nu așa spuneam mereu în facultate? Nu mai știi cât am dezbătut treaba asta cu moartea și câte eseuri și nebunii? Nu știi de ce atunci totul era clar și fiecare avea convingerile lui de neclintit.

— Da, pentru că erau teorii! Idei doar, vrăjeli!

— Am prins până la urmă destule lucruri bune de la filosofie, deși nu-mi vine chiar niciunul în minte acum.

— Mă fut în ea de filosofie, sare Dana. Nu, deci eu aș fi vrut să fiu o proastă! Pe bune, Soni, nu râde, vreau să fiu o idioată! Fără să mă gândesc la atâtea sensuri și să caut atâtea răspunsuri. O amărâtă de coafeză care să se uite pe Acasă la telenovele și la emisiunile despre femei care nu demonstrează decât că sunt niște tâmpite.

— Da, Dana care s-ar fi grăbit spre casă să-și vadă serialele de pe Acasă și-ar fi avut un mp3 plin cu manele, am început să râd de ea. Eu aș fi vrut să pictez și să am expoziții și d-astea, nu cred că aș fi avut ce să vorbesc cu tine dacă ai fost atât de încuiată cum spui. Nici nu ne-am fi cunoscut. Poate la coafor, râd iar. Da, aș fi avut toată casa plină de vopseluri... și pensule... și pânze, și halate și toate prostiile-astea.

— Auzi, dacă ar fi să o iei de la capăt, ce ai face?

Mă gândesc ceva timp.

— Nimic diferit, probabil.

— Nu, Soni, dacă ai ști tot ce știi acum și o iei de la... cînșpe ani, să zic...

— A, așa... Aș face filme!

— Filme?! Ce filme?

— Uite, aș face unul despre cum trec prietenii celor morți de cancer peste tragedie.

— Ești dusă...

— Trebuie să mergi mai departe, Dana! Urăsc să te văd depri-mată, mai ales din cauza mea. La naiba, totul e așa trist... Și eu sunt egoistă și nu mă gândesc decât la cum mă vor uita oamenii.

— Nu, deci tu ești dusă cu capul rău de tot, ești cretină! Vrei să stabilim cât voi plânge după tine în fiecare zi ca să fii mulțumită?

— Da. Hai!

— Cinci minute pe zi pentru douăzeci de ani e rezonabil?

— Nuuuu.... Zece minute în fiecare dimineață!

Dar n-o să fie așa, după câteva luni, pula! O să-ți amintești doar de ziua mea, la revelioane, faze d-astea. Așa aș face și eu, nu te condam-nam...

Dana îmi fute o palmă peste față. Viermele colcăie.

Eu zâmbesc.

Capitolul 2

Terapii de rămas-bun

Numele meu este Sonia. Bine, îmi puteţi spune Soni, așa cum îmi zice toată lumea. M-am simțit penibilă, am înghițit în sec și am continuat.

Până acum o săptămână viața mea era destul de ok. Ăsta e cuvântul, termenul potrivit: ok.

Dacă m-ați fi întrebat luna trecută cine sunt și ce planuri am, aș fi turuit probabil cel puțin o jumătate de oră, aș fi înșirat n lucruri pe care voiam să mi le iau, n filme sau cărți sau concerte pe care voiam neapărat să le trec în „CV“, n țări pe care voiam să le vizitez, numele pe care m-am gândit să le dau copiilor mei, cum să arate camerele pe care aș fi vrut să le aibă și tot așa mai departe. Mi-am dorit dintotdeauna o fată și un băiat, gemeni dacă s-ar fi putut. Acum știu însă că n-o să am un copil niciodată.

Până acum o săptămână, singura mea măcinare... mă bufnește râsul când mă gândesc... Privesc în gol. Chiar nu-mi vine să cred cu ce probleme false, de tot rahatul, îmi ocupam timpul. În fine, singura mea măcinare era o depresie sentimentală. Pe scurt, chiar n-are nicio relevanță în poveste, bărbatul care cre-deam că va fi lângă mine orice s-ar fi întâmplat s-a dovedit a fi un dobitoc. Clasic. Știți la ce mă refer, mai mult ca sigur fiecare dintre voi a trecut printr-o astfel de... dezamăgire, să-i spun. Și poate nu o singură dată. Dar, na, indiferent de situație, de sex, nu con-tează, trei ani înseamnă mult și e groaznic când realizezi că trebuie să-i arunci la

gunoi. Simt și-acum un gol când îmi aduc aminte. Ca oricine, tind să cred că la mine a fost altfel, îmi vine să povestesc mult, să dramatizez cazul... Cel puțin până acum câteva zile făceam asta. Acum e chiar ultima mea preocupare.

Dar în rest lucrurile mergeau bine. Aveam casa mea, eram pe banii mei, aveam un job, nu cel pe care-l visasem, un job ok. Am luat o pauză și am inspirat adânc. Urăsem jobul ăla la bancă, dar fuseseră niște bani frumoși și, pe deasupra, mai lucrasem și cu Dana.

Aproape în fiecare dimineață când mă aranjam să plec și mă priveam în oglindă, îmi plăcea cine sunt. Cum gândesc, îmi plăcea cum arăt, nu voiam să schimb mare lucru. De fapt, nu cred că voiam să schimb ceva. Nu aveam regrete. Nu aveam frustrări, mă gândeam doar cum ar fi fost dacă și parcă, dacă nu era țara asta de căcat sau dacă aveam picioarele mai lungi... Prostii...

Aproape toate îmi ieșiseră. Exceptând problema cu Paul, tipul de care vorbeam.

Ei așteptau cu ochii mari continuarea. Eu mă simțeam tot mai stânjenită și cu greu îmi venea să ajung la subiectul fierbinte, să le zic despre cancer. Încă nu mă obișnuisem, încă nu mă redefinisem ca pe un om pe moarte.

Și da, toate astea, absolut toate au devenit o umbră în doar câteva secunde. Acum trebuie să mă reobișnuiesc până și să mă prezint... Țasta e unul dintre cele mai dificile lucruri.

De câteva luni aveam niște dureri chinuitoare de stomac. Am făcut câteva indigestii la rând și am avut niște zile de-a dreptul insuportabile. Dar nu le-am dat prea mare atenție. Niciodată n-am dus-o excelent cu stomacul, am avut de mică o oarece sensibilitate, nu băgasem de seamă. Asta până când, recent, maică-mea a observat că ceva pur și simplu nu e în regulă cu mine. S-a îngrijorat foarte tare, că, na, doar d-aia-i mama, și într-un final am fost cu ea să-mi fac niște analize. Să vedem, o fi o iritație, un ulcer, o alergie... Cancerul nici nu-mi trecuse prin cap, sincer.

Cancer la stomac. Malign. Avansat. Puține șanse....

Mă opresc câteva secunde, încă nu-mi vine să cred. Încă sper să mă trezesc.

Asta e povestea pe scurt. Un căcat, iertați-mă. Mă țin tare să nu îmi dea lacrimile.

A doua zi, când m-am privit în oglindă, nimic nu mai era ok. Nimic nu mai era cum obișnuise să fie. Toate lucrurile de care eram mândră sau mă făceau să mă simt fericită, de fapt credeam că mă fac fericită, nu valorează nimic. De-atunci nu mă gândesc decât că în curând o să mor și nu știu cât de pregătită sunt pentru asta. Sau dacă trebuie să fii pregătit pentru asta. Sau dacă trebuie să faci ceva, sau orice.

A fost prima și am decis ulterior că și ultima ședință de terapie de grup la care am participat, cea

mai proastă idee pe care o avusese Dana vreodată. Sau oricum în topul ideilor ei proaste, nu chiar puține la număr.

Exact cum mă așteptasem, o adunătură de oameni care și-au povestit pe rând experiențele tragice și modul în care încercau să le depășească. Un cerc de oameni muribunzi, interesanți la prima vedere, dar foarte plictisitori atunci când am observat că nu mă interesa mai nimic din poveștile lor. Moartea te face egoist. Sau poate pur și simplu a-i vedea pe alții în fața unor probleme asemănătoare cu ale mele nu mă ajuta cu absolut nimic, ba chiar mă irita. Sau poate n-aveam chef atunci și asta era tot.

Oameni care încercau să-și accepte sfârșitul. Nu pricepeam prea bine asta. Nu aveam ce să înțeleg aici. Cine poate să accepte că va muri? Eu una, nu. Eu aveam lucruri de făcut, nu de stat și pălăvrăgit despre cine obișnuisem să fiu. Dureros sau nu, toată istoria mea de până atunci nu mai avea nicio însemnătate. Mai mult m-am enervat.

Venisem printr-o recomandare a Danei și, dacă tot ajunseseam acolo, nu voiam să dau înapoi și să o pun într-o postură jenantă. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, probabil mi-aș fi luat tălpășița după primul sfert de oră. Dana o cunoscuse pe terapeuta asta, o doamnă în vârstă, îndeajuns cât să-mi fie mamă, acum vreo câțiva ani, când căuta un psiholog. Avea ea impresia că doar un specialist o putea face să treacă peste crima oribilă care se întâmplase în blocul ei. Bine, se pare c-a și ajutat-o din moment ce au mai ținut legătura. Eu una n-am astfel de calități, m-am simțit complet inutilă când m-am trezit cu Dana la ușă în dimineața aceea. Era de-a dreptul terifiată.

Trebuia să fie doar un jaf, din câte concluzionaseră criminaliștii. Victima însă, vecina Danei, s-a întâmplat să fie acasă. Ar fi trebuit să plece la munte cu soțul ei pentru o vacanță scurtă, de weekend, dar ceva legat de serviciu a reținut-o încă o seară. Bărbată-su o luase înainte pentru că se mai întâlneau cu nu știu ce prieteni, ea urmând să ia primul tren de dimineață.

N-a mai apucat. Hoțul s-a trezit cu proprietăreasa în casă, buimacă. I-a aplicat nu mai puțin de șase lovituri de cuțit. Probabil că îi văzuse fața. Probabil că îl și cunoștea. Cine știe? Nu l-au prins nicio dată.

Dana fusese terminată psihic de-a dreptul. A dormit la noi câteva zile, zic „noi“ pentru că atunci stăteam și cu Paul.

Și eu o cunoscusem pe tipă. Se înțelegea destul de bine cu Dana și n-am avut cum s-o ratez. O profesoară de gimnaziu de limba engleză, una destul de bună, de altfel. Țin mine că atunci când am prins-o de câteva ori la cafea, la Dana, ne-a povestit despre tot felul de excursii pe care le făcea lunar cu clasele ei sau de tot felul de proiecte și serbări în engleză, tot felul de concursuri.

Era unul dintre profesorii ăia care te-ar fi fascinat, se vedea de la distanță. Unul care ți-ar fi marcat copilăria și de care ai fi amintit de fiecare dată când ai fi vorbit despre școală sau despre oamenii importanți din trecutul tău. În afară de niște nefutuți, care n-am înțeles

niciodată de ce naibii se apucaseră de așa ceva, am avut și eu câțiva profesori de genul ăsta. D-aia probabil am îndrăgit-o din prima.

Dacă îți aminteai și pe ce salariu și în ce condiții își făcea treaba, nu puteai să nu o admiri. Oameni nebuni cu pasiuni bune. Soțul ei, care acum a ajuns un fel de alcoolic anonim, nu-l judec sub nicio formă, mai ales după toate cele întâmplate, fusese la rândul lui profesor de liceu de limba română. Ce mai, un cuplu perfect.

La știri au povestit totul în două minute. Nimic deosebit de remarcat, așa cum televiziunile știu să se bage ordinar în viețile noastre și să trateze astfel de subiecte de parcă ar fi calupuri publicitare. *It's all about rating, folks.*

Acum, mă-nțelegi, ajunsă acolo, la cabinetul de psihoterapie al doamnei Savin, nu prea aveam cum să dau înapoi. A trebuit să mai rabd încă vreo jumătate de oră până am venit cu o scuză. Un avantaj al faptului că ești bolnav este că poți să ieși mereu din orice situații, inventând cele mai tembele motive, nimeni nu stă să le analizeze, nimeni nu se supără. Mori, toți sunt atenți cu tine și te iubesc. Cu trăitul mai greu.

Eram tipa cea nouă din grup și mă simțeam ca un străin în casa unei familii numeroase, familie care mă analiza din toate unghiurile și se pregătea parcă de un verdict.

După ce mi-am ținut monologul, m-am simțit ca o retardată. Mi-a venit să plâng. Am reușit cumva să mă abțin ca momentul să nu fie și mai dramatic pe cât îmi părea că fusese. Viermele își făcea de cap printre mațe. Aproape că-l auzeam scormonind.

Cinci mutre triste, cum le-am denumit mai târziu, m-au întâmpinat în holul cabinetului amenajat chiar în casa doamnei Savin. O canapea mare, maronie, din piele artificială, unde eu nu am mai avut loc și, chiar dacă cei doi bărbați de acolo s-au ridicat, a trebuit să-i refuz, nu voiam să deranjez pe nimeni. Tot ce știam despre cele cinci mutre triste atunci când le-am întâlnit era că toți urmau să moară cât de curând, fiecare de o boală nenorocită. Cercul muribunzilor. În

fața canapelei, o măsuță mică din sticlă, alături de câteva reviste de psihologie vechi și ceva cărți. În fundul încăperii o fereastră care dădea spre un loc de joacă pentru copii. Se auzeau chiote și râsete. Paradoxal, nu?

După ce am intrat în acel living comod, simțindu-mă din ce în ce mai prost și înjurându-mă în gând că acceptasem să vin, n-am apucat să aud decât povestea a două tipe. De-ajuns.

Prima, care a stat chiar lângă mine, Ana parcă o chema, fusese o avocată cu o carieră de succes. Plus o familie ok, avea trei fete drăguțe, cel puțin din fotografia pe care ne-a arătat-o. A insistat mai mult să le văd eu, pentru că ceilalți le știau deja. Călătorise mult prin străinătate, se vedea din degajarea și eleganța pe care le emana, fără să-și dea seama, probabil. Fusese o femeie frumoasă, puteam vedea câteva trăsături fine, dar îmbătrânite de boala cu care se luptase și pe care nu reușise s-o învingă. Era în ultimul stadiu al cancerului pulmonar, cu speranța unor săptămâni, cel mult. Era relaxată și împăcată, iar asta m-a speriat groaznic. Zâmbea, ca și cum nici n-ar mai fi fost acolo. Ca o fantomă.

Câte luni urmau ca să ajung și eu acolo? Liniștea ei mă terifia și calma totodată. Poate în timpul ăsta, mi-am zis, aflu, găsești ceva important care să te facă să treci peste moarte. Sau poate e doar resemnarea în fața inevitabilului, a completat viermele care lăsa dâre scârboase prin corpul meu.

A doua tipă m-a îmbolnăvit de nervi. De vină era poate și trecerea bruscă de la cazul Anei la ea, o puștoaică infectată cu HIV în timp ce se droga. Mi-a venit să o-njur. Parcă își merita boala. M-am speriat pentru c-o judec, dar nu m-am putut abține. Unora li se întâmplă hodoronc-tronc, fără să greșească cu nimic, oameni în toată firea, cu o viață cât de cât normală, care încearcă să trăiască, să facă ceva pe-aici, iar alții și-o caută cu lumânarea. Unde naiba crezi că termini dacă la șaptespe-optșpe ani ajungi să-ți bagi în venă? Unde? Și ce să cauți într-un grup de oameni care vor să afle niște răspunsuri și să

înțeleagă cum se moare? Tu, idioato, care efectiv te-ai condamnat singură? Între timp ce, te-ai răzgândit?

Niciodată nu gândisem așa. Normalitatea fusese până atunci ceva subiectiv, ce ținea de fiecare în parte. Întotdeauna am crezut în libertate, chiar și în cea prost înțeleasă, și nu blamam sau nu judecam pe careva pentru viața lui. Ok, oricine calcă strâmb, dar în acel cerc al mutrelor triste nu mai era timp pentru astfel de oameni. Puștoaica părea o intrusă, nu eu. Asta, sigur, nu mă făcea să mă simt mai bine, era doar o concluzie tâmpită. O cauză pierdută, am definit-o categoric. Bine, toți eram cauze pierdute, dar măcar aveam satisfacția stupidă că nu ne-o făcuserăm cu mâinile noastre, stând apoi să ne întrebăm ca proștii cum naibii de ajunseseăm acolo.

Dar satisfacția asta nu știi cu ce te ajută. Mai trist, nici nu contează cum ajungi acolo, îmi dădeam seama. Uite, Soni, una își bagă ace în vene și-o suge probabil pentru o doză, alta își vede de viață și face totul cum trebuie, iar moartea le face egale. Moartea ne face egali, indiferent dacă am fost buni sau răi, bogați sau săraci, oameni simpli sau genii. Moartea-i un dictator comunist. Ceașescu cu o coasă, așteptându-te acasă.

Da, și mai fusese o tipă care părea ruptă total din peisaj, o piți Barbie cu haine extravagante care nu dădeau impresia unui ultim drum, nici măcar pe-aproape. Oamenii care-s pe moarte ar trebui să arate ca și cum nu mai au mult de trăit? Alte zeci de întrebări tembele, nepotrivite și fără sens se învârtteau prin capul meu chel. Bine că n-am apucat s-o aud, eram sigură că m-ar fi plictisit îngrozitor și m-ar fi enervat mai rău decât puștoaica emo, care-n loc de venă și-a-nțepat destinul.

Cei doi tipi, Sergiu și Mihai, erau la poli opuși. Nici despre ei nu apucasem să aud ceva și așa fi avut nevoie de părerea unui bărbat în legătură cu asta. Bărbații sunt altfel când vine vorba de moarte. Bine, bărbații sunt altfel oricum, dar mai ales când vine vorba de moarte, sex, politică și sporturi.

Sergiu era o matahală de om. Un pachet de mușchi cu un cap mic care ieșea din el, cu o ceafă cât talia mea aproape și cu o față de tractorist pe deasupra. Era haios în felul lui. Mihai, pe de altă parte, un tip elegant cu trăsături feminine, dar puternice. Arăta al naibii de bine. Dar nu atât de bine cât să mai stau pe-acolo.

După ședință rămăsesem în mijlocul orașului. Străzile murdare ale Bucureștiului arătau ca niște drumuri prin iad, cu miile de mașini parcate pe trotuar cât să n-ai loc pe unde să mergi și sutele, miile de panouri publicitare la nimic, vitrinele pline de culori și oferte.

Era o zi plăcută. Am sunat-o pe Dana să vină la Universitate, să o luăm pe jos până la Romană sau prin Cișmigiu. Oriunde, doar să stăm de vorbă despre orice, nu era bine să rămân singură cu gândurile mele, aveam nevoie în permanență să port dialoguri și să îmi expun concluziile înțelepte.

Pân-a ajuns ea, am stat pe treptele de la TNB și am fumat câteva țigări. Cu noul meu look și hainele închise la culoare, mă integram perfect în peisajul acela rebel, unde erau doar niște puști cu role, skate-uri și biciclete, dându-se peste cap ca să mă impresioneze. Sigur, nu d-asta, era doar o altă modalitate de a reuși să-mi dau importanță.

Nu am priceput niciodată sporturile extreme. Senzații tari? Adrenalină? Încercați cancerul!

— Și? Cum a fost? Hai, detalii, detalii, s-a auzit vocea Danei apropiindu-se.

Mi-am aruncat țigara și, în timp ce am stins-o apăsând, m-am întors spre ea încruntată.

— Super. O porcărie totală! Numai tu mă puteai trimite acolo!

Ea s-a așezat lângă mine, zâmbind. Arăta bine, ca de obicei: blonda de la Drept. Avea niște blugi mulați, închiși la culoare, și o pereche de cizme noi, din velur, cu toc cui, super-drăguțe, negre, simple, purtate pe

deasupra. Le-am remarcat imediat pentru că am vrut și eu să-mi iau unele la fel, cu câteva zile în urmă, dar n-am avut timp din cauza programărilor la doctor. Nu i-am zis. Poate ar fi fost bine totuși, s-ar fi simțit puțin vinovată. Sau, de fapt, poate era mai bine să fi mers la cumpărături, și nu la spital. Puteam să mor și fără să știu de viermele care lăsa dăre scârboase prin corpul meu, și să mai rămân și cu cizmele. M-aș fi îngropat cu ele.

— Cum naiba ai crezut tu că prostia asta îmi va prinde bine?!

— Dar știam că n-o să-ți placă, a început ea să râdă.

— Mă iei la mișto, nu?

— Nu, tâmpito, dar a fost ok, ca să vezi cum sunt alții care trec prin aproape aceeași fază. Doamna Savin se aștepta la asta, dar nu ți-am spus, d'aaah. Are experiență... Mi-a zis că ți-ar prinde bine să vezi cum arată și alții, să vezi că n-au nicio legătură cu tine.

— Ce început de weekend promițător... am trântit-o eu sec.

Dana doar a zâmbit. De unde atâta bucurie pe capul ei, nu știu. Era de parcă ar fi știut un secret important legat de boala mea. De parcă ar fi știut că voi scăpa, iar după tratament, după vreo trei-patru luni, viermele din corpul meu o să-și dea duhul în chinuri. O să rămână lat undeva pe lângă stomac și o să alunece fără puteri în el, apoi o să fie digerat bucățică cu bucățică. O să zbiere și nici dracu' n-o să-l mai poată salva. Nenorocitul știa cât îi doresc răul și exact atunci se înverșuna și îmi izbea organele unele de altele, dărâ-mându-le ca pe niște piese de domino.

— Știi ce? Aș vrea să fiu incinerată, am spart eu liniștea. N-ai vrea să mă păstrezi într-o urnă?

— Nup...

— Nu?!

— Nu, spune ea pe un ton foarte calm.

— De ce nu mă miră? În loc să te gândești deja unde să mă așezi... pe birou, între floarea aia a ta uscată și imprimantă...

— Nu. Dacă ar fi să mori, aș vrea să te îngrop și să mă ocup de toate. De loc, de flori, de gropari, de preot, știi tu. Ar fi cel mai important eveniment din viața mea, Soni, îți dai seama? Și-apoi, gândește-te, aș avea un loc unde să vin în fiecare sfârșit de săptămână să vorbesc de una singură ca și cum tu m-ai asculta. De fapt, poate mă vei putea asculta, n-ai de unde să știi. Eu voi fi cea care nu va afla niciodată.

— Dar eu vreau să fiu incinerată!

— Of, și Dana dă ochii peste cap. Dacă o să fii incinerată... Și îmi iei toate bucuriile-astea... Atunci aș păstra cenușa ta într-un tub mic de sticlă sau ceva de plastic, dar să fie transparent și să-l pot purta c-un lăntișor, știi? Așa aș face.

— Sau ca breloc, că lăntișorul poate-l mai schimbi, depinde cum te-mbraci.

— Câtă cenușă o fi? mă întreabă ea foarte serioasă, de parcă mă chema Google.

— Nu pot să râd la gluma asta.

— Da' nu râde, dragă! Eu de unde să știu câtă cenușă iese dintr-un corp? Mă gândesc că tu ești ș-așa destul de slabă... Dar dacă un om încape într-o urnă sau ceva de genu', poate îmi ajungi tu și-așa de vreo două-trei tubulețe, să am pe mai multe culori, vorba ta, să le mai schimb în funcție de ocazie.

Dana se ținea tare, încercând să fie ironică, să-mi dea acea speranță de care nu voiam nici în ruptul capului meu – chel, mai nou – să mă agăț.

— Auzi, Soni, tu unde crezi că ajungem când murim?

— În Pam Pam!

— Pam ce?

— Pam mă-ta! De unde naiba să știu?

— Păi unde crezi tu, idioato, că de știut nu știe nimeni sigur. Poate doar groparul.

— Ceva, ceva ar trebui să fie dincolo, nu?

Și-atunci m-am gândit ce bine ar fi fost dacă eram

tipă d-aia religioasă, conservatoare. Mi-ar fi rezolvat multe probleme. Poate chiar toate problemele. Dar nu, a trebuit eu să fac pe deșteapta și să-mi pun întrebări existențiale.

Pe Dumnezeu îl dezbătusem destul, n-aveam de gând s-o iau de la capăt. Că primul om fusese Adam, maimuță sau o corcitură între un extraterestru rătăcit și o girafă, nu prea mă interesa. Că totul era întâmplare sau că totul era pus într-o anumită ordine mă lăsa iar rece. Că era Big Bangul sau o bășină, la fel. Îmi era de-ajuns să văd lumea, să urmăresc știrile într-o zi, la nimereală, ca să-mi dau seama dacă există un bine universal sau dacă oamenii chiar cred în minunăția asta. Nimic mai simplu.

— Hai să mergem la cumpărături! am sărit eu.

— Ok, ai ceva-n plan?

— Un coșciug, i-am spus eu. Bine, adică eu vreau să fiu incinerată, ți-am zis... dar dacă mă răzgândesc între timp? Vreau să am un coșciug, așa, de rezervă. Să mi-l aleg eu! Nu ți se pare tare?

— Nu, deci ești dusă complet. Cum să luăm un coșciug?! Cam cât de cretin ar fi?

Liniște.

— Doi la mână, continuă Dana, unde găsim așa ceva și mai ales acum; serviciile funerare chiar nu sunt pasiunea mea.

— Păi știu eu un magazin pe Moșilor. Părea destul de ok.

— Destul de ok?! și-ncepe să râdă. Cum arată un magazin destul de ok de coșciuge? Care-s standardele?

— Da, mă, adică... Mai central, așa. Presupun că au mai mult decât niște simple cutii de lemn.

În timp ce și pe mine m-a bufnit râsul, Dana s-a trântit pe spate, pe treptele mari ale TNB-ului, dându-și ochii peste cap. Nu mă înțe-

legea, nici nu aveam pretenția asta. Era un lucru tâmpit de făcut și lucrurile tâmpite îi provocau dureri de cap viermelui cleios din burta mea.

— Stai, Soni, stai așa! Să zicem că... ok, îți alegi unul sau... în fine, nu contează, o să iei unul, da? Unde o să-l ții? Te-ai gândit la asta?

— Of, câte detalii... Aș putea dormi în el. Ca vampirii. Și vă mai scutesc și pe voi de-o grijă în cazul în care dau colțul în somn sau, oricum, pe-acasă.

— Serios, Soni!

— Ce? Nu pot să-l rezerv? Adică să-l plătesc și să-l iei tu când o fi nevoie.

— Nu, deci nu știu cum oamenii ca tine se pot îmbolnăvi de ceva, de orice. Credeam că și bolile au demnitatea lor...

— Adică?!

— Adică stăm și râdem ca proastele, ar fi trebuit să fim la pământ, să plângem, să ne facem griji, să pizda mă-sii, toate lucrurile normale pe care le-ar face niște oameni normali acum. Parcă, nu știu, ne-am bate joc...

— Ne-am bate joc?! De ce, de viață? De cancer? Astea-s de luat în serios?! Sunt la pământ, proasto! Porția de plâns o am seara! Și griji, griji am destule. Cu pizda mă-sii nu știu cum facem! Sincer, chiar nu știu! Ce căcat vrei să fac? Să îmi plâng de milă și să aștept să mor, să pretind că mi-a ajuns viața de până acum? Să-mi iau la revedere de la fiecare lucru în parte, ce să fac? Ești tâmpită? Când o să fiu moartă, o să fiu moartă pe bune, iar acum vreau să trăiesc. Da? Eu sunt aia care nu va mai mușca niciodată cu poftă dintr-o nenorocită de aripioară de la KFC sau un burger prost de la Mc. Eu sunt aia care nu va mai putea căska, nu va mai putea tuși, nu va mai putea da pe gât cu poftă o gură de Cola rece când afară sunt peste trei-ș'cinci. Nici măcar nu voi mai putea fuma o țigară, oricât de proastă. Oricât de nesănătoasă! Și astea-s numai detalii, Dana, detalii. Nu voi mai apuca un film nou niciodată, un album nou. Nu voi avea copiii la care începu-

sem să mă gândesc, familia care părea că va fi ok acum vreo trei luni, mașina pe care voiam să mi-o cumpăr, toate astea! Toate! Nu mă va mai durea burta în prima zi de ciclu și nu voi mai rămâne niciodată constipată de la mai știu eu ce! Voiam o fetiță căreia să-i fac pachetele la școală cu Hochland, ca-n reclamele-alea tâmpite, și să merg cu ea să-i cumpăr un ghiozdănel mișto și caiete colorate și pixuri. Și acuarele și puzzle-uri și o chitară sau un căcat de clarinet! Păpuși și parfumuri și fustițe de prințesă și pizda mă-sii! De cinci ani vreau să ajung în Irlanda și de cinci ani nu știu cum fac de reușesc mereu să cheltui banii pe prostii! Iar acum? Acum îmi dau seama că n-o să mai ajung nici măcar în Vamă, n-o să mai răcesc în cort, n-o să mai vomit de la bere neagră și n-o să mai am parte nici măcar de o partidă jalnică de sex! Mă poți scuti de oamenii normali și de impresiile lor normale?!

Dana plângea. Aș mai fi vrut să continui, dar Dana plângea îngrozitor.

— Ok, îmi pare rău, m-am aprins prea tare... și o iau în brațe.

— Nu, nu, n-ai de ce... Ai dreptate. Ai cea mai mare dreptate... și se șterge la ochi, întinzându-și rimelul. Evident, dacă n-ar fi și cazul în care ai putea scăpa prin tratament, cum se întâmplă... și nu de puține ori.

— Nu pot, Dana... Termină, nu pot! Știi ce înseamnă citostaticele și celelalte tâmpenii, încep în câteva zile. De ce nu poți pur și simplu să înțelegi că nu am puterea să mă agăț de asta? Și chiar dacă aș face totul ca la carte și viermele-ăsta din mine ar dispărea, poate oricând să revină. Peste un an, peste doi, peste cinci... Așa se întâmplă. Da, cu cât timpul trece, șansele într-adevăr ar fi mai slabe, dar mai e mult până acolo. Prea departe să-mi imaginez măcar.

— Soni, eu te înțeleg. Știi bine că te înțeleg, numai că, nu știu cum să-ți zic... Ok, trebuie să fii pregătită, pentru că nu ai cum să nu iei în calcul varianta cea mai neagră. Dar de ce numai varianta asta? Pe care eu oricum nu pot sau, na, nu vreau s-o accept. Nu vreau să

te-ngrop sau să ajung să te țin într-o urnă, Soni! Vreau să îmbătrânim. Da, cred că e prima dată când spun asta – și râde –, dar vreau să ne îmbătăm în fiecare vineri și sâmbătă cu niște tipi mișto și să ne mutăm undeva, să plecăm din căcatul ăsta de țară, să stăm una lângă cealaltă... Să treacă anii, să-i simțim din plin. Viața nu trebuia să fie așa! Nu ne-au învățat nicăieri despre asta, ne-au aburit cu istoriile și geografiile lor căcăcioase și cu filosofile lor de doi lei! Nu scria la nicio rubrică de *știți că* vreă fază de genul *dacă aflați că aveți cancer, aveți șansa să vă alegeți coșciugul*.

Am izbucnit în râs. Am luat-o apoi iar în brațe și am sărutat-o pe toată fața cât am putut de tare.

Dacă am fi fost într-un film, probabil pe fundal ar fi început o melodie ca lumea. Dar nu suntem în nicio comedie cu happy-end, suntem într-un reality-show dramatic. Și aici, în viață sau la sfârșitul ei, în cel mai bun caz poți să te mulțumești dacă pe lângă dric nu-ți va trece un Bemveu jegos din care să se audă la maximum manele. Dar n-o să știi niciodată.

— Da, aș vrea să îmbătrânim, continuă Dana, să facem crize când ni se vor lăsa sânii... Să ni se mărească fundurile când vom fi aproape de patruzeci. Să arătăm ca niște vaci și bărbații noștri să înceapă să-și caute amante... Apoi menopauza... Pfuai, câtă distracție ne-așteaptă...

Nu i-am spus nimic.

Priveam în gol Piața Universității. Visam diverse.

— Soni, mă trage deodată Dana. Soni!

— Ce-i, mă?!

— Îți sună mobilu'!

Era Paul. L-am pus pe *silent*, nu i-am răspuns.

Pe Paul îl cunoșteam din liceu. Dar am început să ies cu el abia spre sfârșitul facultății. Nu știu dacă l-am găsit vreodată atrăgător, nu mă gândisem la asta, poate de aici și perioada mare de timp, de aproape opt ani, în care nu se întâmplase mai nimic.

L-am descoperit cu adevărat abia spre sfârșitul ultimului an, înainte de licență, când, separat de ieșirile destul de rare la o bere sau de tot felul de întâlniri accidentale, prin A, pe Motoare, în Vamă și-așa mai departe, începuserăm să vorbim mult pe net. Aproape în fiecare seară, devenise deja un fel de tradiție, când ajungeam acasă, să deschid laptopul, să-l salut și să ne povestim ziua ce tocmai trecuse. Și diverse, desigur, despre tot felul. Despre oameni și ticuri. Despre obsesii, despre filme, chiar și despre sex uneori.

Eram atunci cu un tip interesant de la Filosofie, dar era mai mult ceva de genul ne-o trăgeam și cam atât. Era doar un tip interesant care arăta bine, nimic mai mult. Paul însă mă intriga. Pentru că era exact ceea ce nu mi-aș fi dorit vreodată de la un bărbat. Până atunci, cel puțin. În primul rând era la Informatică și începuse deja o carieră impresionantă ca IT-ist, realizând tot felul de softuri idioate pentru nu știu ce firme de contabilitate. Da, câștiga binișor. Deși asta nu prea m-a interesat, era totuși mai mult decât o supraviețuire financiară, cum fuseseră toți anii mei de facultate.

În fine, nu credeam atunci că voi suferi un IT-ist mai mult de cinci minute la o bere, dar să mă și cuplez cu unul ar fi sunat de-a dreptul catastrofal. Tipul viselor mele a fost dintotdeauna un actor. Poate și din cauză că lăsasem teatrul baltă pentru Filosofie și simțeam un nod în gât de fiecare dată când călcam într-o sală, oricât de interesantă sau de stupidă ar fi fost piesa respectivă.

Paul era departe de toate visele mele artistice. A apărut în viața mea odată cu maturizarea și cu dorința de a începe să trăiesc pe picioarele mele. Era un tip meticulos, fascinant prin câte lucruri știa și

câte citise. Un tip ambițios, un tip calculat, extrem de ordonat, mereu elegant și într-un fel serios prin asta, și îndeajuns de uman cât să aibă un minim simț al umorului. Dar nu exagerat, cum l-am avut eu întotdeauna.

Am început să ne întâlnim, la început mai greu, din cauza programelor noastre, apoi tot mai des și, na, după câteva ameteți la bere, ne-am și culcat. Inevitabil. Era bun la pat și asta m-a șocat. Nu m-am așteptat niciodată ca un informatician să fie bun la pat. Eram sigură că va trebui să muncesc mult pentru orgasmul meu, dar n-a fost deloc așa și nicidecum la singular. Bine, nu era creativ, ce-i drept, nu era pasional, nu trecea de niște limite oarecum impuse, dar sexul cu el a fost chiar ok.

La o jumătate de an de când pot spune că începuserăm să fim împreună, și-a deschis firma lui, alături de încă doi parteneri, doi prieteni foarte buni, tot programatori. Le-a mers bine și probabil le mai merge și acum. La început mi-a împuiat capul cu tot ce se întâmpla la birou. Cred că ajunsesem să știu mai bine decât el ce trebuia făcut. Îmi plăcea asta, nu zic. În timp însă, odată ce am început și eu serviciul, iar firma s-a mărit, aproape că nici nu mai știam cu ce se ocupă fiecare.

După aproape un an împreună, ne-am mutat la mine. A fost de fapt și anul când mi-am cumpărat garsoniera, cu banii de la mama, memorabilul sfârșit al lui 2006. Au urmat apoi lucruri care par simple, dar care atunci mă transformau și ne transformau în alți oameni. Cumpărăturile, banii, mașina lui, sertarele fiecăruia, lenjeria fiecăruia, obiceiurile fiecăruia și tot așa. Din puștoaica rebelă care abia terminase facultatea, devenisem o femeie responsabilă, cu probleme, cu facturi de plătit, cu serviciu și carduri, dar mai ales cu un bărbat și o relație serioasă, care nu îmi dau seama cât a însemnat de fapt pentru fiecare.

Încă un an și ceva de-atunci nu știu dacă se poate spune că am mai văzut această relație sau dacă eram doar doi prieteni buni care

se înțelegeau și se suportau, care și-o mai trăgeau din când în când, care aveau grijă unul de celălalt într-un mod firesc, deși fiecare era pe cu totul altă lungime de undă.

Știu, sună ca dracu' brieful ăsta, dar nu a mai fost nimic spectaculos la mijloc, asta dacă fusese ceva în afară de fascinația unor persoane care se culcaseră adolescenți și se treziseră peste noapte oameni mari.

Nicio poveste extraordinară, nicio întâmplare memorabilă, exceptând faptul că, la un moment dat, am avut impresia că voiam să-mi trăiesc restul vieții împreună cu el. Da, nenorocita de rutină devine la un moment dat siguranță. Ce trist, când mă gândesc acum.

Lucru ăsta cu viitorul împreună l-a speriat groaznic. Atunci a plecat. Bine, nu chiar pe moment, dar nu la mai mult de vreo două-trei săptămâni. De-atunci nu a mai mers chiar nimic și probabil mi-aș fi regretat și eu zilele dacă am fi făcut un pas serios în relația noastră fragilă. Mi-am dat seama însă că singurul sentiment între mine și Paul fusese obișnuința cu noi înșine. Nu știu dacă e un sentiment sau o stare sau ceva care nu înseamnă nimic, oricum ar fi, e trist. El poate a realizat asta mai devreme, mie mi-a trebuit un cancer ca să-mi intre bine-n cap ce e și ce nu e important în viața mea. Sau poate nu numai mie, este ceva ipocrit ce ține de firea umană când vine vorba de a sta pe muchia dintre viață și moarte.

În fine, după un timp de când apelul lui se terminase, mi-a trimis un mesaj.

16.03.07, 18:20: am uitat aparatul foto in sertaru ala de langa tv. am nevoie de el altfel nu te deranjam. da-mi un semn & spune-mi pe la ce ora sa ne vedem sa-l iau. azi te rog. paul.

Se mai și semnase, de parcă nu i-aș fi știut numărul... Și oricum, cine altcineva ar mai fi putut avea chestii uitate prin garsoniera mea? Asta chiar m-a enervat: *azi te rog. paul...*

Dana tăcuse de ceva timp, aștepta probabil să-i povestesc ce era cu mesajul, însă nu m-am sinchisit.

I-am dat până la urmă un reply: *aparatu ramane la mine! cumpara-ti altul*. Și, bineînțeles, m-am semnat: *soni*. Send. Message sent. Primul mesaj trimis după ce-am aflat că-s pe moarte. Tare, nu?

Am luat-o pe Dana de mână și ne-am plimbat prin Cișmigiu, bârfind despre tipi și gagicile lor fără cancer.

Capitolul 3

Oamenii trăiesc pentru lucruri simple

Citostaticile m-au dat peste cap. Prima noapte mi-am petrecut-o în baie, stând goală pe gresie, pentru că pielea mă ardea îngrozitor și nu suportam niciun fel de material pe mine. Țineam alături doar prosopul meu roz, ud și rece, cu care mă ștergeam la gură după ce îmi vărsam bila sau mai mușcam din el când viermele nenorocit se ondula în stomac. Și asta era doar începutul... Singurele lucruri pe care le auzeam erau sunetul apei curgând prin țevile din pereți și sângele zvâcnindu-mi undeva în jurul tâmpelor.

Știi? Îți poți da seama de evoluția societății umane numai dacă te gândești la câte mii de conducte și canale există într-un oraș doar pentru a ne duce excrementele într-un loc unde să nu le putem mirosi. Ușor-ușor, aveam impresia că pereții capătă puls. Sunt vii și îmi ascultă gândurile.

Stătusem câteva ore bune sprijinită de capacul veceului și mă gândisem la toate lucrurile mărunte din viața mea. Ca-ntr-o reclamă d-aia ieftină la o răcoritoare care-ți face ficatul praf. Primul machiaj, prima serbare, primul ciclu, primul drum cu un personal, singură, spre Bușteni, prima escapadă în Vamă, toate tâmpeniile care, adunate, însemnau cumva Soni.

O meditație deasupra capacului de veceu e fascinantă. Pentru că, atunci când stai cu capul rezemat de el, înseamnă că ești praf. Beat, drogat, o indigestie zdravănă, ulcer sau, na, chiar niște efecte neno-rocite de la citostatice, nu contează. Ești praf și vrei să schimbi ceva. Ești ambițios, cu câteva bale atârând la gură și aproape paralizat, dornic de a o lua de la capăt.

Dimineața am luat agenda nouă pe care o promisem de la bancă la începutul anului, am rupt primele pagini, cu calendare, hărți, firme și alte prostii, și am scris pe prima pagină, cu litere mari, SONI și subtitlul: 1981-2007. Pe următoarea am pus sus, ca-ntr-un jurnal, data și ora: 24.03.07, 4:23. Apoi am scris îngroșat: *Oamenii trăiesc pentru lucruri simple.*

Da, oamenii trăiesc pentru lucruri simple. Oamenii trăiesc pentru o sa-lată de pește bine condimentată într-un restaurant luxos din centru. Trăiesc pentru mofturi, deși nu recunosc niciodată asta.

Trăiesc pentru a asculta o muzică bună într-un club fișos, pentru câteva beri care să ducă la o ame-țeală ușoară și să-i țină ocupați până se retrag toate mașinile și tramvaiele, ca să aibă scuza de a lua un taxi, deși asta și-au dorit de la bun început. Este vorba de o secundă de grație.

Secunda de liniște care vine după terminarea sala-tei și sorbitul unei băuturi oarecare, atunci când gura este destul de umedă cât să nu-ți fie sete, sto-macul este destul de plin cât să poți considera că ești sătul.

Zâmbești, involuntar, îți aprinzi o țigară și te uiți spre o clădire la în-tâmplare sau la vreun tablou sau ornament din restaurantul respectiv. Ai impresia că înțelegi ceva, dar nu e nimic în plus sau în minus față de mo-mentul în care stomacul îți ghiorțăia și ai comandat mâncarea.

E aceeași stare pe care o ai în taxi, pe un bulevard gol, undeva după unu-noaptea, când luminile stâl-pilor formează un fel de linii din puncte. Se ni-merește o piesă bună la radio, auzi câteva apeluri făcute prin stație, timp în care privești din nou zâmbitor spre panourile publicitare imense cu n-oferte din n dome-nii. Ai capul tot mai ușor, rezemat de spătar, și înțelegi tot. Tot ce se mișcă în lumea asta și mai ales tot ce se mișcă în tine.

O secundă și o poți lua de la capăt a doua zi, muncind încă opt-zece ore, încercând apoi să ajungi din nou la această Nirvana. Poate e vorba chiar de momentul când îți închizi laptopul de pe birou, îți strângi dosarele și știi că ai terminat socotelile pe acea zi la serviciu.

Sau momentul în care vii de la Carrefour, îți așezi cele cinci-șase — dacă nu chiar zece — pungi pe masa din bucătărie și începi apoi să deschizi toate rafturile pentru a vedea unde-ți pui tâmpeniile pe care le-ai luat.

Clipa în care îți dai seama că un parfum ți se potrivește.

Dimineata când toate hainele îți vin bine, fără să te fi aranjat prea mult și, trezindu-te întâmplător mult mai devreme decât trebuia, ai timp să fumezi țigară-două în liniște, admirând tavanul și gândeindu-te la ce modificări să mai faci prin casă. Gresie nouă în baie, un raft în bucătărie numai pentru fructe, o lampă pentru noptiera din dormitor, un șifonier cu uși glisante în perete și așa mai departe.

Țigara de după sex sau o iarbă tare, stând tolănit pe spate și minunându-te de propriile tale degete, de articulațiile lor, de oase, de încheieturi sau amprente.

Am recitit și am mâzgălit foaia. După încă o încercare nereușită de-a vomita, sughițuri cu miros de mațe și un tremur incontrolabil al corpului care a durat câteva minute, am scris din nou în agendă.

24.03.07, 5:12

De ce dracului mă chinui? De ce dracului atâta aparatură complicată și atâtea tratamente complexe pentru corpul meu mic, insignifiant de mic, și pentru viermele și mai mic din stomacul meu?

Mi-e rușine. Mi-e scârbă.

Bonusuri? Slăbire fără regim și riscul unui infarct din cauza citostaticeilor.

Recomandări? Struguri și ananas pentru că elimină toxinele.

Efecte? Grețuri, amorțeli ale mușchilor, căderea părului și așa mai departe.

Soluții? Psiholog, psihiatru, peruci și speranțe.

Dumnezeu? Dumnezeu ne urăște pe toți.

Vizita lunară? Spitalul Fundeni.

Statistici picante? Topul celor mai căutate cuvinte pe Google de pe laptopul meu: cancer, tratament cancer, cancer forum, cancer sfaturi, sex anal. Cuvintele cel mai des folosite: căcat sau futu-i.

Planuri? Următoarele cinci minute.

Cel mai bun actor? Cel mai bun prieten, care se prefăce că totu-i ok. Sau că va fi.

Pentru toate celelalte există probabil Mastercard, să ți-l bagi în cur!

Cu un viitor incert, de aproape șase luni, viața mea arăta ca un card din care mai rămăseseră doar câteva milioane de dat pe concluziile finale.

— Știi, Dana... am făcut niște calcule.

— Calcule?

— Uite-aici! Și i-am arătat foaia din agendă. Opt ore, asta într-un caz fericit, la birou. Două ore pe drum, dus-întors, fir-ar mama lui de oraș, cu primarii lui de căcat... Și asta iar într-un caz fericit. Vin cam zece ore, da? Plus două ore mesele. Plus îmbrăcatul, aranjatul, dușul de dimineață încă o oră, și iar într-un caz fericit. Din douăzeci și patru de ore pierd deci vreo treispe-paișpe pe prostii. Dorm cât? Am zis vreo șase-șapte ore, deci rămân cu două sau trei ore strict ale mele. Și să zicem că nu ies în oraș, da? Nu ies, stau acasă și mă relaxez cel puțin o oră la televizor sau pe net, dacă-mi mai arde de net. Mai rămân cu două ore, iar una dintre ele o pierd visând pe pereți, fumând câteva țigări, făcând ordine prin casă și tot așa. Mai am o oră! Un căcat de oră, atât am trăit pe zi în ultimii ani!

Dana se uită fascinată pe foaia mea de calcule.

— Și nu o poți calcula ora asta de la naștere,

Dana! Nu, nu. Nici măcar de la șapte, nici de la opt ani, ci din momentul în care ai o oarecare libertate. Și prima de care devii conștient e aia de a-ți gestiona timpul. Hai să zicem doișpe ani, nici mai mult, nici mai puțin.

— Douăzeci și șase minus doișpe... spune Dana cu un tremur în voce.

— Paișpe, da! Uite aici! Și paișpe înmulțit cu unu, tot paișpe. Paișpe înmulțit cu trei sute șazeci și cinci... Vreo cinci mii și ceva de ore. Cinci mii o sută zece ore, atâta am trăit de fapt. Sau mai simplu, și dau pagina pentru a-i arăta: cinci mii o sută zece de-mpărțit la douăzeci și patru... două sute doișpe virgulă nouă... deci două sute treișpe zile, da? De-împărțit la treizeci, vin șapte luni. Am trăit șapte luni! Că n-a fost serviciul, a fost școala, plus timpul în care învățam și oricum nu învățam ce dracului voiam, învățam ce considerau ei că era necesar. Șapte luni...

— Futu-i...

— Cum dracului, mă, Dana?! Să am douăzeci și șase de ani și să fi trăit șapte luni?

Mi-am amintit că Paul juca pe laptop o prostie de joc de strategie, care îi nota la fiecare salvare cât timp stătuse efectiv în joc. Ajunsese la vreo cincizeci și nu știu cât de ore în puțin timp. Asta înseamnă peste două zile, înțelegi? Două zile de jucat continuu! Când a observat singur asta, a dezinstalat drăcia și nu s-a mai jucat în viața lui pe calculator în afară de Solitaire.

24.03.07, 22:14

Cheltuim timpul pe toate prostiile. Nu îl pierdem, îl cheltuim. Pe știri, pe seriale care după cinci ani se demodează și realizezi că n-au însemnat nimic, pe filme americane de duzină cu happy-end, pe emisiuni proaste urmărite de proștii care fac rating, pe bloguri scrise de anonimi care nu au de fapt nimic de spus, transformați de alți anonimi în vedete, pe cumpără-turi pentru lucruri de care nu ai nevoie, pe mâncare și atâtea și atâtea prostii! Doamne, cât timp pierdem! De parcă am trăi o mie de ani.

Capitolul 4

Cutia milei

— Hai la magazinul ăla de pe Moșilor!

— ?!

— Ăla de servicii funerare, coșciugăria aia.

— Tu chiar vorbești serios, Soni?

— Da, chiar vorbesc serios! Mereu am avut un sentiment ciudat când treceam pe lângă un magazin d-ăla. Acum vreau să văd cum e. Înăuntru. Vreau să mă uit la coșciuge, să vedem din ce sunt făcute și cum și cât costă, toate astea...

N-am așteptat răspunsul Danei. M-am îmbrăcat repede, într-un tricou simplu, o pereche de blugi puțin mai largi și mi-am luat geaca pe deasupra. Mobilul, cheile, țigările, geanta, am ieșit și am sărit direct într-un taxi.

— Unde mergeți?

— La... intersecția Carol cu Moșilor. E un magazin de servicii funerare acolo, nu?

— Nu știu, o fi dacă ziceți dumneavoastră, eu nu le știu p-astea... V-a murit cineva?

— Încă nu, i-am răspuns zâmbindu-i în oglindă.

Era nedumerit.

— Păi... și.... Ce faceți acolo? m-a întrebat, în timp ce a pornit tare spre Teiul Doamnei.

— Ne interesăm și noi, ce să facem?

— Aveți pe careva bolnav?

— Da. Eu.

— Dumneavoastră?... Da' ce ați pățit?!

— Păi... Nici nu știu cum să vă zic. Am aflat că am cancer.

— Doamne ferește!

— E, asta e acum, m-am obișnuit cu ideea. Nu e de ieri, alaltăieri. Și mă duc să văd și eu... mă-nțelegeți...

Taximetristul rămăsese mut. Se uita la mine cu milă. Mie îmi venea să râd de penibilul situației, dar încercam să fiu tristă ca să-l impresionez. Și să fac mișto de el după.

— Doamnă, glumiți cu mine?

— Ba deloc! Am foile de la spital în geantă dacă vreți să vi le-arăt.

— Nu, nu, doamnă, nu-i nevoie... Ziceam doar că... Nici nu-mi vine să cred, vă văd așa tânără și... Da' cum, Doamne iartă-mă ?

— Ei, cum? Pur și simplu. Nu știți cum e cu cancerul?

— Așa, ați aflat la un control sau...?

— Exact așa.

— De la televizor e, vă zic eu! Am citit io în ziar, da' nu mai țin minte unde... ăsta face cancer! ăsta și cu țigările, fir-ar mama lor!

— Păi de la televizor mi-a zis și mie că e... Încercam să mă abțin cât puteam de mult să nu

râd în hohote. Dana la fel, deja își trăsese mâna pe față.

— De la televizor, doamnă, nu?

— Dacă vă zic... Mai ales de la prostia aia de OTV.

— Aoleo!

— Păi da, nu știți? Că ăia emit prost de tot, au niște aparatură d-aia veche, vai de mama ei. Și cum eu mă uitam în fiecare seară... Uitați cum am pățit-o, vedeți?

Dana se chircise toată în spate și tremura de râs. Din când în când mai scotea niște chicoteli, apoi își lăsa doar gura acoperită de mână, ca să i se vadă ochii înlăcrimați.

— Vai, da' nu plângeți, doamnă... Doriți un șervețel? Încercați el să fie politicos.

— Nu, nu, mulțumesc. Doar că... Mi-e greu să reaud toată povestea....

— Doamne păzește!! a exclamat taximetristul, închinându-se în fața bisericii de la Obor. Și nu faceți tratamente d-astea?

— Ba fac, de ce credeți că nu mai am păr?

— Aoleo! Eu așa credeam că vă tundeți dumnea voastră, am și vrut să vă întreb.

— Nu, nu... Eu aveam părul lung de tot. Dacă aveam o poză, v-o arătăm. Să vedeți ce frumoasă eram.

— Pftiu, Doamne păzește! și s-a închinat din nou, de data aceea fără să fie vreo biserică prin preajmă.

— Asta e viața, acum ce să-i facem?

— Da, am auzit-o și p-asta! Și de la OTV ziceți, nu?

— De la OTV, de la Acasă, mi-a dat doctorul o listă. Le știa bine, că mai sunt cazuri.

— Aoleo! Da' la Acasă ce-are, doamnă?

— Tot așa! Transmisii proaste. Cică nici Proteveu' n-o duce el prea bine, dar cu Acasă e pulbere.

— Doamne! Să-i spun lu' nevastă-mea! Cum vă las, o și sun. Ea știți cum e? Cum vine de la muncă – e casieră la un magazin d-ăsta market –, e, și cum vine, se așază și stă cu orele la te miri ce seriale, că io nu le-am înțeles niciodată. Acuma știu și de ce nu se simte prea bine în ultimul timp, de când se uită... Doamne! și bate de trei ori cu degetele în bord. Și cu tratamentul, doamnă?

— E, tratament... Poate, poate că nu. Șanse sunt, nu zic... Da' îmi pun eu speranța în ele? În cel mai rău caz mai am câteva luni și acum, na, mă gândeam să văd cum mă-ngrop și eu... ca omul.

— Doamne, da' ce-a ajuns lumea asta...

— Măcar e bine că mai aflăm și noi. Ce, eu dacă știam dinainte, mă mai uitam la Diaconescu, la d-astea?

— Da, dar chiar așa, doamnă? Chiar așa? Să moară oameni nevinovați și alții să facă bani cu sacii? Chiar pân-aici? Nu e, nene! Nu mai e viață cu nesătuii ăștia! Și-atât ziceți, doar de la televizor, așa?

— Păi ce-mi trebuia mai mult?

— Doamne-ajută! și s-a crucit iar. Ce-am ajuns...

— A, uitați-I! Trageți aici pe dreapta, chiar la stop, l-am întrerupt.

— Unde doriți dumneavoastră, doamnă. Unde doriți...

— Cât face? și am dat să mă caut de bani prin buzunarul de la geacă, ca și cum aș fi uitat unde i-am pus.

— Știți ce? Nu mi-i mai dați, doamnă... Vă rog, nu mi-i dați! E de la mine cursa asta.

— Ei, dar cum? E munca matală!

— Nu, doamnă, lăsați... Mai simt și eu că fac o faptă bună, că prea ne-am înrăit, așa. Acum și cu povestea dumneavoastră, ce să mai zic? Dați-i încolo de bani, nu ăștia-s problema! Nu stă nimeni în nouă lei. Vă rog eu.

— Vaai... Vă mulțumesc frumos...

M-am aplecat peste scaun și l-am sărutat pe obraz. Aproape că-l bufnea plânsul. L-am salutat și i-am mulțumit încontinuu amândouă. Am coborât puțin înainte de serviciile funerare. Am așteptat să plece de la stop, după care am început să râdem în hohote, sprijinindu-ne una de cealaltă.

— Nu, deci nu ești sănătoasă, Soni! Jur! OTV?! Acasă?! Hai, mă... Și nu se putea opri din râs.

— Ia zi. M-am ales c-un drum moca sau nu? Dar entuziasmul nu a durat mult. În câteva clipe a devenit serioasă:

— Ești sigură că vrei să faci asta?

— Dana, nu e de parcă aș încerca nu știu ce drog...

— E oricum o idee la fel de tâmpită.

— Greșești. Drogurile te fac să te simți bine, i-am trântit-o.

Și n-am mai stat pe gânduri. M-am dus direct spre magazin. Am împins ușa aia masivă și am intrat. Deasupra ei era un clopoțel, astfel că prezența noastră a fost sesizată imediat. *Ce idee tâmpită să ai un clopoțel la intrarea într-un magazin de servicii fune-rare. Ce idee tâmpită!*

Aveau di tăti, cum ar spune moldovenii. Foarte-foarte multe coșciuge, în tot felul de culori sumbre, cu tot felul de perne, mânere, capace, lumânări, câteva aprinse chiar. În spate, pe un perete, coroane. Nu știu câte modele. Toate arătau groaznic oricum. Într-un colț o tipă stătea la birou și vorbea la un fix:

— Da, Fănele, da! La douășpe vin ăia pentru Popa. Po-pa! Exact cum se aude. Da, măi, ăla cu nevasta aia bâlbâită. E, vezi că știi? Vezi? Așa, deci la douășpe pregătești mașina pentru Popa, iar la cinci adă dricu' de la spălătorie, că avem iar un baban. Aha...

Aha... Da, Fănele, factură, tot... Două mii a dat. Dacă-ți zic. Două în cap! O mie numa' pe coșciug. A luat dintr-ălea noi, de brad cu sticlă. Ai văzut că au început să se dea și alea, ce ți-am zis? Hai, sună-mă tu după ce termini cu Popa, că am un client acum. Aha... Da, Fănele, ți-l las pe birou, aici. Hai, hai...

Da.... Hai, te pup.

Mă învârteam prin magazin, pipăiam pernele, atingeam curioasă toate exponatele. Dana stătea paralizată în spatele meu, pregătită parcă să zbiere la mine ca să ieșim cât mai repede.

— Vă pot ajuta cu ceva? m-a întrebat tipa.

— Cred că da... i-am răspuns încet.

Avea o aluniță hidoasă pe obrazul stâng, una pe care, oricât ai fi încercat s-o eviți, tot o fixai cumva în timp ce te uitai la doamna Tina. Avea un ecuson pe care scria Tina Castor.

— Ce anume v-ar interesa?

— Sincer, nu cred că știm...

— Nu-i nicio problemă, se întâmplă des din cauza emoțiilor. D-aia sunt aici, ca să vă ajut. În primul rând, pentru cine este coșciugul?

— Vindeți mult? i-am tăiat-o eu brusc.

— Aăă... Vindem, vindem, mi-a răspuns ea puțin încurcată. Avem uneori chiar și zece clienți pe zi, nu ne plângem.

— Zece morți adică...

— Zece clienți, m-a corectat ea.

— Morți, clienți, în fine... Și... Cu ce mă puteți ajuta?

— Păi, depinde... Ce mărime are defunctul, cât de înalt sau cât de gras e, apoi depinde de dumneavoastră ce calitate, ce material, ce culoare sau model doriți...

— Hmmm... Păi ar fi... unu șaizeci și cinci... Cam cincizeci și două de kile.

— Femeie, nu?

— Femeie, și i-am zâmbit.

— E, acum depinde din ce material doriți.

— Nu prea mă interesează, sincer...

— Dar cam la ce preț vă gândiți?

— Un preț... accesibil?...

— Păi... ce înseamnă accesibil? râde ea. Până în zece? Peste zece? Douăzeci?

— Până în zece, da!

— Gândiți-vă bine că este totuși ultimul drum, și imediat a dat ochii peste cap teatral. Mulți cumpără chilipiruri, iar apoi regretă. Nu e chiar o simplă cutie de lemn. Imaginea defunctului – mă fascina asta cu defunctul – în coșciug este poate ultima imagine pe care prietenii, rudele sau apropiații o vor păstra cu persoana iubită.

O fixam și aveam probabil o moacă nedumerită. Nu-mi puteam scoate din cap ultimele ei cuvinte și, evident, nenorocita de aluniță. Asta strica totul la madam Tina. În rest era elegantă, deși forța cumva nota. Clasica fustă neagră asortată cu o bluză grena și un fard

exagerat. Mult fond de ten, pantofi cu toc prea înalt, total nepotriviiți în context... Încerca să fie super-politicoasă, dar din tonul și din tră-săturile ei încruntate îți puteai da seama că nu e mai mult decât o simplă țărancă cu visul bucureștean prost înțeles în sânge, devenită peste noapte orășeancă, vânzându-și marfa și probabil înjurându-te în gând dacă o obosești cu prea multe întrebări.

— Așa e, aveți dreptate! i-am răspuns puțin înțepată, după ceva timp. Da... Trebuie să fie ceva... special! Ceva memorabil, și i-am zâmbit.

— O culoare anume? m-a întrebat amabilă.

— În dungi aveți?

Dana și-a dat o palmă în cap.

— În dungi? a întrebat pe un ton disprețuitor și ironic.

— Da, în dungi. Tineresc. Modern. Special! Cu verde și alb aveți?

— Păi... mmm... Vă putem face unul pe comandă, dar va costa mai mult, să știți!

Era suspicioasă. Însă atitudinea mea copilăroasă și calmă nu îi dădea siguranța unei farse. Se gândea probabil dacă nu suntem de la vreo televiziune și avem vreo cameră ascunsă, mai știți? Ne studia foarte atentă, ne măsură, ne judeca și cel mai mic gest.

— Și îmi pot alege orice model de aici? Iar apoi se poate vopsi?

— Sigur că da. Bine, nu acestea vor fi vopsite, va fi făcut altul după un model de-aici, dacă nu doriți ceva clasic.

— Nu, nu... În niciun caz clasic. Doar nu e un simplu coșciug...

— Pentru cine îl cumpărați, dacă îmi permiteți? Poate, dacă aș ști mai multe, v-aș putea recomanda ceva...

— A, pentru mine.

— Cum adică pentru dumneavoastră? ridică tonul deodată. Să știți că eu nu am chef de glume, este o treabă serioasă aici și...

— Și cine-a zis că nu vorbesc serios? am întrerupt-o.

Nu mă uitam în ochii ei, ci la aluniță.

— Coșciug în dungi?! Pentru dumneata? Ești sănătoasă tun! Probabil la cap ai ceva probleme, don'șoară!

— La stomac, de fapt! Cancer la stomac, ca să fiu mai exactă!

A paralizat. S-a înroșit toată și încerca să-și dea seama unde a pierdut firul discuției, încât ajunsese într-o astfel de situație.

— Ăă... Îmi pare rău, a revenit cu o schimbare gravă în voce. Chiar îmi pare rău. Doamne... Ce aiurea mă simt. Știți, mai avem de-a face uneori cu tot felul de nebuni...

— Sănătoasă nu am spus că sunt... Pot proba unul?

— Să-l probați?

— Da, să văd cum mi-ar sta în el, nu? Acesta mic, simplu, și începusem deja să aranjez perna în el. Cât costă?

— Acela face șapte...

— O, chiar convenabil... Dana, vino să-mi faci o poză. Desigur, dacă doamna Tina ne lasă, și mi-am întors privirea către ea, zâmbindu-i. Se poate?

— Sigur, sigur, a răspuns ea bâlbâindu-se și fiind grețos de politicoasă.

— Vreau să văd cum arăt în el înainte să dau un răspuns, mă-nțelegeți, nu?

— Sigur, sigur, așezați-vă.

Dana și-a scos mobilul cu trei megapixeli, pe care mi-l lăudase de aproape jumătate de an. În sfârșit avea și o utilitate. Eu m-am urcat în coșciug, m-am întins pe spate, confortabil, mi-am închis ochii, apoi mi-am împreunat mâinile pe piept. Am auzit oftatul amândurora. Mă abțineam să nu râd și îmi imaginam ce fețe ar fi avut trecătorii de pe stradă dacă s-ar fi uitat în vitrină.

— Hai, Dana! Că doamna Tina are și ea treabă, nu e muzeu aici!

— Nu-i nicio grabă, a sărit repede doamna Tina, încercând s-o dreagă.

Clic.

— A ieșit bine? am sărit repede în fund.

— A ieșit tremurată... Mai stai o dată...

— Mai stau...

Și iar. M-am așezat, mi-am aranjat mâinile, mi-am închis ochii. 3 megapixeli inutili fără un nenorocit de focalizator de imagine. Penibil, mă gândeam. Chiar dacă momentul era de-a dreptul genial și viermele zbiera de furie înăuntrul meu.

Clic.

— Gata! a țipat, evident mulțumită de fotografie. Putem pleca acum?

— Da! Putem pleca, apoi m-am ridicat din coșciug, ajutată de madam Tina. Rămâne să mă gândesc și să mă întorc mâine dacă mă hotărâsc.

— Sigur.

— Auziți, dar se poate rezerva?

Și din nou i-am văzut ochii aceia mari, mirați și complet derutați.

— Desigur... Ăăă... Pentru cât timp?

— Ei, exact nu am de unde să știu. Cinci luni, șase, cam așa. Asta ca un termen maxim, există întotdeauna și un posibil mâine, un ghi-veci căzut de la balcon, un șofer neatent...

— Da, da, și a încercat să pară cât se poate de tristă. Nu am rezervat niciodată pe o perioadă așa îndelungată, dar în situația dumneavoastră... Sigur...

Îl pot rezerva dacă doriți să îl cumpărați, găsim o soluție.

— Și cum se face asta?

— Păi... Trebuie să îmi semnați niște acte, dacă vreți vi le pot aduce imediat. Doar să aveți un buletin, ceva... Și trebuie să plătiți 60 la sută din prețul coșciugului... Și depinde dacă doriți doar coșciugul sau serviciul complet cu transport și celelalte aranjamente. Noi ne ocupăm de toate, să știți!

— Auziți, da' dumneavoastră aveți salariu fix sau și comision?

— Poftim?! a sărit iar, încruntându-se și punându-și mâinile-n sân.

— Nu, dar... Îmi dați deja prea multe detalii care chiar nu mă ajută cu nimic.

— Încercam să vă ajut, atâta tot, domnișoară! Dana se simțea jenată de situație și îmi făcea

semne disperate să ieșim odată.

— Cât vă luați pentru o vânzare? E secret de stat?

— Confidențial! a răspuns mulțumită că găsisse cuvântul potrivit.

— Dacă nu-mi spuneți, nu-l cumpăr. Vorbesc serios.

— Nu-l cumpărați! V-aș ruga chiar să poftiți afară, dacă v-ați satisfăcut toate curiozitățile.

— Un comision draguț acolo și, la clientela de aici, bănuiesc că nu o duceți tocmai rău...

— Fiecare muncește și o duce cât poate, don'șoară! și s-a întors grăbită spre birou. Vă rog frumos să plecați!

— Haide odată, Soni!

Și am simțit mâna Danei trăgându-mă de brațul stâng.

— Dar...

— Haide! a țipat și m-a tras cu toată puterea ei. În tot acest timp, Tina ne privise furioasă. Îi stricasem ziua și abia aștepta să ieșim ca să-l sune pe Fănel să-i povestească toată faza. Ridicase deja receptorul telefonului de pe birou. Când am ieșit, s-a auzit din nou clopoțelul, atunci l-am găsit mult mai haios. Am făcut câțiva pași, doar ca să nu stăm în dreptul magazinului. Ne-am aprins amândouă câte o țigară.

Dana era nervoasă. Incredibil de nervoasă.

— Ce Dumnezeuului te-a apucat? m-a întrebat, ca și cum ar fi avut de gând să mă certe.

— Pe mine?

— Da, Soni, pe tine. Pe cine? Femeia aia a vrut să te-ajute și-atât! Și tu ai draci pe tine, ce-ai?

— Eu?! Ce-am făcut? Am întrebat-o câteva chestii, nu trebuia să reacționeze așa! Cum naiba să ai comision de vânzare la coșciuge?!

E ridicol! De parcă cine intră aici iese fără să cumpere ceva. Nu e ca și cum ți-ai alege pantofi, știi? Nu trebuie să fii convins, doar ghidat. Ajutat. Pe bune, e ridicol.

— Ok, ok, e ridicol. Și? Care-i problema ta până la urmă?

— Niciuna... M-așteptam doar să fie mai distractiv. E ceva atât de rău? Tu ce-ai?

Și exact atunci lângă noi a apărut o miloagă, rugându-ne pentru niște mărunț. Ne-am întors amândouă și am privit băbuța care cerșea în fața serviciilor funerare și încerca să ne explice câte ghinioane și accidente avusese la viața ei.

— Auzi, mamaie, am izbucnit hotărâtă, crezi că ești singura care are probleme? Mă vezi pe mine cerșind după ceva, când mai am juma' de an de trăit?

— Soni, jur că te împușc!

Și Dana m-a tras la o parte. I-a întins babei o hârtie de-un leu.

— Dacă îi dai leul ăla nenorocit, îți jur că nu mai vorbesc cu tine *ever!*

— Aha, adică cât?! Vreo șase luni, nu?

Și Dana scotea deja flăcări pe nas. Îi pierise orice simț al umorului.

— Serios, tu știi cât câștigă cerșetorii ăștia? Ia calculează... Uite, la un minimum de cinci clienți pe zi la funerarele-astea... Și cred că fiecare, la stadiul psihic în care iese de-aici după ce-i fute la cap madam Tina, îi lasă mai mult de cinci lei... Bașca trecătorii. Ia mai mult decât tine pe zi pentru că știe unde să se smiorcăie și când!

— Pfire-ai a dreacu' de jdreanță-mputiță! a tipat baba la mine. Rămăsese rămas amândouă blocate.

— Pfire-ai a dreacu' de tâmpită, blestema-ți-aș copchiii cu canșer ji râie de nenoroșiți!

N-am apucat să mai schițez niciun gest, că Dana i-a și tras o cizmă fix în picior, făcând-o pe babă să cadă în cur. S-a întins apoi să-și recupereze leul pe care baba i-l smulsese și-l pusese într-o cutie pră-

fuită de carton. A luat toți banii de acolo, nu doar leul ei amărât, iar când s-a ridicat, i-a mai tras o cizmă fix în burtă.

— Hai să mergem! M-am săturat și de coșciugele tale, și de creștinătatea din orașu' ăsta!

A început să facă semn ca nebuna după un taxi. Mă bufnise râsul și totodată începuse să mi se facă milă de cerșetoare. Mi se părea incredibil ce se întâmplase și cred că Dana nici măcar nu conștientiza ce făcuse.

— Aaaa! s-a auzit un răcnet venind din ușa funerarelor.

Era Tina, uitându-se la baba leșinată de lângă magazinul ei.

— Taci, că nici tu nu ești mai brează ca ea! Poate te bag prin vitrina aia! a țipat Dana la ea, în timp ce eu râdeam în hohote.

Tina a ajutat-o pe babă să se ridice, a luat-o înăuntru și a încuiat ușa, speriată. Urma probabil încă un telefon, la poliție sau la Fănel.

— S-o folosești ca model! a continuat Dana, iar eu eram aproape de a mă tăvăli pe trotuar de râs. Ce?! s-a întors brusc spre mine, cerându-mi socoteală.

— Tocmai ai bătut o cerșetoare, cum ce?! i-am spus, printre hohote. Cum ce?!

— O, vai, săraca... Tu știi cât câștigă o cerșetoare aici? a țipat furioasă și a început apoi și ea să râdă.

Da, Bucureștiul nostru întunecat se colorase. Trecătorii de pe stradă se uitau uimiți la noi și nu înțelegeau de ce râdem. Viermele scrâșnea cât putea de tare, aproape că-mi venea să vărs.

— la uite, cinci sute și ceva de mii, a remarcat Dana. Și e abia... Cât? la uite, e unșpe! Până diseară făcea milionul lejer... Deci? Avem cinci sute de mii bonus pe ziua de azi, zi unde mergem să mâncăm!

— Oriunde, dacă vrei tu... Eu n-am poftă.

— Serios acum, Soni, să-i dăm banii-napoi?

— E, draci! Am strica toată faza!

Capitolul 5

Supereroi și sfinți

Aprilie a fost altfel. De fapt, cu cât timpul trecea, începeam într-un fel să mă obișnuiesc tot mai mult cu sfârșitul lumii. Și zic într-un fel pentru că, deși nu voiam să recunosc, mă resemnasem.

Am văzut într-o seară un film cu Superman și asta m-a făcut să mă gândesc la diferența dintre el și Iisus, sau dintre Spiderman, care aruncă cu pânză de păianjeni din mâini, și Sfântul Gheorghe, care aruncă cu fulgere. Catwoman și Fecioara Maria. Jokerman și Iuda și așa mai departe. Sigur, mai întâi asemănările: toți sunt niște eroi fantastici, apăruiți fie în SUA, fie în Israel. Cutia cu miracole, desigur, n-a avut loc pentru minuni în Istanbul, OZN-uri la Băicoi sau vrăjitori zburători la Berlin.

Mă iertați, n-am înțeles niciodată prostia asta cu Dumnezeu, Dumnezeul lor, desigur, cu turla de aur și botezuri și înmormântări contra cost. Cică ideile nu schimbă lumea. O, ce blasfemie, când lumea e în stare să idolatrizeze vaci sau diverse desene apărute în pietre doar pentru că seamănă cu o cruce și parcă atârână și-o mână dintr-o parte. Și asta numai dacă te uiți atent, vinerea spre sâmbătă, doar în februarie și, bineînțeles, dacă ai credință. Pupăm icoane de atâtea secole, încât codul nostru genetic se va modifica, iar acest

lucru va fi un instinct din naștere. Lasă un copil în junglă și aproape sigur el va căuta să pupe ceva.

— Și în ce crezi, Sonia? m-a întrebat profa de religie într-a XI-a, parcă, după ce îi adusesem o hârtie semnată de măică-mea, cum că e de acord ca eu să nu particip la acele ore (era făcută de mine, evident). Tu cum faci diferența dintre bine și rău?

Pentru că mereu ți-o bagă p-asta cu binele și răul. Ce-i aia bine și ce-i aia rău? Există cineva în măsură să definească asta pentru mine, mai ales acum? Există asemenea ipociți?

— Trebuie să cred în Iisus și să fac rugăciuni ca să pot diferenția ceea ce este bine de ceea ce este rău? Cred că e de-ajuns să te uiți la desene animate pentru asta.

Ce impertinentă am putut să fiu! Lucrătura diavolului, clasic becalianism.

— Uite, Sonia, privește lucrurile astfel: dacă la sfârșit, când o fi, n-o să apară Dumnezeu, așa cum spui tu, atunci n-ai pierdut nimic. Nu? Dar dacă există?...

Într-a XI-a monologurile mele erau probabil mai seci. Nici nu-mi băteam capul, oricum. Pentru că, sincer, nu voiam decât să scap de orele de religie atunci, fără să fiu nevoită să-mi iau n absențe.

Altfel, sigur, când pământul era plat, acesta era un adevăr absolut. Când tot universul se învârtea în jurul lui, la fel. Acum avem NASA, sateliți și încă nu știm dacă Armstrong chiar a fost pe Lună sau în studiourile de la Hollywood, dar continuăm să-l păstrăm pe Dumnezeu ca pe un judecător suprem al vieților noastre, deși, ironic, pentru toate cele de mai sus, pentru acest zeu, s-au ars cărți și oameni pe rug, nu?

— Să fim serioși. Dacă există un Dumnezeu, indiferent cum îl cheamă și indiferent dacă are vreun nume, și spun asta doar de dragul unei teorii, atunci acest Dumnezeu n-o să aibă nimic de împărțit cu mine... Ar fi ocupat cu altele, mult mai importante. Oricum sunt un om bun. Ar trebui să știe asta fără să mă rog. Mai ales că sunt un

om bun pentru că așa vreau, nu pentru că așa trebuie să fiu sau pentru că altfel aş arde în smoala iadului – apoi m-a bufnit râsul, dar mi-am revenit imediat. Nu pricep ce vreţi: să fiu un om bun sau să idolatrizez o pictură pe lemn? (Şi m-am uitat sictirită la icoana din colţul clasei.) De ce trebuie să fim fanatici? Pentru că dacă e așa... cei mai mulţi adepţi sunt la Jilava şi au înfundat multe alte puşcării. Ei sunt ăia care îşi fac cele mai multe cruci, rugăciuni şi au cel puţin un tatuaj cu Iisus pe braţul drept. Lângă sirenă. Criminalii, violatorii, hoţii, ei ar fi probabil elevii model pentru dumneavoastră.

Doamna Manea tăcea şi se uita la mine ca şi cum nu aş fi înţeles ceva foarte important.

— De unde vreţi să încep? am continuat eu, fiind foarte mândră de convingerile şi argumentele mele de atunci. Cum rămâne cu oamenii care au fost omorâţi pentru acest Dumnezeu? Sau poveştile cu Adam şi Eva, apoi cu copiii lor şi femeia care apare de nicidecum doar pentru a crea o oarecare logică a întâmplărilor? Dumnezeul răzbunător care-i pedepseşte pe toţi cei care sunt împotriva poporului său ales? Inchiziţia? Arderile pe rug? Doamne! Şi asta ca o expresie, nu mă înţelegeţi greşit... Chiar sunt un om mai credincios dacă o să iau în serios faza cu Moise şi cu toiagul care a împărţit Marea Roşie-n două?

— Sonia, mă întrerupe doamna Manea, tu vorbeşti de oamenii care au greşit şi au interpretat şi mai greşit mesajele Domnului nostru.

— Cât de convenabil...

— Cum a apărut omul, Sonia? Ia spune-mi.

— Mi-e indiferent.

— Nu ţi-ai pus niciodată întrebarea asta?

— Ba da. Cum să nu. Altfel credeam în Dumnezeu şi nu-mi mai băteam capul, am râs. Şi am ferma convingere, cred că e instinctul meu feminin, că nu din ţărână.

Atunci mă jucam. Și eram conștientă de asta. Dumnezeu însă, odată cu înmormântarea lui taică-miu și câteva întrebări logice pe care mi le-am pus atunci, apoi cu facultatea și sutele de cărți pe care le-am citit, dispăruse de tot. Mă enervează însă ipocriții care, siguri pe ei că au ales nu știu ce cale bună, asta după ce își asumă binele universal, nu respectă alegerile celorlalți. Vorbesc despre Dumnezeu, despre libertate și adevăr, dar totul este frumos numai când e vorba despre libertatea și adevărul lor. Am mai auzit povestea asta. Mă plictisește teribil.

Și Dumnezeu și filmele cu supereroi. Vreau să văd un film despre oameni care nu ajung să facă sau să zică nimic. Oameni care mor degeaba. Oameni care sunt omorâți degeaba. Oameni care sunt prea proști degeaba sau prea săraci degeaba. Pur și simplu oameni.

Care se trezesc dimineața, se duc la muncă, vin acasă, dorm, și o iau de la început. Două ore numai despre asta. Oameni care-și varsă mâțele ca mine și nu pot sta de durere. Și n-au realizat nimic. Și nici nu vor apuca. Un film în care să nu se întâmple nimic în afară de inevitabilul curs normal al vieții noastre de zi cu zi. Un box office cu lu-zări, supereroii și sfinții au primit destul.

Capitolul 6

Hamlet purta Calvin Klein

Îmi plăceau la nebunie serile de primăvară, când încă se întuneca brusc. Încercam să ghicesc, după culorile pereților și după formele lustrelor care se vedeau prin ferestre, ce fel de oameni trăiesc după zidurile murdare de beton. Nu mă gândeam niciodată la fețele lor. Le găseam un hobby, un serviciu, un salariu modest, câțiva colegi de muncă enervanți, foarte rar mă ocupam și de familie. Unii aveau copii, dar n-aveau timp să se ocupe de ei. Alții, de exemplu, își făceau planuri pentru câteva zile de vacanță în Bulgaria. Da, astea erau exercițiile mele ieftine de imaginație.

Când terminam, mergeam la cumpărături. Găseam de fiecare dată ceva interesant. Am început cu un bonsai, am trecut apoi la mâncăruri exotice, tot felul de scoici, melci, caracatițe sau alte ciudățenii acvatice, până la diverse nimicuri electrocasnice sau nimicuri cu baterii pe care nu le foloseam decât o singură dată.

Am colindat aproape toate magazinele de animale pe care le-am găsit, dar tot nu am reușit să-mi iau nici măcar un amărât de hamster. Au urmat magazinele de antichități, de mobilă, pe care doar le vizitam, galerii apoi, expoziții, lansări de carte, concerte. Eram la curent cu noutățile, indiferent de domeniu. Bucureștiul mă ținea ocupată.

Douăzeci și șase de ani în orașul acesta nenorocit și nu reușisem să-l simt niciodată atât de viu. Îl respiram aproape. Îmi simțeam fiecare por, fiecare bucată de asfalt roasă, fiecare conductă de sub străzi, oamenii plictisiți și agitați care îl călcau, viteza cu care se înlocuiau bordurile, monumentele noi, de prost gust, desigur, și sutele de blocuri care se construiau întruna. Iar pe lângă acest șantier mizerabil, care părea că n-o să se termine niciodată, pe lângă zgomotul de fundal al utilajelor și al motoarelor, erau toate posibilitățile, toate visele și deziluziile învârtindu-se între clanuri de țigani, firme care dădeau faliment, firme de succes sau bănci care-și trăgeau câte-un sediu cât un munte, poeți beți în bodegi tot mai luxoase și mai scumpe, prostituate de opt, de zece, de șaiszeci de ani, chitariști left-teri mimându-l pe Jimi Hendrix cu o pălărie în față, unde să lași un leu-doi sau nimic, supermarketuri, hypermarketuri, minimarketuri, agenții de turism care păreau că asigură și drumuri pe arte.

Da, și miile de mașini, miile de taxiuri, troleibuze, tramvaie, metrouri, toate zgâriate, murdare sau pline de *stencil*-uri. Studenți din toate comunele țării sau din orașe de provincie în care nu se întâmplă nimic, arabi, chinezi sau sute de europeni ciudați care nu știu ce mama naibii căutau pe-aici.

Manele la periferie, jazz în centru. Uneori invers, alteori deloc. Parade gay, parade anti-gay, plasme în vitrine, slujbe la biserici, înmormântări sau party-uri de fițe, vedete de doi bani sau doar oameni comuni, orice fel de droguri, reduceri și alte mii de lucruri pe care niciodată nu le-am sesizat.

Țin minte că era o seară foarte călduroasă de aprilie, prima în care am ieșit fără geacă. Și, cum să uit, pe Colentina se lucra la linia de

tramvai. Era mult praf amestecat cu aromele florilor care se vindeau la colțuri.

M-am plimbat câteva ore bune pe străzi și, când am nimerit într-un parc, m-am așezat pe o bancă, mi-am scos agenda din geantă și mi-am notat elucubrațiile. Am făcut și poze la diverși trecători, tot felul de ipostaze, cu aparatul lui Paul. Eram o turistă. Cum am ieșit din parc și-am vrut să mă întorc spre casă, mi-a sărit în ochi un panou imens. O tipă goală, bună, foarte bună, care își ținea un deget în gură, iar cealaltă mână o avea pe fund. Sex Shop nu știu cum. *Ei, uite ceva nou!* mi-am zis și nu mi-am putut stăpâni curiozitatea de a intra. Un tip stătea după o tejghea plină cu vibratoare colorate, citind *Libertatea*. Nici nu m-a băgat în seamă. S-a întors doar pentru câteva secunde, mi-a aruncat o privire prin care m-a analizat din cap până-n picioare, apoi a revenit la ziarul său.

M-am uitat atentă la toate tâmpeniile de pe-acolo. Acum nu știu dacă era de la faptul că de mai bine de trei-patru luni nu o pusesem cu nimeni sau efectiv de la starea pe care o aveam în acel magazin, dar m-am excitat îngrozitor. În timp ce începusem să pipăi tot felul de penisuri din cauciuc, de diferite mărimi, gândindu-mă care mi s-ar potrivi mai bine, un tip ciudat a intrat în magazin. Și eu, și vânzătorul ne-am întors în același timp și l-am privit câteva secunde pe bărbatul speriat, la vreo douăzeci și ceva de ani, care rămăsese înghețat de privirile noastre. Eu eram în mână cu o ditamai pulă de cauciuc, de vreo treizeci de centimetri, iar el se holba ca un copil fascinat. Ce să fac, am început să frec penisul destul de pasional și i-am zâmbit. Și până să mă bufnească râsul, l-am și văzut cum se înroșise tot și cum a zburat imediat pe ușă, ca și cum ar fi văzut o fantomă.

— Îmi alungi clienții, mi-a spus pe un ton rece vânzătorul.

— Aha... deci ăștia-s clienții tăi.

Nicio reacție. Iar în sex shop era o liniște enervantă.

— Cam ce cumpără lumea de-aici? l-am întrebat, ca și cum aș fi fost interesată.

— Pfuai, și tu îți aranjezi orgasmele după statistici? De câte ori am auzit întrebarea asta... de când m-am angajat aici, parcă am devenit vreun doctor în domeniu... Se cumpără de toate.

Un moment de tăcere penibil. Mi-am luat inima-n dinți și m-am dus chiar lângă tejgheaua lui. Așteptam să lase nenorocitul de ziar.

— Deci? m-a întrebat plictisit, când a observat că stau lângă el.

— la zi, mă scoți la o bere?

— Măi, cu ceva bani îți poți lua un vibrator ca lumea, decât să ieșim la o bere să ne povestim toate cretinătățile până o să ajungem la mine sau la tine acasă. E mai ieftin și mai rapid, crede-mă.

— Deci nu mă scoți la o bere...

M-am întors, iar el a început să-mi studieze atent formele corpului.

— Termin abia într-o oră.

— Auzi, tu citești des *Libertatea*?

— Neah... râde. Îmi rămâne de la un coleg de pe cealaltă tură. Îmi pierd câteva minute cu prostiile de-aici, n-am ce altceva să fac.

— Asta e bine. Știi, era chiar aiurea să stau să aștept o oră un cititor de *Libertatea*.

— Da, te cred...

Apoi s-a întors la articolul lui.

— Ce pizda mă-tii ai?

Și i-am smuls ziarul.

— Mă plictisesc! Tu?

— Te plictisesc, deci... Spune-mi ceva despre tine. Un alt moment de liniște. Nu m-ajuta deloc. Cred că asta mă intriga și mai tare.

— Sunt actor, mi-a răspuns în cele din urmă, încruntat, în același timp smulgându-mi ziarul înapoi. Tu? m-a întrebat, deschizând tabloidul și întinzându-l pe tejghea.

— Eu pictez din când în când.

— Tare...

— Da, tare. Și am cancer și o să mor în câteva luni.

A tăcut. A terminat ultimele propoziții de citit, după care și-a ridicat privirea către mine.

— Super!

După care a întors pagina.

— Ce naiba ți se pare așa super?

— Păi... uite, probabil, dacă nu aveai cancer, asta dacă chiar ai, nu ajungeai până la un sex shop să te dai la un căcat de vânzător... Plus că, revine după câteva secunde, poți încerca orice droguri fără să te mai îngrijorezi de mari efecte secundare sau dependență.

— Pățești asta des?

— Adică?

Și în sfârșit a scăpat de ziar, făcându-l ghemotoc.

— Adică, adică... Adică să-ți intre în magazin tipeperate, sau pe care tu să le crezi tipeperate, să nu cumperi nimic și să se dea la tine.

— Hmm... Deși pare ciudat pentru tine, probabil, să știi că destul de rar. Mi s-a mai întâmplat o singură dată.

— Ce greu a fost. Tu la ce naiba te gândeai?

— La tipe care sunt și bolnave de cancer... asta nu. Auzi, tu chiar vorbești serios cu canceru' ăsta?

— Aha...

Se uita prin mine.

— Tu ce-ai face dacă ai muri în câteva luni?

— Aș omorî niște țigani, mi-a replicat fără să mediteze prea mult.

— Atât?!

— Eh... Aș avea probabil o listă serioasă cu oameni care, din punctul meu de vedere, n-ar merita să mai trăiască... Oho, și ce listă!

— Mda, ești îngust...

— Păi depinde, măi, depinde câte luni mai am până la urmă.

— Încă cinci, i-am spus serioasă, întorcându-mă la penisul cauciucat de treizeci de centimetri și începând să-l zbungui.

— Păi... Aș sparge și o bancă sau un magazin mai mare... Și pe lângă toate tâmpeniile pe care mi le-aș lua, aș împărți mulți bani la săraci.

— Altceva, Robin Hood?

Rămăsese îngândurat, cu privirea fixată pe vibratorul cu care mă jucam.

— Aș pleca undeva departe, nu știu unde.

— Te-ai întoarce înapoi imediat.

— Zău?

— Crede-mă, i-am răspuns foarte sigură, știind de câte ori îmi trecuse și mie asta prin cap.

— Mda... posibil să ai dreptate. Stai, mi-a venit idee! Uite! Mi-aș lua o clepsidră care să țină aproape jumătate de an sau, în fine, cât aș mai avea eu de trăit. S-o țin acasă și s-o văd mereu, ca să fiu conștient de timp, înțelegi?... Sau, nu știu, m-ar stresa îngrozitor, m-aș panica la un moment dat, dacă mă gândesc mai bine.

— Există clepsidre așa mari?

— E, pula! Tre' să existe? Îmi iau una pe comandă, mă descurc eu, nu asta-i problema.

— La asta nu mă gândisem...

— Nu, mint! În primul rând mi-aș da demisia.

— Pe-asta am făcut-o deja, am remarcat sec. Dar tu nu cred că trebuie să fii pe moarte ca să scapi dintre toate vibratoarele-astea colorate, râd.

— Se câștigă binișor, să știi. Plus că am timp să-mi pregătesc și rolurile lucrând doar câteva ore pe noapte.

— Oook... Unu: lucrând? Doi: roluri?

Zâmbise. Era a doua oară când făcea asta și arăta ca-ntr-o reclamă la un parfum d-ăla bărbătesc scump și pretențios. Avea trăsături foarte masculine, era puțin neras și, desigur, gropițele...

— Vlad – și mi-a întins mâna pentru a se prezenta.

— Vai, într-un final ți-ai dat seama că ai și maniere... Soni, i-am răspuns nepoliticos, fără să-i bag în seamă gestul, lăsându-l să-și retragă mâna puțin încurcat.

— Mda... și-acum, zice el. Unu: lucrând. Da, e o chestie și asta, să stai să vinzi vibratoare și tot felul de jucării, tot muncă se numește... Trebuie s-o facă cineva și pe asta. Și doi, da, roluri. Ți-am spus că sunt actor. Mă distrez cu trupa noastră prin câteva cluburi din oraș.

— Trupa voastră... Și ce jucați?

— Uite, acum lucrăm la o adaptare modernă pentru *Hamlet*.

— Adaptare modernă?... Tradu-mi.

— Chiar te interesează? m-a întrebat, din nou plictisit.

Sigur că nu mă interesa.

— Nu, evident! Sunt doar puțin curioasă. Adică definește-mi un *Hamlet* modern, ce înseamnă adaptarea asta?

— E mult de zis. E doar o piesă de... puțin peste o jumătate de oră. Ca să-ți spun mai pe scurt: e o parodie. Mă distrez mai mult.

— Și... se câștigă ceva din asta?

— E, pula, se câștigă! Berea gratis din club poate, dacă vrei s-o treci la socoteală. Mă amuzi. Și nu băga fața aia, știu, *I'm a dreamer, whatever*, dar chiar n-am chef să fac ceva serios cu viața mea, de parcă ar fi ceva serios de făcut pe lumea asta... și s-a oprit, dându-și seama că nu era nevoie să-mi spună mie toate frustrările lui.

— Și... *Hamletu'* ăsta modern ce costum are?

— Aici n-ai nimerit-o, zâmbește iar. Jucăm în chiloți.

În Calvin Klein. Adică ideea e să se vadă că-s Calvin Klein!

— Și care-i ideea?

— Vino să vezi, dacă te interesează.

— Niște tipi jucând Shakespeare în chiloți, da... Și mă mai mir că nu înțeleg arta modernă.

— Cinci tipi, de fapt. Doi, printre care și eu, lucrăm la acest... ben-gos sex shop pe care-l vezi. Mai avem unu' casier la Carrefour și doi alpiniști utilitari.

— Chiar că vă distrați, nu glumă.

Și chiar atunci a intrat un gras în magazin. Părea de-al casei după degajare și felul în care-l privea pe Vlad. Avea un rucsac pe care l-a aruncat încă din dreptul ușii până după teighea. Și-atunci am înțeles că era următorul pe tură.

— Mirceo! Să ți-o prezint pe Soni, sare repede Vlad, în timp ce grasul își scoate o țigară.

— Soni, ai? Și ce-i cu ea?

Apoi a tras cu poftă primul fum.

— Uite-acum am cunoscut-o. Are cancer, câteva luni de trăit și umblă aiurea, căutând să și-o tragă cu străini. Clasic sau ce?

Clasic pe naiba! Cât de patetic, am gândit.

— Hmmm... drăguț, remarcă umflatul, în timp ce căuta ceva în care să scrumeze. Și trist în aceeași măsură, desigur.

A scrumat pe jos, s-a îndreptat apoi spre mine. S-a apropiat destul de mult, mi-a tras o privire încruntată din cap până-n picioare, exact cum făcuse și Vlad când am intrat în magazin, după care m-a mirosit exact cum adulmecă un câine ceva de la distanță. O fi fost ceva ce ține probabil fie de specia asta a actorilor, m-am gândit, fie de arta modernă.

— Ce viață de căcat, draga mea Soni! Cred că nici nu are sens să-ți spun despre asta! a trântit-o categoric.

Ne-am zâmbit într-un mod stupid. Mi-era atât de jenă că fusem prezentată așa. Din tot ceea ce mă definea, cele mai importante lucruri deveniseră faptul că mă chema Soni, faptul că aveam cancer și, desigur, că voiam să mi-o trag. Apoi din nou acel flash interior și mi-au venit în minte simultan zeci de întrebări la care nu aveam niciun răspuns. *Cine dracului ai devenit, Soni? Stai într-un sex shop alături de doi bărbați ciudați care încearcă să fie politicoși? Sau sunt atât de plictisiți, încât se distrează pe seama ta? Sau le pari bună pentru un futut? Asta au înțeles ei? Sau ce mama mă-sii?...*

— Copii, presupun că mă așteptați pe mine, a dedus umflatul.

A, decisunt un futai bun doar pentru Vlad.

— Așa că poate aveți treabă, a continuat. Oricum, dacă n-aveți voi, am eu... trebuie să mă uit peste un scenariu tâmpit... Apropo, Vlad! Gata cu repetițiile la mine! Deci serios, gata! Iar m-am certat cu Ana. D-aia am și venit mai devreme, m-am săturat de bazaconiile ei. Că vrea o viață serioasă, că ce pula mea-i asta, știi tu... Așa că m-am tirat! O să stau noaptea asta aici, iar de mâine îmi caut cu chirie, îmi bag picioarele! Să nu zici că nu ți-am zis! Repetiții la Mike de acum încolo, așa cum ne-am descurcat și până să mă mut la Ana.

— Haidi, bă, mă lași? Știi că poți să stai la mine oricând, nu-i nicio problemă, i-a răspuns Vlad, zâmbindu-mi și făcându-mi cu ochiul ca să-nțeleg că nu era pentru prima oară când se întâmpla asta.

Și iar liniște.

Prințul danez în Calvin Klein începuse să-și strângă lucrurile într-un rucsac. Niște pachete de țigări, câteva foi cu texte, o carte și alte prostii de pe-acolo.

— Vânzări, ceva? I-a întrerupt grasul.

— E, pula! Doar știi că până pe la unu nu intră nici dracu'.

— Și tu, Soni? Nimic? Îl iei doar pe handicapatu' ăsta?

— Nici măcar. Căutam doar pe cineva care să-mi dea de băut.

Oi fi dres-o?

Și am ieșit. Afară era tot călduț și destul de aglomerat. Toți ieșiseră în oraș, sătui de atâta vreme rece în care au stat în case hibernând.

— Și? Unde ziceai că bem berea aia?

— Hmm... știu un bar mișto aproape de Obor, pe la Eminescu, îi zic. Am putea chiar să mergem pe jos.

— Mda, nu facem mai mult de un sfert de oră, a calculat el repede. Și eu am chef de o gură de aer proaspăt.

— Aha, cam așa... un sfert de oră, douăj' de minute...

— Prețuri rezonabile?

— Așa aș zice...

— Muzică ok?

— Depinde ce-nseamnă.

— Și cum e cu cancerul? Acum serios, rupe el penibilul discuției.

A urmat o pauză de câteva secunde în care am oftat adânc.

— Cum naiba să fie? Cancer... Ce vrei să-ți povestesc? Ai chef să te deprim? E așa, ca orice lucru imprevizibil pe care trebuie să îl accepți. Dar nu îl accepți niciodată. Caut orice care să mă facă să mă simt vie.

— Senzații tari?

— Senzații tari, senzații moi... Nu știu. Probabil și astea. Știi, până la un punct ai fost învățat n lucruri despre un sistem care credeai că merge, apoi te trezești într-o cu totul altă dimensiune. Alte reguli, alte teorii, alți oameni...

— Adică?

— Adică... Adică nu mai e nimic pe primul plan în afară de mine și de ce îmi doresc eu, ca să-ți zic pe scurt.

— E, pula! Îți dai seama atunci câți oameni trebuie să fie bolnavi de cancer?

Începuse din nou să zâmbească. Și-a aprins o țigară. I-am cerut și eu una, deși aveam. Dar am vrut să-i ating mâna.

— Mă las dusă de val. Niciun plan, nici măcar pentru mâine. *Carpe diem, baby!* Uite, de câte ori te-ai gândit la moarte?

— Îți dai seama... De multe ori...

— E, atunci imaginează-ți că asta, de multe ori, de nenumărate ori, se întâmplă cu mine în fiecare zi. În fiecare oră. Nu îmi pot alege un moment în care să mă gândesc la moarte, în care să meditez la ea ca la o creatură mitologică care a dispărut demult. E peste tot, tot timpul. Am trecut de momentele când aveam draci sau treceam prin nu știu ce depresie, e pur și simplu parte din mine. Din cinci în cinci minute mă opresc – și m-am oprit în mijlocul străzii – să reanalizez totul. Totul! Îmi dau seama că din tot ce văd, oricât de urât sau frumos, n-o să mai rămână nimic. Până și dărele de praf de pe trotuare,

afișele chicioase de pe stâlpi – și arătam spre câteva –, mersul și felul în care se îmbracă oamenii...

— Am priceput! Ești atentă la orice detaliu care până acum nu-ți sărea în ochi. La lucruri simple... Și mai ales la orice imperfecțiune. E normal, imperfecțiunea e atât de umană.

— Probabil... Și câteodată e haios. De cele mai multe ori însă, e doar stresant. Niciodată trist, pentru că, oricât aș încerca să o privesc altfel, moartea se rezumă doar la o idee. Nu o pot percepe. Nici măcar acum. Nici măcar nu mi-e frică de ea. Adică de momentul acela.

— Ți-e frică de ce-o să fie după?

— Sau de ce n-o să mai fie... Nu? Adică moartea e deja un proces cât se poate de natural pentru mine. E ok, am dezbătut-o destul. E chiar necesară, nu vreau să detaliez. Problema de fapt nu e moartea, problema e că nu știu cine sunt eu aici. Pentru ce am trăit până acum? De ce am trăit până acum? Ce am făcut?

— Auzi, de când ai aflat de cancer?

— De-o lună, să zic... Da, o lună și ceva să tot fie.

— Și de o lună n-ai găsit niciun răspuns? Trebuia să faci ceva?

— Dacă aș fi aflat, probabil nu mai eram acum pe stradă cu tine.

— E, pula! Asta e partea plină a paharului, râde el.

Am oftat.

— Ești simpatic... Pe de altă parte, evident, mă întreb ce naiba caut aici. Voiam să vorbesc cu cineva care mâine o să și uite că exist. Ești un străin. Asta vei și rămâne. Mă întrebi tot felul de tâmpenii pentru că ești curios, nu pentru că îți pasă. Și asta e bine. Sunt înconjurată de oameni cărora le pasă prea mult.

— Și... nu te simți ciudat? Că mâine fiecare o să o ia pe un cu totul alt drum?

— Nu. Deloc. Pot vorbi orice cu tine, pot face orice. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă ce crezi despre mine, nu-mi pasă cum mă vei privi mâine sau poimâine pentru că zilele-astea nu vor exista. Oricum o să ai

niște păreri greșite, dar nu mă interesează. Dacă mă plictisești, mă duc acasă, dacă ești chiar interesant, o să regret probabil pentru câteva secunde că am cancer. O să îmi imaginez cum mi-ar fi stat cu tine, o să zâmbesc puțin și o să caut alt străin cu care să vorbesc. Poate cel mult mâine-dimineață o să te gândești la seara asta, le vei povesti câtorva prieteni ce tură aiurea ai avut la sex shop și cum s-a terminat. Apoi o vei lua de la capăt. Ar fi mișto dacă ți-ai da seama cum ar fi să știi că o să mori într-o jumătate de an. Sau doar dacă ți-ai da seama că nu contează chiar atât de mult cât mai ai, ci doar c-o să mori și ar fi bine să nu ai multe lucruri de regretat. Probabil îți vei suna câteva gagici la care țineai să le spui ce ar fi trebuit să le spui de mult. O vei lua mai în serios cu teatrul, naiba știe, chiar nu mă interesează...

— Hmmm... văd că știi destule despre mine, mi-a răspuns ironic. Dar tu? Tu, Soni, ce-o să faci mâine?

— Nu știu... Mâine e departe. Probabil aceleași tâmpenii, o să mă plimb de nebună peste tot. Da' lasă-mă pe mine, zi-mi ce naibii cauți tu la sex shop.

— Ăăă... bani! Era greu?

— Hai, mă, cât poți să îți iei acolo?

— Nu asta e important, iau cât să-mi ajungă.

— Nu pricep.

— Păi, atunci când nu intră în magazin o bolnavă de cancer, dornică de discuții și sex cu străini, clienții au prostul obicei de a mă crede un fel de... guru al sexului! Asta e impresia lor, că se angajează acolo oameni cu experiență în domeniu, nu-mi imaginez. Dar, vezi tu, asta mă ajută. Pentru că pot face destul de ușor foarte multă publicitate unui anumit produs. Au încredere în mine.

— Și le vinzi mai scump sau cum?

— Normal că le vând mai scump! Iau un căcat de vibrator de vreo opt sute și ajung să îl dau cu vreo două milioane. Trebuie doar să îi

convinc că e cel mai tare vibrator care a existat vreodată. Și chiar nu e greu, având în vedere cât de fascinați rămân de poveștile mele.

— Și-n afară de vibratoare?

— În afară de vibratoare... La altele nu sar mult prețurile pentru că sunt oricum destul de piperate. Rar găsești ceva sub un milion-două. Se cumpără de toate. Dar cel mai mult vibratoare.

— Femei disperate, a?

— E, pula! De la copii de cînșpe-șaișpe ani până la bătrâni de peste șaptezeci, atât femei, cât și bărbați.

— Și zici că nu ești un guru al sexului?... Trist... Nici nu știu când am ajuns. Am intrat repede în barul plin de fum de la Eminescu, am găsit loc undeva în spate. Vlad a luat imediat două *shot*-uri de whisky și două Tuborguri.

— Și? Ai ieșit cu mine pentru că am cancer?

— Neah... Pentru că ești cheală!

— Îți plac femeile chele, să-nțeleg?

— Doar cele cărora le stă și bine.

— O, vai! Mersi.

— Nu, nu, serios acum. Le găsesc cumva... futu-i, nu știu un cuvânt mai mișto decât incredibil de sexy, dar crede-mă că mai mult de-atât.

— Te excită adică? l-am întrebat, fixându-l și făcându-l să se rușineze puțin.

Mă amuza.

— Mda... Adică da! Ok, recunosc, sunt vinovat! Mă excită femeile chele! E un fetiș, naiba știe... Pe tine ce te excită?

— Căcat, n-am stat niciodată să mă gândesc la asta.

— Da, da, sigur... Hai, zi! Negrii? Asiaticii? Ția mai grași, Ția mai musculoși? Mai păroși? Mai feminini?

— Îmi plac actorii.

Și i-am zămbit forțat.

— E... pu... la... Fizic mă refeream!

— Fizic?! Fizic nu mă interesează. Bine, în anumite limite, evident. Îmi plac bărbații atletici. Nici foarte slabi, nici butoaie de mușchi. Și fără păr pe fund, preferabil. Dar nu asta e relevant. Îmi plac tipii interesanți, înțelegi? Trebuie să aibă ceva anume care să mă atragă, dincolo de o pulă mare și un abdomen perfect.

— Cât de mare?

— Știi bine că nu contează.

— O faci și anal? m-a întrebat, ca și cum ar fi picat ca ceva normal în discuția noastră.

— Ce-ți veni?

— Ar fi fost o chestie nouă, apropo de senzații tari... Merită încercat...

— Cu tine, presupun, nu?

Și m-am încruntat.

— E și asta o idee, de ce nu?

— Ia-ți gândul! Alte întrebări? Facem un raport, o analiză sexuală?

— Nu. Zi-mi: care-a fost cea mai cretină chestie pe care ai făcut-o vreodată?

— Sexuală? l-am întrebat în timp ce mi-am scos pachetul de Winston și mi-am aprins o țigară.

— Sexuală, nesexuală, mi-e indiferent! Fumezi Winston?

— Te excită și asta?

— Nuuu! Mi se par doar niște țigări foarte proaste. În fine, revino la subiect!

— Nu știu ce înseamnă pentru tine a face ceva cretin... luna trecută am fost la un magazin de servicii funerare să mă uit după un coșciug. Pentru mine.

Voiam să comand unul în dungi, cu verde și alb.

— Oook, asta mi se pare destul de cretin... Eram curios să văd dacă cea mai cretină chestie ai făcut-o după sau înainte să afli de cancer...

— Contează? Oricum m-am hotărât între timp că vreau să fiu incinerată.

— Au... Cum de? Ai fost vreodată la crematoriu?

— Nu. Trebuia?

— Păi... Presupun că nu-ți place ideea de a fi îngropată într-o cutie. Dar ai văzut și cealaltă variantă ca să-ți poți asuma această măreață decizie? zice el mândru, după care dă pe gât jumătate de sticlă de bere.

— Ce, tu ai fost?

— Aha... Acum ceva timp. Aveam un prieten care lucra acolo. În Tineretului, știi?

— Am auzit, dar ți-am zis. N-am fost niciodată.

— Ar trebui să mergi să vezi cu ochii tăi. E foarte morbid, nu știu de ce mulți cred că vor fi arși ca vechii regi. Nu e nimic romantic, e doar mai ieftin. Au o cameră întunecată, cu gresie și faianță albe și canale mici de scurgere; în mijloc o masă mare, ca un fel de targă, unde sunt așezate cadavrele pentru... duș. Au și alte câteva ustensile de care chiar nu vreau să pomenesc. Un cârlig lipsește pentru a părea ca o adevărată măcelărie. Într-o măcelărie ai fost?

— E relevant?

— E relevant să nu vorbim din cărți, din poze sau din filme. Ar trebui să știi asta mai bine ca mine...

— Bine, hai, continuă cu crematoriul.

A oftat.

— Ei, există apoi acea încăpere, despre care probabil ai idee cum arată... Ar putea să-ți pară ca un șemineu gigantic. În fața lui, o altă masă, de data asta puțin mai elegantă, unde îți vor așeza cadavrul abia spălat, iar la picioare câteva icoane.

— Icoane?!

— Ce, credeai că scapi de slujbă? mi-a spus-o pe un ton foarte ironic. Ce naiba, mă Soni? Ritualurile pe primul loc, te rog! Trebuie să

trăiască și popa din ceva. Apropo, mai continui? m-a întrebat foarte entuziast.

— Nu, nu, m-ai băgat într-o stare... foarte ciudată. Plus că să vorbesc întruna despre moarte ar fi ca oamenii ăia plictisitori care vorbesc întruna despre munca lor.

Zâmbește. Și eu mă amețesc tot mai tare și mă pierd în buzele lui.

— Eh, voiam să zic că oricum, indiferent de ceremonii și alte detalii neinteresante, poți găsi oricând acolo un craniu de vânzare pe post de scrumieră. Revenim la sex?

— Ce?! Cu cât?

— De unde să știu eu prețurile?

— Ok, ok, asta e chiar *creepy*! Gata, altceva în afară de sex și moarte!

Și am dat în sfârșit pe gât *shot*-ul de whisky, după care mi-am aprins o altă țigară.

— Păi... alte subiecte la modă mai sunt publicitatea, psihologia și hai să-ți mai povestesc cum e nu știu unde. Te pasionează ceva de aici?

Am stat în bar până târziu, undeva până pe la trei-patru dimineața. Și, pe lângă ce se întâmpla la crematoriu, am aflat și despre măcelării și despre alte locuri precum fabricile de mezeluri sau de conserve. Părea că știe multe, dar era cel mai sigur numai rezultatul pozitiv al internetului.

A făcut cinste, la fel cum au făcut toți ceilalți care au urmat. Nu știu dacă drama mea stârnea milă sau doar curiozitate. Nu mă deranja niciuna atât timp cât beneficiam de pe urma lor. Erau poate amândouă, oricum un schimb echitabil. Ei se puteau apropia de mine fără niciun fel de angajament, iar eu zdrobeam în fiecare zi viermele cleios din stomac.

Sigur, nu totul era așa roz pe cât părea, dar n-aveam timp să judec. Mă simțeam ca o curvă. Una față de care îți puteai achita da-

toriile ușor. Câteva întrebări drăguțe, câteva răspunsuri potrivite, o idee nouă care să poată fi pusă și în practică și-așa mai departe. Era tratamentul ideal, care mă făcea să devin amanta ideală. Cât despre sex, aproape că nici nu-l simțeam. Nu era nici dezgustător, nici ok, era pur și simplu ca mersul prin parc. Da, mă simțeam într-un fel cumpărată, chiar dacă nu *cash*. Dar în același timp eram frumoasă și mai ales vie.

M-am gândit că ar fi trebuit să scriu o carte despre câte am aflat atunci, mai ales despre bărbați. Sau despre mine chiar. De exemplu, la ce se gândesc bărbații atunci când li se face o felație. Îi întrebam asta uneori și îi bufnea râsul. Majoritatea se gândeau la momentul când urmau să ejaculeze și sperau să o facă pe fața mea. Mi s-a părut aiurea să ai o altă fantezie în timp ce trăiești una, dar în fine. Femeile sunt imposibil de înțelese, nu?

De multe ori îmi doream ca Paul să știe despre toate astea. Aș fi vrut să fie într-un colț al camerei în timp ce aveam un orgasm cu un necunoscut sau în timp ce vreunul termina pe fața mea.

Prințul danez a fost primul. După o navetă de bere împărțită la doi, l-am invitat la mine. Previzibil, știu... Am luat un taxi, am ajuns în mai puțin de un sfert de oră. Și mă așteptam ca, după ce mă amețisem rău de tot, să am parte de o partidă jalnică de sex. Să mă dezbrace, să mi-o tragă și să plece. Ceva clasic. Dar nu, a fost chiar interesant.

Exact când ajunsesem în fața ușii și cotrobăiam după chei în geantă, m-a oprit.

— Soni, pfff... știu că o să sune cât se poate de ciudat și de penibil, dar vreau să știu un lucru dinainte.

— Zi.

Și am continuat, băgând cheile în yală și descuind.

— Nu știu cum dracului să o zic... Am deschis ușa.

— Te-a apucat acum timiditatea? l-am întrebat în timp ce mă descălțam.

— Ceva de genul...

Și se înroșise puțin la față.

— Hai, mă, zi odată!

— Ok, ok! Când termin...

Și s-a uitat în jos ca un câine fricos.

— Așa, când termini...?

— Pot să... îmi dau drumul pe... pe capul tău? M-am uitat la el nedumerită și în același timp foarte amuzată. Își închisese ochii și aștepta răspunsul magic.

— Asta era?!

— Da!

Și a zis-o ca și cum ar fi scăpat de cine știe ce povară de pe cap

— Asta era, mă, cu chelioasele?

Și l-am împins de pe mine.

— Da, asta era... mi-a zis după câteva secunde de pauză, în care a zâmbit tâmp.

— Doamne! Și? Alte fantezii pe care vrei să ți le îndeplinești azi? În afară de sex anal! Asta nici nu se discută.

— Atât...

— Auzi, până la urmă vrei să ne-o punem sau vrei să-ți fac un *blow job*?

A rămas blocat.

— Ambele, a răspuns după ce a meditat puțin la oferta mea.

— Hmmm... ai răspuns bine. Altfel te dădeam afară.

— E, pula! N-aș fi ieșit oricum, mi-a replicat pe un ton țâfnos.

— Da? Și ce-ai fi făcut? M-ai fi violat?

Ne-am dezbrăcat amândoi în hol. Am mers până la pat și mi-am aprins o țigară. Am dat drumul din telecomandă la combină. Massive Attack, câteva selecții de-ale mele. Iar el m-a lăsat să-mi termin țigara, făcându-mi câteva minute sex oral. Fum de țigară amestecat cu orgasme, ce poate fi mai viu decât asta?

După ce am stins țigara, l-am împins pe spate și am început să-i sărut pieptul păros. Era cald. Pielea lui albă mirosea a lapte. Îi plăcea la nebunie să mă țină de cap și să mă sărute foarte apăsător pe vârful lui. Era foarte excitant, nici eu nu mă săturasem să-mi mângâi scalpul moale și alb. L-aș fi primit în fiecare dimineață și l-aș fi lăsat să-și dea drumul pe capul meu, numai să mi-l lingă înainte o jumătate de oră, așa cum a făcut atunci.

Când îmi spusese în hol că vrea să termine pe chelia mea, mi s-a părut unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care mi le-a spus un bărbat. De-aia poate nici nu am făcut sex, oricum nu aveam chef de asta. După atâta abținere, orgasmele de la limbi erau de-ajuns.

M-am întors pe spate și mi-am lăsat capul în jos, la capătul patului. L-am tras deasupra mea și l-am rugat să-și împingă penisul cât poate de adânc în gura mea. Nu făcusem asta niciodată. O văzusem doar în filme porno. Voiam să mă înec cu pula lui groasă. Și aproape că mi-a venit să vărs, dar era atât de mișto săi- simt vârful penisului în gât și testiculele apăsându-mă pe nas până mă sufocau. A început să-mi curgă salivă pe obraji mai întâi, iar el a început să mă mângâie, întinzându-mi-o pe toată fața. După câteva minute m-am ridicat și m-am lăsat în genunchi în fața lui. L-am lăsat să se masturbeze, timp în care mi-am frecat și eu clitorisul cu o mână.

A terminat repede. Mi-a prins capul, apoi a ejaculat pe el. Pe vârful lui, pe frunte și puțin pe față. Apoi m-a privit satisfăcut. Puteam să jur că era cel mai fericit om pe care-l văzusem vreodată.

L-am zâmbit, exact cum face o actriță din filmele porno la cameră după ce își dă drumul unul pe față ei. Zâmbeam și lăsam sperma care-mi curgea pe față să se apropie de buze ca s-o gust. Am stat așa mai bine de un minut, timp în care i-am sărutat penisul de câteva ori. Am lăsat sperma să se usuce pe cap, cât să simt cum mi se strânge toată pielea. A fost ca și cum Dumnezeu m-ar fi tras dintr-un punct fix până la cer, un punct pe care o ființă umană n-ar fi avut cum să-l apuce.

După, m-am băgat la duș. Nu înainte să-l anunț că ar fi cel mai bine să plece. Da, nu i-a convenit, dar nu mai puteam eu de ifosele lui. A bolborosit ceva, m-a drăcuit probabil, și a început să se îmbrace. Eu m-am dus să mă spăl și am auzit la un moment dat ușa trântindu-se. Când m-am întors, am văzut că-mi lăsase pe pat două jointuri. De ce naibii nu-mi spusese că are iarbă înainte? Tâmpitul.

Dar poate a fost mai bine așa. Am aprins unul și am adormit ca un copil.

Capitolul 7

Pisica neagră

Am auzit o voce puternică venind din hol. Nu știam cât era ora, dar era beznă. M-am ridicat amețită și am observat lumina aprinsă în bucătărie. Mi-am căutat repede niște haine sau ceva cu care să mă-nvelesc, însă toate sertarele erau goale. Biblioteca la fel.

Am pășit așa, goală, încet, până în dreptul bucătăriei. Am împins ușa. Înăuntru erau trei bărbați îmbrăcați în halate albe, aproape ca niște doctori. Studiau niște organe care erau așezate pe masă. Unul dintre tipi le spăla de sânge, apoi le punea pe fiecare în câte o farfurie.

— Te așteptam, Soni, mi-a zâmbit cel mai bătrân dintre ei.

Căutam un ceas, dar cel din bucătărie dispăruse. Mobilul la fel. Unul dintre bărbați m-a invitat să iau loc.

— Relaxează-te, Soni, a continuat bătrânul. Priveam fascinată către organe. Erau foarte colorate și distorsionate.

— Sunt organe... umane? l-am întrebat speriată pe bărbos.

Dar nu mi-a răspuns. Nici ceilalți: continuau să sorteze foarte atenți bucățile de carne. În spatele meu, pe hol, intrase o pisică neagră.

— Poți să te duci după ea, mi-a spus bărbosul, ca și când știa ce aveam de gând să îl întreb.

— Dar nu pot ieși așa! Vreau să iau ceva pe mine și... nu găsesc nicio haină. Ce-ați făcut cu hainele mele?

— Nu e nimeni afară, poți ieși și așa.

Am luat pisica în brațe și am fugit. Într-adevăr, afară nu era nimeni. Niciun zgomot, nicio lumină care să funcționeze, nicio mașină parcată sau măcar vreun câine. Unul dintre doctori ieșise după mine să îmi aducă un pahar cu apă.

— Unde e toată lumea? l-am întrebat.

— La înmormântarea ta, Soni, apoi s-a întors repede în bloc.

Am dat pe gât paharul de apă. Mi-era o sete incredibilă. Mai voiam, dar nu am îndrăznit să mă întorc în garsonieră. Am început să merg încet pe stradă, speriată de atâta liniște și întuneric. Asfaltul trotuarului era cald și avea păr. Când m-am oprit, după câțiva metri, am început să-i simt chiar pulsul. Slab, ca al unui om bătrân.

M-am întors spre o vitrină. Mă puteam vedea în ea. Perfect chiar. Aveam o gaură imensă în jurul stomacului. Și atunci mi-am dat seama că organele mari, colorate, de pe masa din bucătărie poate erau chiar ale mele. Imediat am auzit la capătul intersecției de la Doamna Ghica sunete de tobe. Am dat drumul pisicii, ea a fugit speriată.

— M-am trezit devreme azi pentru tine, Soni! s-a auzit un strigăt din același loc de unde se auzeau și tobele.

— Cine ești? am răcnit.

— Nu mă recunoști?

Am traversat intersecția în fugă. La o tarabă unde în mod normal se vindeau ziare, era acest tip ciudat. Avea o figură cunoscută, dar nu îmi puteam da seama de unde să-l iau. Pe tarabă erau toate obiectele care-mi dispăruseră din casă.

— De unde ai astea?!

— Au vrut să le arunce, Soni! Pe toate! Bine, pe unele au vrut să le pună în tot felul de cutii, să le păstreze, dar după ceva timp tot urmau să le arunce. Eu le-am salvat!

Încercam să-mi aduc aminte tot felul de personaje din trecut, dar am fost întreruptă de mâna lui, care s-a întins spre mine, atingându-mi sânii.

— Sâniii tăi sunt încă frumoși, Soni, a spus trist, holbându-se la golul pe care-l aveam dedesubtul lor. Știi? Ai fost o femeie frumoasă. Dar n-ai înțeles absolut nimic.

Telefonul meu de pe tarabă a început să sune.

Era numărul lui Paul.

M-am speriat ca naiba și am luat-o la fugă înapoi spre garsonieră. Drumul însă a fost mai lung de data asta. Apăruseră blocuri noi, asfaltul începuse să o ia înapoi ca o bandă rulantă și făcea ca strada să se îndepărteze tot mai mult de scara mea. Am tras tare de mine. Mă simțeam ca la un maraton.

Când am ajuns, doctorii terminaseră de sortat organele și se întinseseră pe jos. Nu mi-au băgat în seamă gâfâitul și nici teroarea care mi se putea citi în ochi.

— Ce puii mei se întâmplă?!

— Nu acum, Soni... Suntem obosiți. Nu vezi? răspunde bătrânul.

Altul adormise, iar celălalt, care se ocupase de spălatal organelor, își lîngea degetele de sânge uscat. Am simțit o durere puternică în ceafă și toată imaginea s-a înnegrit brusc. Am crezut atunci că murisem pe bune. Că se terminase, gata. M-am panicat. Mi-am simțit picioarele din ce în ce mai slabe, apoi cred că am leșinat.

Și nu știu exact cât trecuse, dar îmi păruseră ore bune. M-am trezit din nou în camera mea, cu toate obiectele la locul lor și ceasul electronic din bibliotecă arătând 04:22. Eram transpirată. Și cum m-am întors, am avut al doilea moment de șoc, când am observat-o pe Dana lângă mine, fixându-mă.

— Ești tâmpită?!? am zbierat la ea, abținându-mă să nu o pocnesc.

— Ce-ai, mă?

— M-ai speriat, cum ce-am?! Ce dracului cauți aici?

— D'aaah! Am rămas la tine peste noapte, ai uitat?

— Nu asta, tâmpito! Ce cauți lângă mine, studi indu-mă așa?!

Și m-am ridicat să aprind lumina ca să-i pot vedea mai bine mimica. Amândouă eram deranjate de intensitatea becului.

— Ei?!

— Futu-i, Soni! Verificam dacă respiri... Asta fac în fiecare seară când rămân la tine.

Și s-a trântit pe partea ei de pat, cu spatele la mine, supărată că îi descoperisem noul obicei.

Eu m-am dus în bucătărie, unde nu era niciun organ pe masă și niciun doctor, toate la locul lor.

Mi-am aprins o țigară. Tremuram de spaimă încă. Dar nu știam exact ce e mai grotesc. Prietena ta cea mai bună care se trezește să verifice dacă mai trăiești sau coșmarul ăla nenorocit.

Să te fut, cancerule!

Capitolul 8

Filmele românești sunt de căcat

Iată o întrebare: dacă ai putea să cunoști viitorul, dar fără să-l poți schimba cu ceva, ai mai vrea să îl știi?

Mi-am aprins al doilea și ultimul joint de la Vlad. După ce am tras primele două fumuri, am luat-o pe scări, încet, până afară. Mi-am dat seama că sunt praf pentru că, imediat ce am coborât cele două etaje, am rămas fascinată de interfon.

Nu cred că mă făcusem niciodată atât de varză. Era o iarbă a nai-bii de tare, îmi puteam da seama, chiar dacă n-am fost niciodată o mare expertă. Fumam doar de câțiva ani până la urmă, ocazional, și niciodată nu-mi luasem eu. Era fie Paul, fie vreun iubit de-al Danei, fie Fazzi, despre care o să vă spun mai încolo, sau mai nou, unul cu care s-a întâmplat să mă culc și s-a gândit să mă plătească cumva.

Pierdusem orice simț al spațiului. Distanțele erau distorsionate. Fie mă feream de vreun obiect care se afla la mai bine de doi metri de mine, printr-un gest brusc, cât se poate de vizibil pentru cei de pe stradă, fie mă loveam ca tâmpita de vreo bordură răătăcită sau de vreo mașină parcată pe trotuar chiar în fața mea. Uitam tot din două în două minute. Mă întrebam de unde plecasem și cum de ajunseseam acolo. Probabil vorbeam și râdeam de una singură, nu-mi amintesc. Oricum, pentru mine totul se întâmpla doar în acele două

minute. Timpul era de partea mea, treceau zile întregi în două minute. *Iată cum îmi pot prelungi viața*, mi-am zis.

— Nu vă supărați, aveți un ceas? am întrebat primul trecător pe care l-am zărit.

Încercam să-mi dau seama cum arată, deși stăteam chiar în fața lui. Nu reușeam să-i rețin figura și mă chinuiam totuși să-mi amintesc de ce-l oprisem.

— Șase fără cinci. Șase... mi-a răspuns după ce și-a verificat telefonul.

— Ahaa... Auzi, nu te supăra, dar știi cumva cât e ceasu’?

Și atunci mi s-a rupt filmul. Nu-mi amintesc decât fragmente. Fragmentele pe care mi le-am repetat probabil de o mie de ori, ca să nu le uit. Fragmentele pe care mi le-am notat și în agendă, bine, mai mult cuvinte scrise lăbărțat, simboluri ale acțiunilor mele mai degrabă. De exemplu cuvântul *măr*, da? Știu foarte bine că atunci când am scris *măr*, eram undeva aproape de Obor și am văzut o babă cu o sacoșă de rafie. Mi-am imaginat că are mere în sacoșă și mi-a venit o poftă nebună de mere dintr-acelea de import, proaste, fără niciun gust, dar mari și foarte foarte verzi și suculente. Mere turcești, cred. În fine.

De la Obor țin minte că am luat-o înapoi spre Colentina, cu gândul să mă întorc acasă pentru că mă tot panicam. De data aceea m-am speriat doar pentru că nu îmi găseam telefonul și trebuia neapărat să dau de Dana, ca să mă salveze. *Cum dracului să uit telefonul, frate? Unde naiba l-am pus? Ce fac fără telefon? Sunt blocată.*

Ei bine, când eram pe la Tei, mi-a sunat telefonul. Am râs în hohote până am simțit că nu mai aveam aer. Îl avusesem tot timpul în mâna dreaptă, dar, evident, atât de fumată, nu am avut cum să cotrobăi cu mâna dreaptă în mâna dreaptă.

— Soni? Soni, unde naiba ești? Sunt în fața ușii tale, doar ți-am spus c-o să trec pe la prânz pe la tine.

— Ce?!

— Soni?!

— Eu tocmai mi-am găsit telefonul, știi? Îl pierdusem în mână.

Și am început să râd isteric. Stăteam în fața unei terase. Toată lumea mă privea amuzată.

— O, Soni, iar ai râsul ăla stricat... apoi s-a auzit un oftat în receptor.

— Nu, nu! Că faza e că nu îl pierdusem de fapt, înțelegeți? Adică... fusese în mâna mea tot timpul ăsta, dar n-aveam cum să caut în mâna mea cu mâna mea dreaptă, pricepi?

Și continuam să râd isteric.

— Ce naiba să cauți, mă?

— Păi ce să caut?!

Am lăsat telefonul. Dana mă tripa aiurea, iar lângă mine doi câini își miroseau fundurile. M-am apropiat de ei, m-am aplecat pe vine și am început să-i fixez. Nici nu mă băgau în seamă. *Animal planet live, dude!* Și am fost întreruptă de râsetele celor de la pizzerie. Da, nu știu cum arătam, dar trebuie să fi fost super-haioasă. Nu se întâmplă des ca, stând la o terasă, să vezi o chelioasă pe vine, holbându-se la doi câini care își miros și își ling cururile. M-am întors și eu spre cei de la pizzerie și am început să râd ironic.

— Sunteți toți niște dobitoci! am zburat spre ei. Ce vă uitați voi așa la mine cu ochii ăia ca și cum ar fi ai altora?!

Naiba știe ce-am vrut să spun de fapt. Am plecat și abia pe la Doamna Ghica mi-am amintit că nu închisese telefonul. După atâta timp, Dana era încă pe fir. I-am zis doar că nu vin acasă și am închis.

Apoi îmi amintesc că am intrat în tot felul de alimentare să-mi cumpăr dulciuri. Am cheltuit atunci vreo două milioane, dar nu știu pe ce. Nu-mi explic câte ciocolate aș fi putut mânca. Am luat-o pe Colentina tot înainte. Am trecut și de blocul meu, și de parc, și de râu, țin minte că mă îndreptam spre Carrefour. Evident că nu-mi amintesc ce naiba aș fi căutat acolo, dar asta nu contează.

Stăteam la un semafor. Mașinile circulau cu o viteză amețitoare. Mii de claxoane, mii de înjurături, mult praf și câțiva copii cu ghiozdane în spate, care terminaseră probabil orele. Eram amuzată, amin-tindu-mi cum arătam eu cu ghiozdanul, stând la același semafor, după ce veneam de la aceeași școală, de la 39, să iau tramvaiul până acasă. Bine, acum nu mai era niciun tramvai. Se lucra la linii. Erau o janghină de mașină mereu aglomerată și un șantier întreg pe mij-locul drumului, care îți amintea că lucrurile se schimbă și timpul trece. Și foarte, dar foarte cald.

Lângă mine, un bătrân de vreo șaizeci și ceva de ani înjura de mama focului toate mașinile și încerca nonstop să-și ia avânt prin trafic ca să ajungă mai repede pe partea cealaltă. Îmi imaginam o babă sexoasă așteptându-l acasă. Mi-am întors privirea către copiii cu ghiozdane din spatele meu.

Într-o secundă atunci, nu mai mult, dar una pe care am dilatat-o și în care am studiat toate detaliile, s-a oprit totul. Fetițele de lângă mine s-au speriat îngrozitor. Și-au pus mâinile la ochi. Eram spartă și vedeam totul în reluare, ca atunci când la televizor arată cu înce-tinitorul o cursă de atletism. Mâinile lor micuțe grăbindu-se spre față, ochii mari în care le puteai vedea spaima și totodată o curiozi-tate cât se poate de umană, tenul lor albindu-se, buzele tremurând, nu mult, doar cât e nevoie pentru un suspin, teama, poate mai ales teama care începea deja să miroasă în jurul lor. Alte zeci de figuri de pe trotuar oprindu-se din mers și privind îngrozite. O babă la un bal-con punându-și mâinile-n cap. Liniște.

O liniște aproape funerară, auzeam doar câteva insecte, care pu-teau fi și la kilometri depărtare. Simțeam undele sonore pâlpâind în atmosferă, singurele vibrații care îmi aminteau că sunt vie. Pentru o clipă am crezut că va începe Apocalipsa. Apoi o frână m-a adus la realitate. Acel gen de frână violentă care știi că se va termina cu un sunet de izbitor. Din cauza duratei acesteia sau din cauza unei pre-simțiri, nu cred că cineva poate defini asta. Știam, pur și simplu.

M-am întors. Bătrânul nu mai era lângă mine, se repezise pe trecere, pe roșu, agitând sacoșica pe care o ținea în mâna dreaptă.

Poc! Fără efecte artistice, fără vreo piesă hard rock pe fundal, un poc banal care a amuțit întreg cartierul Colentina.

Impactul a fost frontal. Moșul a sărit mai întâi pe capotă, apoi s-a răsucit în aer, lovind parbrizul, iar din inerția lui și din cauza frânei, probabil, a fost aruncat câțiva metri, fix în fața mea. Nu am avut nicio reacție. Nici nu m-am ferit măcar. Aterizase la doar jumătate de metru de mine. Distanțele însă continuau să fie distorsionate.

Doamne, asta chiar se întâmplă? Ce căcat?

Avea ochii larg deschiși, speriați. Din cap, undeva de sub părul lui alb și rar, a început să curgă sânge. Foarte mult sânge. Încă o secundă, una care a durat mult mai puțin decât prima, și lângă el a aterizat și sacoșica, din care au zburat zeci de ouă în toate direcțiile, spărgându-se.

Șoferul, un țișănuș care probabil abia-și luase carnetul sau nici măcar nu avea vârsta necesară să conducă, era plin de transpirație și mai speriat decât noi toți. Nu avea curajul să iasă din mașină. Se uita prin micile crăpături ale parbrizului, sperând ca acel corp leșinat să se ridice.

Mi-am închis ochii și am început să revăd toată faza. De vreo trei ori, cu încetinitorul, din toate unghiurile, chiar și din cele din care n-aș fi putut să văd. Apoi i-am deschis și am văzut balta de sânge și balta de gălbenușuri. Începeau să se amestece, atât lichidele, cât și duhoarea lor.

Nimeni nu schița vreun gest. Toți se opriseră, toate mașinile, toți trecătorii, copiii cu ghiozdanele, toți eram blocați, știind că moartea e undeva pe Șoseaua Colentina, invizibilă, și, dacă se va împiedica de vreo groapă sau de vreo bordură sau dacă pur și simplu nu îi va plăcea moaca cuiva sau pur și simplu e nervoasă sau pe ciclu, își va înfige coasa în cine apucă.

Liniștește-te, Soni... nimeni nu știe că ai fumat... Ochii bătrânului erau umezi. Păreau că se mișcă, că va clipi chiar în următoarea secundă sau că va încerca să facă asta. Știam însă că totul era în imaginația mea.

Un individ de pe trotuar a sărit repede și i-a pus mâna undeva lângă tâmplă.

— Sunați, băăă, în pula mea, careva la Salvare!!! a răcnit. E viu!

Șoferul a ieșit abia atunci din mașină:

— E viu?

— Are puls, băjbâie ceva, sunteți tâmpiți?! Urcă-l în mașină și du-l repede la Fundeni! Haide, apucă-l de undeva!

Și într-adevăr, acum, că tipul ne atenționase, observam că băjbâia ceva. Abia atunci am devenit atentă la gura lui, eram singura, cred, care-i înțelegea cuvintele.

— Spune, Soni, șoptea el. Spune, dacă ai ști cum se termină tot, te-ar ajuta cu ceva? Ți-e frică de cancer, Soni? Puteai fi tu aici, lată, puteai să te grăbești spre mașină, asta dac-o vedeai și nu te opreai să te uiți la copiii ăia. Cu sau fără cancer, nu despre asta e vorba, nu te-ai prins?

L-au ridicat imediat și atunci mi-am dat seama că nu îi citeam de pe buze de fapt, ci că îl auzeam. Era într-o stare de semi-existență probabil și așa reușea să comunice cu mine, m-am gândit eu. Sau poate începusem să-mi dezvolt niște puteri speciale de la iarbă.

— Nu poți păcăli moartea, Soni! Dar toate vor trece când nu vei mai lupta cu ea cu atâta îndârjire... Poate chiar când nu vei mai lupta deloc.

În timp ce-l duceau spre mașină, tot sângele care-i țâșnise din cap începuse să-i curgă pe față. Da, era viu. Miraculos, era viu. Scuipa sânge sau bucăți de creier. Încerca să respire. L-au urcat repede în Dacia papuc albă cu număr de Prahova și au luat-o din loc.

Pe stradă rămăseseră sânge amestecat cu ouă, câteva muște roind acolo și multă lume panicată, fixându-mă. N-am știut de ce,

apoi am observat că mă lăsasem în fund, pe marginea trotuarului. Au crezut probabil că am un șoc, mai ales când am început să râd ca proasta. Mi-am aprins o țigară. Cu o mână fumam, iar cu cealaltă mă jucam în băltoacă. Câteva babe s-au crucit și au început să țipe la mine. Nu le băgam în seamă. Râdeam și mi-era o frică de mă căcam pe mine. Eram atât de speriată, încât amețisem. Aveam impresia că oricând pot cădea lată fix în mizeria de sânge și ouă crude.

A trebuit să mă retrag repede pentru că mașinile au început din nou să circule. Totul revenise la normal. Același trafic îngrozitor, zeci de roți jechoase trecând nepăsător prin baltă, lăsând urme cleioase pe stradă.

Înțelegeam tot. Eram praf și înțelegeam tot, în timp ce mii de imagini mi se învârteau în cap.

Cum o să aflu de el? Nevastă-sa sau copiii sau vreun frate, eu știu, oricine. Eu nu vreau să mor așa! Nu ca o străină. Nu în public, nu vreau să dau niciun spectacol. Vreau să mor acasă, în somn. Sau nu neapărat în somn, dar acasă. Acasă. Pe canapea, lângă Dana, stând în brațele ei, în mijlocul unei discuții tembele despre sex. Sau despre cure de slăbire. Da!

Oricum, dar nu pe stradă. Nu vreau să fiu atinsă de mii de străini care să nu știe ce să mai facă să scape de cadavrul meu. Nu vreau la morgă. Nici măcar o zi sau câteva ore, cât va dura până mă vor identifica. Nu vreau să fiu plimbată de colo-colo. Nu vreau să fiu înjurată de oamenii care vor trebui să semneze mii de hârtii și să regrete atunci că m-au găsit și au sunat la Salvare. Sau că m-au dus direct la spital. Nu vreau ca un legist slinos să mă pipăie în timp ce-mi trage cearșaful. Nu! Acasă.

Am fugit. Nu-mi mai trebuia niciun Carrefour și nu mai voiam să traversez. Am luat-o spre centru cu primul troleu. Și încă nu știam ce fusese real și ce nu. Nu știam dacă avusese loc un accident, dacă fusese un film sau doar jocul imaginației mele.

Inima îmi bătea haotic. Începusem să transpir.

Hainele se lipeau de mine. Pielea mă ardea.

Aveam mii de furturi. Și nu înțeleg cum, peste toate acestea, o poftă nebună de sex. Un chef de sex pe care nu l-am înțeles și care mi-a provocat scârbă. Totuși nu m-am putut abține, eram atât de praf și de speriată și am început să întreb diverși bărbați din troleu dacă vor să o pună cu mine. Evident că toți s-au speriat.

Mi-am dat o palmă cât am putut de tare în cap. *Ce naiba fac?! Și atunci îmi apărea în față imaginea moșului lovit de mașină, filosofând tâmpenii în monologuri mult prea bine structurate. Ca să-l fac să dispară, mă gândeam cum toți bărbații din troleul ăla, unde era îngrozitor de cald, mă violează.*

— Da' de ce nu mai încerci la terapia lu' pește? Și mi-a întins votca.

— Hmm... O să mai încerc, îți dai seama. Dar nu acum. Nu pot acum. Nu-mi arde de ascultat.

— Asta cred că era ideea terapiei...

— Auzi, da' ție îți place să ascuți?

— Păi eu m-am obișnuit să ascult. Tot felul de idioți cu probleme sau fără, dar care și le caută, oameni care-și îneacă amarul sau plictiseala pe teigheaua asta, oameni interesanți, oameni neinteresanti... *What the fuck?* E jobul meu până la urmă să-i ascult.

— Și ce? E distractiv?

— Hmm... N-am pus problema așa. Sincer, mi-e indiferent. Ori care ar fi povestea. *Don't wanna hear about it/ Everyone's got a story to tell* – și a început să fredoneze White Stripes. Din momentul în care tipul, tipa, transsexualul sau transsexuala, cum vrei s-o dai, sau cine știe ce specii extraterestre deghizate în oameni se așază la bar, e clar că o să am parte de ceva mărturisiri. Sau de întrebări. Sau de afirmații seci care cer întrebări și ei se așteaptă ca eu să le pun. Și de multe

ori le pun, pentru că altfel nu trece timpul. O convenție, nu? E interesant, nu știi dacă distractiv.

— Și ai unu-doi, așa, în fiecare zi?

— Oho, mai mulți! Îi recunosc imediat. Știi cum?

— A?

— După felul în care comandă cel mai bine. Există acolo un gest, o privire, o stare, ceva care predispune la o discuție. Și plictiseala de pe moacă sau după fața lor care spune, care țipă efectiv faptul că li s-a întâmplat ceva incredibil. Nu contează ce, bine, rău, nu contează deloc. Sau poate nimic și doar au chef de socializare, poate doar asta. Sunt oameni singuri, îți dai seama, nu? Ce fel de om își așterne sufletul, așa, în fața unui străin? Un om care n-are cu cine să vorbească. Un om singur, un om stresat, într-un căcat atât de mare, că nu poate vorbi cu cineva cunoscut despre el, ăștia-s pacienții.

— Pacienți?

— Păi ce e barmanul dacă nu un psiholog ieftin, de ocazie? Da, bine, ei iau banii la oră, eu iau *tips*-urile. Ei fac nu știi câte facultăți și bagă nu știi câți bani într-un cabinet, eu învăț în câteva zile cum se fac niște băuturi simple. Într-un final, până într-un punct facem același lucru. Ascultăm oamenii, nu-i judecăm, și-i lăsăm să vorbească singuri până își dau ei singuri seama ce au de făcut. Îi lăsăm să se răsfete cu poveștile lor. Sau doar le alinăm singurătatea. Că le-a murit cineva, că au avut nu știu ce accident, că i-a înșelat nevasta, că au câștigat la loto, că așa și pe dincolo... În fiecare zi altceva.

— Și nimic impresionant?

— Da, bine, tu chiar crezi că eu stau să ascult și să cred toate inepțiile? Sau că le dau atâta atenție? Ce naiba, Soni?... Eu, de fapt, trăgând linie, muncesc aici. Atât.

— Hai, mă, nu pot să cred. Dramele? Nu ai nicio reacție la ce auzi că pătesc unii oameni? Nimic, nimic?

Nu te simți mai norocos sau mai sec sau?... Ceva, orice.

— Ba mă simt mai înțelept — și râde. Pe fiecare tură parcă trăiesc trei vieți. Trei, patru-cinci, cine stă să le numere? Dar dramele... Bleah! Dramele mă plictisesc teribil... Teribil! În afară de cele cu mult sânge totuși, astea sunt tari. Da. Dacă-i cu violență, sunt numai ochi și urechi. E natura umană de fapt, nu? Și vreau să scriu despre ele, știi? Bine, n-am scris nimic niciodată. Dar după câte-o confesiune d-asta, dar tare rău, un thriller de nota 20, mă și văd un mare scenarist. Îmi trece pân-a doua zi, normal. Sunt în România, ce mama năibii aș face cu un scenariu?

— De ce, mă?

— De ce? De ce? La noi se fac doar câteva genuri de filme, nu te-ai prins? Seriale de tot căcatul, pentru cocalari. Sau telenovele, na, pentru femei nefutute și-abandonate. De creier, desigur. Filme despre comunism. Și, sigur, filme de Sergiu Nicolaescu. Deci? Ce pula mea aș face cu un scenariu? A?

— Chiar n-am ce să zic... Ai dreptate până la urmă.

— Noi n-avem cadre lungi, cum se zice. Astea nu-s lungi. Sunt infinite. La ce film românesc te-ai uitat și nu te-ai întrebat cât naiba mai durează?

M-a bufnit râsul. Ce era să zic? Există vreunul?

— Da, filmele românești sunt de căcat. Actorii de căcat. Regizorii de căcat. Montajele de căcat. Bă, nici măcar sunetul! Adică sunetul, înțelegi? Ai văzut cât de prost se aude un film românesc? Adică ai auzit? râde iar. Poți să-l recunoști dintr-o mie. E clar de-al nostru, sună ca un cur. Și e filmat și montat ca un cur. Tot timpul jucat ca un cur, era și culmea. Să n-ai nimic, dram de creier și viziune, profesioniști în spate, dar mari actori. Țștia la noi or fi ei actori de teatru. Dau din mâini, fac crize, țipă. De parcă te-ai uita la ei din capătul sălii. Ce mimică, ce expresii faciale. Oricând, oricine poate intra într-un film românesc să joace mai bine decât orice actor român. Oricare, zi-mi numele.

Și iar râd. Pentru că din nou, ce să zic? Există?

— Filmele românești sunt de căcat! concluzionează iar, categoric.

— România e de căcat, îi zic eu. Nu filmele, lasă naibii filmele. Oamenii-s de căcat. Politica-i de căcat. Educația, sănătatea, sportul, tot. Ce vrei acum? Cultură? De la o nație de maneliști? Să facem filme mișto, când nimic nu e mișto?

— Da, bine, eu ziceam de filme...

— Filmele din capul tău. Orice idee strălucită ai avea, n-ai cum s-o pui în aplicare aici. Nu vrei scenariu, scrii o carte, cine ți-o citește? Nici așa, vrei să cânti? În țara unde cea mai tare formație de rock cântă etno? Adică n-am nimic cu Phoenix, să fie sănătoși, cu mutrele lor de genii neînțelese, dar ei cântau *Fată verde cu părul pădure* când Doors era deja istorie și hipioții o ardeau la Woodstock. Filme vrei tu aici. Mai bine zi-mi despre ce voiai să scrii scenariul ăla care n-o să fie scris niciodată.

— Nu vrei s-auzi.

— Încearcă-mă.

— De fapt cred că ar trebui să-l și regizez, nu doar să-l scriu.

— Îmi zici azi?

— E despre un viol!

— Da – și bufnesc într-un râs isteric. Ești mult mai breaz decât restul scenariștilor pe care-i înjuri, să știi! Tot despre mizerie deci. Ai putea săncerci, – e tipic românesc – și deja vedeam cum se enervează.

— Nu-i deloc așa! Degeaba zici. Nu vorbesc despre orice fel de viol. Ci despre unul groaznic! Un viol pe care l-am auzit povestit chiar aici, de fratele victimei. Stătea chiar pe scaunul pe care stai tu acum.

— Bine, bine, s-a întâmplat pe bune, și ce? Mai merge faza aia cu inspirat din fapte reale? Care-i treaba? Și ce e așa impresionant la un viol, oricât de dur ar fi el?

— Fleoșc, nu e nimic impresionant la un viol.

Impresionant e cum l-aş scrie eu. Violul, nu un viol.

Şi de fapt, ar fi un super-film de dragoste.

— Detalii...

— Nu, nu, e mult de zis, crede-mă.

Şi a început să îmi umple încă un pahar de votcă, fără să-i fi cerut vreunul.

— Nu mă grăbesc.

— Tocmai tu, Soni? Ai timp de pierdut?

Râde şi eu mă fac c-arunc cu bricheta după el.

— Bine. Pregăteşte-te să auzi capodopera. Relaxează-te, închide ochii şi imaginează-ţi. Da? Nu râde, fii atentă! Doi adolescenţi... Dragoste la prima vedere. Dragoste d-aia nebună. Nimic nu-i va despărţi, bla-bla. Şi poc! După nu ştiu cât timp, el moare într-un accident stupid de maşină.

— Nu-i deloc un clişeu, îl tachinez. Unde-i violu'?

— Ei bine, violul are loc în cimitir! Pe mormântul tipului. Tipa vine distrusă după câteva zile să-i înlocuiască florile uscate, să arunce coroanele, să mai măture pe-acolo şi-aşa mai departe... Dar ce să vezi? E seară, e pustiu şi dă de nişte gropari băuţi. Faza acum ar fi fost mai mişto şi mai dramatică dacă ai fi ştiut povestea lor, dar nu m-ai lăsat, treaba ta. Dar îţi imaginezi tu ce se poate mai mişto. Deci o seară liniştită, de august, să zicem, nimeni în cimitir în afară de tipa asta şi de gropari. Bam, bam, ăştia o ginesc, ea dă să plece, dar o prind şi începe nebunia. O leagă la gură cu o cămaşă jengoasă a unuia, de mâini cu alta, o imobilizează. După ce îi cară câteva. Dup-aia o fut. Pe rând, pe mormântul iubitului ei. Şapte gropari. Şapte, da? Unul i-o trage, restul o ţin bine şi o lovesc. Şi râd. Şi tot aşa. Problema e că după ce primul termină şi e într-un fel satisfăcut, până o fut şi restul, i se scoală iar. Aşa că i-o trag de mai multe ori toţi. Cu orele. După care încep să se distreze cu ea. Să-i bage în vagin sticlele lor goale de coniac prost, să le spargă înăuntru. Şi toate astea, să nu uităm, pe mormântul tipului!

— Am priceput asta, Doamne!

— Zi tu că nu ți se pare o scenă bună de film!

— Mda, oarecum... Depinde foarte mult cum ar fi regizat, știi? Că degeaba... Dar e grețos, mă, e chiar grețos, e *horror*.

— Stai, stai să-ți mai zic! Deci bagă în ea sticle, sârme de pe-acolo, chestii și tot așa, o mutilează într-un final. Și dup-aia pleacă.

— Unde-i povestea de dragoste?!

— Asta e o poveste de dragoste reală. Nu fluturași și steluțe. Declarații de dragoste de doi lei și telefoane la cinci minute cu unde ești mi-e dor de tine. Asta-i viața. Vrei un final dramatic? Cu ultimele puteri, tipa sapă cu mâinile după bărba-su, îl dezgroapă și moare cu el în brațe. Pam Pam!

— Și asta chiar s-a întâmplat?!

— Parcă nu conta.

— Zi!

— În realitate s-a sinucis. Putem să facem și-așa. Pentru prima oară în ultimele luni, cancerul mi s-a părut un fleac.

Troleul se zdruncina. Mi-era rău. Nu puteam să mă gândesc decât la bătrânul lovit de mașină, vedeam fața lui în toate obiectele și fiecare om părea un cadavru ambulant, care tocmai ieșise de sub roțile unui papuc alb. Frânele din intersecții îmi dădeau fiori.

După luni infernale de meditație sau după doar zece minute, am ajuns iar la Obor. Atunci au coborât cei mai mulți și am găsit și eu un loc unde să stau. Aveam nevoie de asta ca de aer. Și de apă sau o băutură rece, nu mai puteam de sete. La prima, un puștan din fața mea s-a ridicat să lase locul unui bătrân. M-am uitat atentă la el, nu era bătrânul meu lovit de mașină.

— Stai liniștit, tinere... și l-a bătut ușor pe umăr. O să am tot timpul din lume să mă odihnesc după ce o să mor, apoi a tras un zâmbet demn de o reclamă la Colgate. Doamne-ajută!

Toate babele din jur au început să râdă, doar mie mi s-a părut incredibil de trist. N-am rezistat și m-am ridicat, după ce atâta timp tânjiseam după un nenorocit de scaun. Nu mai conta. *O să am tot timpul să mă odihnesc după ce o să mor.* Remarca asta îmi răsună în freză continuu și mă tripa rău de tot. Alături de accident. Ce zi nefericită de a fuma o iarbă bună.

Am coborât la prima, la Eminescu. Am traversat atentă. Incredibil de atentă. Pentru prima oară am stat răbdătoare la stop și m-am asigurat că toți opriseră, chiar dacă aveam prioritate. M-am oprit în fața primului butic. Am cerut o Cola rece.

— N-avem! Doar Pepsi dacă doriți! s-a auzit o voce din spatele gemulețului deschis.

M-am aplecat să văd imbecila de vânzătoare.

— Nu vreau Pepsi! Vreau o nenorocită de Cola!

Cum naiba să îți cer Cola și tu să îmi dai Pepsi? Ești proastă? În pizda mă-tii, tu nu poți face diferența între ele?! Sunt două firme mari, di fe ri te. Două rețete di fe ri te. Dacă cer Cola înseamnă că nu vreau un nenorocit de Pepsi, pricepi? Altfel ți-aș fi cerut de la bun început un căcat de Pepsi!

O, și ce-a urmat. Am plecat de la butic cu zâmbetul pe buze, ascultând în fundal înjurături de morți, sfinți, familie. Țipa de parcă aproape o omorâsem. Mă distra la maximum și simțeam din nou viermele cum se răsuțește pe toate părțile de durere.

— Nu avem Winston! Altceva dacă doriți.

— Ce-aveți?

— Camel, Marlboro, Assos, L&M...

— Lucky aveți?

— Avem! zice, și eu răsuflu ușurată, pentru că erau singurele țigări tari care îmi plăceau. Ăă, Lights, a continuat tipa, scoțându-mă din sărite.

Mda. Să ți le bagi în cur! Într-un final am cumpărat de la al treilea butic care mi-a ieșit în cale și Cola, și Winston. Dacă n-aș fi găsit nici aici, chiar aș fi început s-o dau pe conspirații. Și doar ce începusem să-mi revin de la iarbă, or, ăsta e unul dintre cele mai bune tripuri pe care le poți avea de fumat, altfel e doar penibil.

Am ajuns la Carol. Era deja opt. Se însera. M-am așezat pe banca din stația de RATB să-mi savurez sucul și țigara, stația din fața serviciilor funerare ale madamei Tina. Bine, acum era închis. Dar peste tot numere de telefon unde o puteai găsi, că doar moartea lucrează nonstop.

La câteva minute, un tip interesant s-a așezat lângă mine.

— N-o să-ți vină să crezi ce mi s-a-ntâmplat, i-am zis.

— Așa? Pur și simplu? Nu tu un salut, nu tu să faci o remarcă despre ceva stupid de la care să pornească o discuție? Doar: n-o să-ți vină să crezi ce mi s-a-ntâmplat?

— Te deranjează? Adică nu, ok, dacă vrei s-o luăm pe panta aia chiar stupidă, dacă te simți mai în siguranță așa, sigur. Uite o mașină albă la stop. Cât de aiurea e o mașină albă, nu? Cine și-ar lua o nenorocită de mașină albă? Adică, serios, albă!

— Poate e de la vreo firmă.

— Chiar și așa... Ce fel de firmă? Una cu angajați lipsiți de imaginație? Și-acum hai să facem cunoștință. Eu Soni. Tu?

— Florin, și-mi întinde mâna. Barman. Tu?

— Bolnavă de cancer, cu doar câteva luni de trăit în față, fără ocupație.

— Au...

— Și-acum! N-o să-ți vină să crezi ce mi s-a-ntâmplat – și râdem amândoi.

— Acum bagă.

- Am fumat o iarbă tare de tot...
- Promițător! Mai ai?
- Nu. Tu?
- Să zicem c-aș avea. Acasă. Acum vin de pe tură.
- Stai departe?
- La trei stații de-aici.
- Mergem la tine?
- Mergem.

Și așa mi-am petrecut următoarea zi cu Florin, primul tip chiar bun la pat pe care l-am întâlnit în perioada mea de glorie. Am fumat și am băut întruna, ne-am tras-o și am adormit, iar am fumat și băut, iar ne-am tras-o și am dormit. A doua zi am mers cu el la bar și-am stat până dimineața, când s-a închis, bând moca o sticlă întreagă de votcă și nu mai știu câte cocteiluri, discutând despre cât de căcat sunt filmele românești și imaginându-ne scenarii horror, comedii sau siropoșenii care nu se vor realiza niciodată. Încă o noapte cu el, din nou praf, apoi nu l-am mai văzut niciodată.

title: primele capitole

17.05.08, 02:47

patru luni de scris la roman si iata si primul semn, soni. nu am vrut sa-ti scriu pana acum, desi ma rugasesi, pentru ca nu stiam daca proiectul asta chiar va ramane in picioare. aveam o oarecare temere si...

dupa ce discutaseram de atatea ori, chiar mi-era jena sa-ti dau mesaje legate de toate demersurile mele, fara sa am inca ceva concret.

acum e ceva cat se poate de palpabil, insa n-o sa-ti dau toate detaliile in acest mail, ar insemna, cred, inca pe jumătate fata de cat am scris. :))

in primul rand nu rade pentru ca iti spun soni, asa m-am obisnuit scriind si asa te percep. oricum, singura diferenta intre personajul

acesta „fictiv“ si tine este doar numele. stii ca imi plac la nebunie numele rusesti, de fapt singurul lucru care-mi place de la rusi. bine, o sa-mi spui ca au ceva autori buni, dar mie mi se par de-a dreptul plictisitori. cat despre votca... stii ca prefer jack-ul. in fine, astea le vorbim noi la o bere.

ti-am trimis atasate capitolele pe care le-am lucrat de la ultima noastra discutie din noiembrie (doamne, cand au trecut 6 luni?). trebuie sa recunosc ca la inceput aveam dubii in privinta cartii. nu ma credeam in stare s-o pot duce la capat, dar acum, dupa aproape 7 capitole (chiar daca sunt nerevizuite si cred pe

unul il voi imparti in doua, detalii, detalii), dupa un contract cu o editura si dupa multe pareri critice care ma interesau, din multe directii, vad altfel lucrurile. personajul *nostru* a prins contur.

bine, le-am avut si eu pe-ale mele pana sa ma apuc serios de scris. plecasem de la mediapro, stii doar, plecasem de acasa chiar (si am stat plecat mai bine de jumătate de an), imi cautam un job, incercam sa ma descurc cu 4-5 milioane pe luna de la chirie, imi vedeam de cateva proiecte online si na... numai de roman nu-mi ardea atunci. desi ma gandeam la el nonstop. a urmat crima nenorocita de pe constructorilor de care ti-am si zis, sper c-ai primit offline-urile, iar la cateva zile, culmea, reintors in colentina, a aparut si editura la care acum lucrez si la care va iesi si romanul. de aici o gramada de lucruri, momentan intr-o directie chiar buna pentru mine. despre astea o sa-ti vorbesc alta data...

dar sa revin la roman si la aceste capitole... m-am bazat mult pe discutiile noastre, dupa cum o sa vezi. insa am nevoie acum de mai multe detalii medicale (pe care nu stiu daca o sa le introduc pe toate pana la urma, eu incerc sa dezvolt mai mult latura ta psihologica aici, transformarea ta, actiunile. nu stiu daca e suta la suta corect sa omit atatea lucruri legate de boala secolului, poate ar face lucrurile mai interesante. asa ca arunca-mi intr-un mail un doc atasat ceva cu tot ce tine de tratament, medicatie samd. vad eu ce si cum fac cu ele.

cum te simteai in toata perioada asta, cum ti-era rau, cat de rau, fiecare organ in parte. nu vreau sa te rascolesc amintindu-ti, dar m-ar ajuta enorm, ok?

in rest... incerc pe cat pot sa nu ma las dus de val de comercial, desi nu prea mai inteleg conceptul asta foarte bine. editorul meu (si seful meu, aici vorbim de o relatie cam ciudata), H., ma incurajeaza sa pornesc pe drumul asta. baga sex, baga sex si, evident, nu uita de sex. bine, bine, dar nu despre asta-i vorba, nu? in fine, i-am spus ca are de toate. si chiar cred ca are de toate.

sincer, abia astept reactia ta... e singura care ma intereseaza cu-adevarat. sper sa nu te superi ca am omis multe dintre povestile tale. ar fi insemnat sa scriu o enciclopedie sau o caramida de roman. am detaliat mult mai bine altele, vezi tu ce-am ales si sper sa intelegi de ce.

gata, n-o mai lalai, citeste ce-am scris pana acum
astept un semn,
RA

title: re: primele capitole

21.05.08, 13:22

soni sa ramana! chiar crezi ca ma intereseaza? serios acum.

mama, de cand asteptam vestea asta buna. a dracului de buna! nici eu n-am crezut ca o sa iei in serios romanul, mai ales ca a durat ceva pana sa te-apuci... stiu si eu perioadele tale... am crezut ca va ramane la stadiul de idee misto.

a trecut aproape jumatate de an, ce dracului, mai andrei... eu as fi fost fericita sa scrii romanul fie doar pentru mine. bine, faptul ca o sa fie publicat e genial. sau cel putin asa mi se pare mie acum, dupa ce-am

trecut prin toate cacaturile si un tip, care mi-e si un prieten bun, imi place sa cred asta, scrie despre viata mea.

vreau sa-mi dai semne! si despre tine, oricum, dar si despre carte, oricat de mici ar fi. doar e viata mea!!! ce dracului? puteai sa-mi trimiti si primul rand cand l-ai scris. mama, deci habar nu ai cum e ziua asta pentru mine, dupa ce am citit mailul tau.

acum ce raspuns vrei sa auzi? sunt prea subiectiva. vreau sa stiu tot. cum l-ai scris, cum te-ai gandit la toate... care-i treaba cu editura si asa mai departe. imi place rau de tot cum suna, n-am citit tot pentru ca am vrut mai intai sa-ti dau reply-ul. pe care sigur il asteptai cu sufletul la gura. am rasfoit nerabdatoare

primele capitole.

ma simt un superstar.

si ai dreptate, personajul „nostru“ chiar incepe sa prinda contur. se vede ca iti dai drumul pe parcurs. unele faze suna tare de tot. bine, ai si avut despre ce sa scrii... la naiba, egoul meu nu se poate abtine. ma ierti, nu?

si ca sa-ti raspund nelamurilor tale... nu ma intereseaza sincer ce pastrezi si ce nu. pentru ca e romanul tau, la urma urmei. povestea intr-adevar imi apartine, dar tu trebuie sa te lasi dus de val in ce directie vrei tu sau chiar in orice directie considera editorul tau. imi dau si eu cu presupusul, ca intotdeauna.

modifica numele, modifica ce vrei, ideea e aceeaasi, andrei. murim ca prostii. aceasta carte poate va reaminti unor ipocriti sau chiar unor oameni simpli ca nu sunt nemuritori. asta sper.

in rest stilul, cacaturile, literatura, ah, literatura, stii doar ca ma lasa rece. e pur si simplu vorba despre moarte, iar moartea ne influenteaza in tot. uneori mai mult murim decat traим cu adevarat, doar ti-am spus. nu vreau filosofii cu pretentii de nobel. doamne iarta-ma, doar asta era si ideea, nu?

nu stiu insa ce vrei tu acum de la roman. poate-ti gasesti timp si imi spui. asta daca stii! :p adica scrii dupa un cuprins, ai un plan bine facut? sau cum? scrii liber si aiurea?

eu ma intorc in bucuresti abia peste doua saptamani. vom merge atunci sigur la o bere.

cu drag,

DD

title: re: primele capitole

21.05.08, 14:16

ave!

m-a speriat intarzierea reply-ului tau. dar bine ca a venit pana la urma, chiar trebuie sa-ti spun o sumedenie de lucruri.

cuprins? liber si aiurea? stiu unde vreau sa ajung. dar am numai idei principale. da, am un cuprins deja, dupa cum ai banuit. la inceput erau 9 capitole, acum sunt 14 si cine stie, cand l-oi termina, cate va avea de fapt. e mai mult o schita pe care o respect, adevaratele idei imi vin pe parcurs. monologurile si multe alte lucruri, pe care, intr-adevar, mi le-ai inspirat, le inventez din mers. totusi, daca n-as respecta planul asta, n-as putea preda manuscrisul la timp. momentan sunt in grafic.

primul meu roman, ce zici? (poate si ultimul) 15 august e deadline-ul. 15-20 septembrie deadline-ul pentru publicare. sper doar sa nu intru in criza de timp sau naiba stie ce sa se mai intample.

in septembrie o sa ai cartea, soni. tine-te bine pana atunci.

[...]

mai astept ok-ul pentru coperta. am gasit o fotografie misto pe dreamstime, o sa ramai socata. dar iti zic maine-poimaine daca ramane aia. in principiu cred ca voi avea acordul tuturor (H, pr-ul si distributia).

bine, stiu ca o sa innebunesc cu toate astea, cu traducatorii mai ales si cu autorii romani. acum de exemplu sunt numai probleme inainte de targ. m-am oprit la capitolul 8 tocmai din cauza asta (voiam sa-ti trimit pana la 10), pregatirile infernale pentru bookfest.

trag de mine si scot maximum 2-3 pagini /saptamana. din iunie insa o sa fiu mai liber.

dar e frumos, de ce sa mint? as putea scrie un roman si despre mine dupa ce termin cu cancerul tau, haha...

RA

title: re: primele capitole

22.05.08, 13:18

vreau sa vad coperta aia sau imaginea aia! cum e? cu ce e? nu imi poti spune macar asa cateva idei? e asa cum am vorbit noi, cu o tipa care sa fie tunsă la chelie si cu orasul in spate?

de cand mi-ai dat mailurile-astea si capitolele, pe care le-am citit deja de cateva ori si imi plac tot mai mult, am acum o noua ocupatie: mi te imaginez.

stresat dupa munca, inconjurat apoi de multe sticle de bautura si multe pachete de tigari, intr-o dezordine completa, scriind despre mine, nu? sau cum scrii? imi zici?

ps. mai revizuieste dialogurile, stiu ca sunt scrise pe fuga... dar sunt cam tehnice, n-au naturalete. parerea mea.

altfel? cu dragostea cum mai stai? ai trecut peste mine? :))

serios acum, L. ce mai face?

D

title: re: primele capitole

22.05.08, 13:52

da, dialogurile sunt in renovare. e un mic santier. :D

cat despre cum scriu... nu esti departe. oricum, dupa ce termin cartea asta, voi tine o cura. cred ca daca ma intepi, ies doar jack, co-feina si iarba. culmea e ca nu pot sa scriu cand consum toate astea, abia a doua sau a treia zi. de fapt, cred ca toate astea reusesc intr-un fel sa ma destreseze de toate cacaturile zilnice, nu stiu cata influenta au neaparat si in scris... adauga si mult doors. numai pe doors scriu

deocamdata. sau fara muzica. sau cu televizorul lasat noaptea pe antena 3, sa mai aud un fragment din badea, daca-l prind.

in general scriu mult in weekenduri.

si dragostea? eu cu dragostea? fii serioasa. e ultimul lucru de care mai am nevoie.

nu stiu ce e cu L., am stat despartiti din ianuarie. acum am reinceput sa ne vedem. dar nu stiu ce se

intampla. incerc sa nu ma gandesc la nimic din toate astea. pana nu termin romanul si alte proiecte, care sunt prioritatile mele, iau lucrurile exact asa cum sunt. iar L. are totusi 17 ani si asta se vede. ma face sa ma simt totusi incredibil de viu.

in rest? sa-ti insir cateva chestii?...

traducatori care nu dau cartile la timp. faptul ca trebuie sa gasesc neaparat un redactor nou pentru departamentul editorial. faptul ca am facut cateva boacane cu niste contracte. sapte mii de bloguri pe care trebuie sa le administrez.

anul trecut am facut peste 20 de videopoeme cu telefonul mobil. acum mi-am luat o supercamera video si inca n-am filmat nimic cu ea (de vreo trei luni...). titluri noi, titluri noi, autori care mai de care, fiecare cu fitele lui. strategii de marketing, lansari, programul editurii pentru sfarsitul anului... bla, bla...

[...]

mailul asta are insa alt scop: gata cu coperta! am dezbatut-o cu toata lumea si... gata, e cumparata. am pus-o pe blogul meu, pe blogul cartii, si-asa mai departe. nu-ti mai dau link, ca o gasesti singura. seamana izbitor cu tine. izbitor! tare sau ce?

e, de altfel, singurul lucru care mi-a salvat saptamana asta de cacat.

RA

title: re:primele capitole

23.05.08, 13:15

si toate astea iti plac la nebunie, nu-i asa? te rasfeti.
n-am ce sa comentez la coperta. sunt inca socata... deci nu... deci cum?!

am intrat pe blogul tau abia acum... ce mama naibii, te-ai tuns?!
D

title: re: primele capitole

23.05.08, 13:43

iti comentez eu cateva lucruri legate de coperta. chiar daca fotografia e cumparata de pe dreamstime, fotograful e roman. si modelul la fel. as fi curios sa-i intalnesc. inainte sa iasa cartea, le voi trimite un mail.

in alta ordine de idei... legat de rasfatul meu... nu-mi plac chiar toate, dar sunt ok. uneori insa se aduna prea multe.

si despre tunsul meu... m-am saturat de par lung... dar sunt sigur ca o sa ma iubesti si asa, haha.

in fine, o sa fug la mare dupa targ, cel putin asta vreau si sper ca o s-o si pot face. momentan sunt mici tensiuni la editura, sper sa fie toate ok. vorbim dupa si te voi anunta de toate lucrurile importante care vor avea legatura cu romanul.

uite un lucru pe care-l stiu de pe-acum... o bucata din capitolul al 3-lea va aparea in ziarul financiar, undeva in iunie. dar mai multe nu stiu nici eu. vedem atunci.

mi-e dor de tine (dar nu ti-o lua in cap prea rau) RA

Capitolul 9

Bob Dylan e normal

În mai am intrat în depresie sau m-am pierdut de tot. Printre altele, a nu știu câta ședință de chimioterapie la Fundeni. Mi s-a oprit inima pentru câteva secunde atunci. Doctorii mi-au spus că e normal să am astfel de reacții, că substanțele folosite în tratament atacă printre altele și organele vitale. I-au zis, plictisiți, preinfarct.

Dup-aia m-au mutat la reanimare pentru supraveghere intensă. Două zile, până când li s-a părut că totuși n-o să dau ortul popii chiar așa de curând. Două zile ca un coșmar teribil de lung.

Mă simțeam epuizată, eram conectată și la n aparate, bonus pumnii de medicamente pe care mi le vârău fie în gură, fie direct în vene, doar ca să devin o legumă. Nu puteam nici măcar să mă întorc pe-o parte. Nu puteam să mă piș decât în niște pungi de plastic de unică folosință legate de pizdă prin nu știu ce tubulețe. Pungi pe care le arunca apoi Dana, dacă trecea, dar de cele mai multe ori o asistentă. D-aia visa săraca să se facă doctoriță și a terminat nu știu ce specializări, ca să arunce la gunoi pungi de pișat ale muribunzilor. Doamne, mă simțeam mizerabilă. Abiectă. Mi-era atâta jenă, mai ales când umpleam câte două-trei punguțe d-alea nenorocite, pentru că eram în același timp forțată să dau pe gât multe lichide, bașca perfuziile pe care mi le schimbau continuu.

În ultima zi la Reanimare a murit unu' în salon. Exact ce-mi lipsea. Cireaşa de pe tort, dacă vrei. În fine, avea mai bine de şaptezeci, nu fusese chiar o surpriză. Dar ce crezi că s-a întâmplat? L-au lăsat acolo patru ore! Patru ore blestemate, timp în care ne-am ținut nasul acoperit cu ce cearşafuri sau tricouri de schimb am găsit. Şi, evident, era infernal de cald!

I-au pus o icoană pe piept, l-au deconectat şi au dat telefon familiei. Apoi familia, nevastă-sa adică, o băbuţă ruptă total de peisaj, în loc să-şi ia mortul sau să-l plângă, a trebuit să meargă prin n birouri să completeze n acte. Le-a completat, săraca, oricum nu a înţeles nimic din ele, de parcă ar fi fost ceva de înţeles. Plângea încontinuu şi se scuza că nu putea să-l ia mai repede şi că trebuie să suportăm să-i vedem cadavrul şi să-i simţim mirosul. Căcat! În loc să-şi vadă de îngropăciune sau mai ştiu eu ce, trebuia să-l scuze. Ca pe un copil neastâmpărat şi obraznic.

— Nu ştii cum faci, Dana, dar trebuie să mă scoţi dracului din infernul ăsta!

— O zi, Soni... Atât... O zi mai rabdă şi tu.

Am răbdat şi dup-aia m-au transferat într-un salon normal. Analize peste analize, mulţi oameni importanţi în halate albe şi până la urmă nimic nou, doar alte aparate de care eram legată şi care ţiuiau întruna odată cu pulsul meu. Viermele câştiga teren şi dădea petreceri prin organele mele. La orice furnicătură, la orice înţepătură sau senzaţie ciudată, o simplă ameţeală, să zicem, aveam impresia că era un semn al sfârşitului. Devenisem tot mai paranoică. De fapt, cred că îmi pierdusem minţile de tot în spital.

Aşa se moare, probabil, mă gândeam atunci când ceva era în neregulă. Iar totul putea fi oricând în neregulă, depindea numai de percepţia mea. De exemplu, când nu curgea apa la toaleta jengoasă din capătul culoarului sau când era prea multă linişte, destulă cât să îmi pot auzi gândurile.

Probabil că nici nu o să îmi dau seama. O să am impresia că m-am întors în salon, însă corpul meu va fi leșinat sau chiar mort la intrarea în baie. Aha, voi trece prin pereți și tot nu îmi voi da seama, va fi probabil ca un vis. Iar în vis totul pare normal, nu realizezi absurdul. După-aia tunelul clasic de care vorbește toată lumea, poate, și taică-miu așteptându-mă primul, luându-mă de mână, trăgându-mă și apoi îmbrățișându-mă puternic. Naiba știe!

Apa venea până la urmă. Un pacient sau vreo asistentă se auzea în fundal strigând ceva și mă trezeam cât se poate de vie. Aveam cinci minute de liniște până la următorul trip. Și iar, dacă era prea cald, muream. Dacă era o briză mai răcoroasă sau puțin curent, muream. Dacă era din nou prea multă liniște sau prea multă agitație, la fel. Singurele care mă scoteau din stările acelea erau Dana, cu vizitele ei zilnice și glumele proaste, sau maică-mea, atunci când o lăsam să vină și atunci când nu-mi spunea în ce hal decăzusem.

Da, m-am certat groaznic cu maică-mea după ce aflase cum îmi pierdeam timpul cu toți străinii în loc să mă țin de tratament și să respect măcar amărâțul de regim. Dar din mai am ținut regimul, așa că m-a mai scutit. Și nu pentru că maică-mea mă credea vreo depravată și așa fi vrut să-i schimb impresia asta, ci pentru că mi se făcea rău de la aproape orice mâncam.

În fine, după o săptămână aproape, zile chinuitoare și lungi în care am murit în mintea mea de cel puțin șase-șapte ori pe zi, m-au externat. Și totul era ca dracu'. Totul. Părul din ce în ce mai rar. Firele se rupeau la simplul contact cu lama. Puteam la fel de bine să dau cu mâna. Pielea și ea îmi cădea într-un ritm incredibil. Adunam în fiecare dimineață, după somnul programat de trei-patru sau chiar cinci ore, bucăți mici de piele dintre așternuturi. Mă culegeam de peste tot. Ameteți, căderi de calciu, leșinuri, mușchi tot mai slabi, care-mi tremurau când îi încordam, și starea de rahat care se accentua în fiecare zi.

Mâncam cu grijă, ți-am zis. Pentru că orice era în plus însemna indigestie. Iar indigestia sau oricare altă stare de rău însemnau zile pierdute. Iar zilele oricum nu mai erau multe, doar vreo trei luni și ceva... care păreau să treacă și mai repede decât primele.

Eram liberă cu adevărat pentru prima dată în viața mea, dar la pământ din toate punctele de vedere. Asta era noua mea normalitate. Și noile obiceiuri îmi intraseră atât de bine în sânge, de parcă aș fi avut cancer de când mă știam.

După încă o săptămână, mi-am mai revenit și am putut din nou să ies și să-mi fac de cap. M-am dat la patronul unui local de fițe prima dată. Mi-am tras-o cu el pentru că avea un 4 x 4 și am vrut să văd cum să ți-o tragi într-o mașină. Am zis că dacă tot se nimerise una mai spațioasă... Inițial trebuia să mergem la el, dar m-am aplecat să i-o sug chiar în timp ce conducea. Eram undeva pe la Arcul de Triumf. A tras pe dreapta, lângă Herăstrău, și am făcut-o pe bancheta din spate. Nu a durat mai mult de zece minute. Patetic. Apoi și-a dat drumul pe fundul meu, ceea ce m-a enervat pentru că a trebuit să mai stau câteva minute până când sperma s-a uscat. Dup-aia am ieșit imediat și am luat-o prin parc.

Poate cea mai haioasă fază a fost când am intrat la Carrefour în toaleta bărbaților și l-am surprins pe un tip chiar în timp ce se pișă. Nu mă văzuse, credea probabil că e vreun alt bărbat care intrase să se ușureze, s-a și speriat când am venit din spate și i-am trecut mâna peste abdomen ca să-i prind pula și să i-o strâng. În nici două minute l-am terminat. Era paralizat de surprindere și plăcere. Apoi am plecat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Eram o supereroină. Mai tare decât toate arăturile din benzile desenate. Îndeplineam fantezii care probabil nici nu fuseseră gândite. Apăream și satisfăceam visele bărbaților, nu mă interesa cine și cum erau. Tot ce conta era libertatea mea și orgasmele care înăuntrul meu creau un cocteil devastator pentru nenorocitul de vierme.

14.05.07, 1 și ceva

Taxi. Viteză mare. Șoferul tace. Cursa, până acum, face 7 lei. La radio o piesă tâmpită, The World Is Mine sau ceva de genul. Se potrivește de minune cu

praful ridicat de pe străzi, cu viteza în care văd magazinele închise, pa-nourile publicitare sau pur și simplu cu bezna și cu singurele figuri de pe străzi care sunt sau seamănă fie cu niște curve, fie cu niște pești sau dilări.

Mi-am stabilit deadline-ul. 15 august 2007, până atunci voi muri sigur. Mai am deci... încă... șaptespe cu treizeci, cu treizeci și unu și cu cinspe...

Nouăzeci și trei de zile, atât mai aveam. Două mii două sute și ceva de ore, în care mai trebuia să mă și spăl, să mănânc, să dorm... opt milioane de secunde, more or less.

M-am trezit de câteva ori oprindu-mă în holul garsonierei mele, speriată și uitându-mă ca mâța-n calendar la casă. Aproape că nu recunoșteam locul. Îmi pusesem la punct moartea în fiecare detaliu. Îi scutisem deja pe toți de infernala muncă de a-mi strânge lucrurile și de a le arunca sau de a le dona sau naiba mai știe...

Toate lucrurile tâmpite care, adunate, îți dau senzația de acasă dispăruseră. Patru perechi de încălțăminte, trei perechi de blugi, o fustă, două tricouri de casă, două maiouri, șapte perechi de șosete subțiri și două mai groase, ceva lenjerie intimă, câteva haine de ieșit pe-afară, nu multe, ar fi încăput toate într-o geantă de călătorie. Plus agenda, cele două furculițe, cele două linguri, cele două cuțițe și cele două farfurii, vreo trei creme de piele, un săpun, o lamă de ras, mobilul, laptopul pe care nu-l mai deschiseseam de mai bine de o lună...

Tot ce avea Soni încăpea într-una dintre cele două genți pe care și le păstrase, ar fi spus categoric un povestitor oarecare. Iar cu sau fără acea geantă, lumea ar fi mers mai departe.

O canapea extensibilă, două seturi de lenjerie de pat, un lighean în care mai vomitam, două perne, câteva cărți, o mapă cu toate ac-

tele mele și o mapă cu toate analizele. O măsuță, încă una la bucătărie și cele trei scaune... A, da, și o bibliotecă mai mult goală... Un frigider... Aproape am terminat. În cinci minute ai fi terminat socotelile cu tot ce aveam. Nu ți-ar mai fi rămas decât cadavrul, de care te-ai fi descotorosit rapid, medicamentele și ceva bani, probabil.

Ce se va întâmpla cu garsoniera mea? O s-o-nchi-rieze mama? O s-o vândă, pentru că nu va mai suporta să știe de ea? Ce se va întâmpla până și cu toate nimicurile-astea de obiecte după ce o să mor? Dar nu poți răspunde la astfel de întrebări. Sunt cele mai dureroase.

Tot ce poți să faci este să te rogi să nu mori pe stradă, la vreo intersecție sau la vreun stop, ca bătrânul cu ouăle, sau în vreun tramvai sufocat. Moartea e ceva intim. Uită-te la un animal mort pe stradă, lovit de mașină, așa ai arăta și tu pentru ceilalți din jur. Deloc mai plăcut.

Cine vrea să ajungă o știre de două minute prezentată insensibil de Esca? Parcă și văd: *Sonia Vlad, cadavrul descoperit la Bucur Obor de un paznic, avea doar douăzeci și șase de ani. Era în ultimul stadiu al cancerului la stomac.* Cinci-șase minute despre cancer și cum îl poți preveni. De fapt, o reclamă mascată la naiba știe ce cabinet. Lumânări, câteva icoane în locul unde m-au găsit, fețele terifiante ale

câtorva babe, încă două crime pe scurt, încă nu știu ce-a mai făcut Băsescu, publicitate, sport, meteo și *Academia de poliție* în reluare.

Nu ne lua demnitatea morții pentru rating, Esca. Înțeleg că fiecare om este o curvă pentru că fiecare om trebuie să trăiască, dar tu fii una cu stil. Fii una de lux, n-o lua în gură chiar de la oricine pentru nenorocitul de *market share*. Mai lasă de la tine, din sufletelul tău protevist de cocalară, nu ne face să avem coșmaruri că vom intra pe unul dintre prompterele tale de căcat. Amin.

În rest, da, cel mai rău ne doare de ce rămâne în urma noastră. Obiectele noastre, mobilierul pe care l-am căutat atâta timp și pentru care am muncit atât, colecția de cd-uri, cărțile, filmele, hainele, fotografiile, toate astea. Până și covorul sau parchetul sau gresia de pe hol. Iar pe lângă posesiile noastre, la care ținem atât de mult și

nu știm ce se va întâmpla cu ele, mai sunt oamenii de lângă noi. Asta este frica de moarte, că lumea își va continua cursul ei normal. Lumea va continua fără mine și fără tine și oricum n-o să știi niciodată cum.

Nu contează ce e dincolo sau dacă e ceva. Contează ce e aici. Contează ce e acum. Ești viu și nu te sperie faptul că nu vei mai fi așa, ci că alții vor fi vii în continuare. În timp ce pe tine te vor roade viermii. Peste tine se vor planta panseluțe. Finalul e același, au spus-o toți filozofii, toți poeții, toți pictorii, marile minți ale lumii și chiar și oamenii neînsemnați au spus-o. Trebuie doar să fii atent. Mai atent.

În serile alea depresive, țin minte că mă liniștea ideea că, dacă cineva s-ar gândi la mine după ce aș muri, m-ar face prezentă. Într-o formă sau alta, într-un fel ciudat, spiritual. Și oricât de naivă sau de romantică ar părea această idee, nici nu conta dacă avea vreun sâmbure de adevăr. Conta că mă gândeam la ea și lumea devenea brusc mai frumoasă. Chiar și pentru două minute.

21.05.07, 18:22

Dacă m-am născut în 1981... Înseamnă că am fost moartă 1981 de ani? Și asta doar după era noas-tră... Am trăit douăzeci și șase și voi mai fi moartă încă nu știu câte alte mii. Dacă a nu fi mort înseamnă a exista, am fost moartă deja 1981 de ani, nu? De ce m-aș speria de alte mii?

Citesc offline-uri de pe mess. Ofer medicamente gratis pt cancer aduse din Canada tel. 0726747...; dă-l mai departe să facem un bine. Aha... Sau am nevoie de nu știu ce grupă de sânge. Sper să găsești. Sau am găsit cinci pisoși și n-am ce să fac cu ei. Pune-le nume, ia-le de mâncare și simte-te erou. Sau fă-ți o labă și-aruncă-i. Dă mai departe mesajele primite și vei fi salvată. Nu zău? Gândește pozitiv, azi e o zi minunată. Probabil, dacă nu mă vei întâlni să-ți povestesc eu despre cât de minunată e.

Pe Facebook despre nimic și mai ales despre nimic. Asta, desigur, când nu era vorba despre ceva important, cum ar fi nimicul. Frenezia citatelor, pentru că oamenii asta citesc, dă-le naibii de cărți, dă-mi citate să par interesant, și frenezia reclamelor și a muzicilor.

Încă optzeci și șase de zile... Încă două mii de ore și ceva.

Închid laptopul și mă duc spre centru. Iau un taxi până la Universitate și de-acolo pe jos spre Lipscani. Chiar în dreptul pasajului de la Sfântu' Gheorghe, un puști, un copil mai mult, cântă la chitară. *Hotel California*. Tare. Are niște blugi roși de la cât a stat probabil pe jos, un tricou cu Nirvana și o cutie de carton pe care scria *Heart-Shaped Box*. În cutie, vreo 4 lei.

M-am gândit de vreo trei-patru ori dacă să mă așez lângă el sau nu. Și imediat mi-am dat seama cât de ridicolă aș fi fost dacă aș fi mers mai departe. Așa că mi-am aprins o țigară și m-am așezat în fund lângă el. Se uita curios la mine, dar nu se oprea din cântat.

— Nu ești student, a? Prea mic ca să fii student...

S-a întors spre mine și s-a încruntat. Nu voia să întrerupă melodia. Mai bine.

Era fragil sau așa îmi părea. Slăbuț. Chitara aproape că îl cocoșa. Și un singur coș îi strica tenul perfect și aproape alb, un coș nenorocit de pe frunte.

— Deci, ești la liceu sau ce? am insistat.

Copilu' și-a dat ochii peste cap. Într-un final a lăsat chitara deoparte. Nu mă mai privea. Făcea pe deranjat.

— Ai o țigară?

Și deja întinsese mâna, fără să mai aștepte răspunsul. L-am aruncat tot pachetul de Winston, mai erau în el vreo cinci-șase țigări.

— Poți să-l păstrezi, îi zic.

— Îl păstram oricum... Dar mersi.

Și a zâmbit.

— Hai mă, zi, cât ai? Cinșpe? Șaișpe?

— Contează?

Și-a aprins țigara.

— Căcat, sunt doar curioasă. Dacă e un secret de stat, să știi că nu mă bag, nu vreau să am probleme.

— Pfff, ce glume... Am făcut paișpe săptămâna trecută.

— Paișpe?!... paișpe ani?! Și cum naiba de cânti *Hotel California* la paișpe ani? Pe stradă?... N-ai alte lucruri mai bune de făcut?

— Cum ar fi?

— Nu știu... Lucruri de făcut la paișpe ani... Eu la paișpe ani nici nu auzisem de Eagles.

— Mă doare-n cot de Eagles! Cânt că sună bine.

Singurul care-mi place e Dylan.

— Uau, și mai tare. Ești fan?

— Nu... Adică da... Sau nu știu, dar e singurul normal Dylan.

A observat că mă uitam mirată la el, așa că a încercat să-mi explice. De fapt eu eram fascinată de maturitatea lui.

— Normal adică... Toate starurile rock sau punk sau hippie au fost fie poponari, fie drogați la modul ăla că s-au făcut praf de tot, fie naiba știe ce-au fost, majoritatea n-au ajuns nici la patruzeci. Kurt era dus de la început. Morrison la fel. Freddie, parada modei. I-aș înșira pe toți și n-aș ajunge nicăieri! Dylan, cu toate că a mai călcat strâmb și n-a fost nici el în toate mințile, e cel mai normal dintre ei. E viu și acum și cântă la fel de bine.

— Hmm... Ciudat cum arată normalitatea asta la paișpe ani...

— Nu, serios, Bob Dylan e normal!

Mai puțin de un minut nimeni n-a spus nimic. El era prea stresat să îmi explice de ce Dylan era așa de normal, iar eu îl fixam pentru că era un puști adorabil. Aș fi vrut să fie fi-miu. Da. Sau frati-miu sau naiba știe, aș fi vrut să-l știu de mic. Să fi văzut cum a ajuns el la rock, cum și-a ales preferații, câte albume știa, cum a-nvățat să cânte la chitară și-așa mai departe.

— Ai scris, adică ai compus și ceva original?

— În mintea mea doar.

— Și ce naiba faci aici? Strângi bani de buzunar? Serios, fă-mă să-nțeleg...

— N-ai ce să-nțelegi — și mi-a zămbit într-un fel superior.

Era de fapt nerăbdător să-mi spună, nu părea că prea mulți să fi fost interesați de hobby-urile sale.

— Sunt un refugiat... Am venit în România cu taică-miu, dar nu-mi amintesc când. Eram și mai mic. Asta fac de când mă știu. Cânt, strâng bani de țigări, de cd-uri. Mă-ntorc în rulota noastră seara, asta dacă mă întorc... În general doar în weekenduri. Pe taică-miu-l văd doar o dată pe săptămână... El e fericit că de mai bine de-un an nu-i mai cer bani. Ce naiba e de-nțeles aici? Altceva nu știu să fac.

— Băi, tu chiar ești refugiat sau e o nouă chestie de impresionat gagici?...

— Chiar sunt! Nu vreau să te impresionez cu nimic. Tu ai intrat în vorbă cu mine. Sunt din Serbia.

Dar nu mă-ntreba de Serbia, îmi amintesc oricum foarte puține de-acolo.

— N-ai zice că nu ești român... Dacă nu te-ai prins, bucureștenii sunt cam suspicioși când vine vorba de povești d-astea...

— Sunt cam tâmpiți, nu suspicioși!

M-am simțit într-un fel ofensată.

— Trăiește tu prin pasaje și dormi tu prin parcuri în locurile de copii și ai să observi bucureștenii pe care-i știu eu, mi-a închis el gura.

Mda... Încercam să-mi imaginez prin ce trecuse și probabil încă trecea copilul ăsta.

— Ești virgin? râd eu.

— De ce naiba mă-ntrebi asta?!

Nu i-am răspuns nimic, eram doar amuzată.

— N-am fost cu nicio femeie în viața mea.

— Cu nicio puștoaică?

— Bine, așa... Cu două... Și le-am mințit oricum. Nu le-am spus că-s refugiat și că trăiesc pe stradă. M-am dat mare că sunt un bogă-

taș – și zâmbește. La paispe ani, dacă ai banii tăi, poți părea un bogătaș, știi? Dar nu, nu s-a întâmplat nimic. Asta a fost la mare, vara trecută. Știu să ajung în Vamă, a spus-o foarte mândru.

— Și tocmai în Vamă nu ți-a ieșit să te dezvirginezi și tu...

— Erau două puștoaice, înțelege? Ce naiba să știe ele?

— Eu nu sunt o puștoaică...

Se albește tot.

— Nu!!

— De ce, mă?

— Nu!! Ești o ciudată... Ce fel de om se oprește să stea de vorbă cu un copil de pe stradă? Sau cu oricine altcineva, așa, pe stradă? Doar câțiva poponari de la Universitate. Tu cine știe ce naiba mai ai sau cine ești de fapt.

— Treaba ta... Uite, eu mă duc să beau o bere în Han. Știi Hanul, nu?

— Da, îl știu. Evident că-l știu, doar am tricou cu Nirvana.

— În fine... Când vrei, mă găsești pe-acolo – și mă ridic. Poți să vii și acum. Fac cinste.

Eu mă ridicasem și el mă privea speriat, cu ochii lui mari. Își dorea la nebunie să vină, doar că părea că nu i se întâmplaseră prea multe lucruri bune în viața lui. Cine știe cu cine mai plecase și ce pățise.

— Hai, nu fi tâmpit, că n-are ce să ți se întâmple. Stăm de vorbă. Îți iau eu o bere... Îți las, dacă e, și o sută-două de mii pentru cât ai fi câștigat în pasaj.

El nimic.

— Hei, uită-te la mine. Ce crezi că îți pot face eu?

S-a ridicat încet și m-a făcut să înțeleg că e de acord. Era totuși speriat. Normal.

— Chitara de unde o ai?

— Am furat-o.

— I-ai dat cuiva în cap sau?... și mă bufnește râsul.

— Nu, nu, de la un magazin unde aveau mai multe chitări. Am luat-o și am fugit cât am putut de tare. Nici dracu' nu mă prinde dacă fug. Asta și cu cântatul le știu cel mai bine.

Am intrat în Han. Am luat două beri și ne-am așezat la o masă. Ne uitam unul la celălalt curioși, prin fumul infernal, lumina slabă și mirosul persistent de beci, de clor de pe jos și alcool. Hanul cu tei întotdeauna fusese cel mai jegos loc dintre toate. Barul adică. Magazinele de pictură și antichități de sus erau din altă lume. Dar îmi plăcea mult, chiar și așa, pentru că în Han nimeni nu avea nicio treabă cu nimeni. Puteai să te ascunzi aici de oricine liniștit. Puteai să fii și cel mai căutat criminal din lume. Aici nu ajungea nici măcar semnalul de la telefon.

Vreo două-trei minute nimeni n-a scos niciun sunet. Cu cât persistam în această situație, totul devenea și mai jenant. Tot atunci, că îl priveam mai de-a-proape și că mă lăsa să-l studiez atentă, am observat că era plin de zgârieturi și julituri pe mâini. Rănila erau mai mult vindecate, coji acoperite de tot felul de brățari colorate din cârpe. *Uneori fuga nu l-o fi ajutat înde-ajuns*, mi-am zis.

— Cum ai făcut să ai... alea? Cicatricele-alea.

A luat o gură de bere, s-a gândit probabil să plece și să mă lase singură chiar atunci.

— Zi, mă, ce-i cu ele?

— Lasă-le! Nu-mi place să vorbesc despre asta, de ce insiști?

— Te-ai bătut cu careva?

— Eu? Sunt prea mic ca să mă pot bate cu cineva. În general iau bătaie. Uită-te la mine! Am doar 48 de kile!

— Atunci?

— Atunci ce?!

— Serios, nu mă interesează cât îți place sau nu să vorbești despre asta, vreau să-mi răspunzi. Ce căcat ai? Ești frustrat? Și dacă trăiești pe stradă, devii frustrat? Ce-ți pasă de ce o să cred, sunt o străină.

— De la aurolaci, ok? Bătaî, cum le spui tu, cu aurolaci şi beţivi. Noaptea mai ales. Ce e aşa interesant? Dar niciodată nu am fost rănit grav, la modul să sângerez mult, înţelegi? Doar tăieturi de cuţit, aşa... Destul de dureroase, dar nu importante. Acum mă laşi?

— Dar ce treabă au aurolacii cu tine?

— Niciuna!

— Păi şi-atunci? mă făceam eu că nu pricep.

— Fiecare aici are locurile lui. Până le-am învăţat pe toate... S-a mai întâmplat să găsesc o casă părăsită şi să dau de dracu' acolo, că stăteau deja vreo trei. Şi te omoară dacă eşti singur şi intri peste ei. Fie aurolaci, fie beţivani de pe stradă. Dar acum ştii! Am locurile mele! O vilă veche, goală, unde nu e nimeni, nimeni. În Piaţa Spaniei. Acolo mă duc cel mai des. Acolo dorm, am un acoperiş... Nu cânt, nu nimic, nu trebuie să ştie nimeni de mine. Ca o pisică. Dimineaţa ies prin spate şi mă strecur două-trei străduţe. După-aia gata. Şi mai sunt tot felul de locuri, dar în altă parte mă duc, nu ştiu, numai dacă sunt prea departe de Piaţa Spaniei şi-s obosit. Sau dacă plouă cu găleata.

— Aha... Şi iarna ce faci?

— Iarna? Iarna mă duc cu tata. La rulotă. Furăm curent şi avem un reşou mic, cât să nu îngheţăm. Şi bem multă votcă. Taică-miu mi-a dat să beau de la şase ani. Ți se pare fascinantă viaţa mea, nu?

— Să ştii că da.

— D-aia mi-e şi frică, înţelegi? Eu nu exist şi oricând oricine îmi poate face orice. E altfel la mine. Eu nu ştiu ce o să fie mâine. Totul e aşa, o chestie de noroc.

— Dacă ai şti cât te înţeleg...

— Nu ştiu.

— Categoric! şi râd iar. Auzi, crezi în Dumnezeu?

— Ce-ntrebare-i asta? Normal! Ce sens ar mai avea totul atunci?

— Poate să n-aibă niciun sens, să ştii.

— Da? Niciun sens, auzi. Și-atunci pentru ce m-aș mai târî eu prin mizeria asta? N-are cum. Nu-nțeleg cum nu poți să crezi în Dumnezeu. Asta e de la prea mult bine.

— Eu nu înțeleg cum poți. Dar, na, la paispe ani... Auzi, știi să citești?

— Tu ce crezi? Că știi Bob Dylan și toate astea, dar că nu știi să descifrez texte? Tata m-a învățat tot. Să cânt, să citesc, tot, tot. Știi și puțină rusă, și engleză... Pe lângă română și sârbă. Tu ce știi?

— Mult mai puține ca tine.

— Păi vezi?

— Ce să văd?

— D-aia nu crezi în Dumnezeu, că nu știi destule.

— Că-s proastă, adică.

Nu mai puteam de râs. Mă îndrăgosteam de el la fiecare replică tăioasă.

— Și tu ești mai deștept, a? Ce planuri ai?

— Plan să ce?

— De ce nu-ți cauți de muncă? Gen în târguri, piețe, magazine, d-astea. Ai găsi acolo, ăia angajează pe oricine. Ai avea sigur vreo cinci milioane pe lună și ai putea porni de undeva.

— Cu chitara fac mai mult. Uneori. Uneori nu. Mai încolo o să mă angajez. Taică-miu cară în Niro. Știu cum e. Lucrează la arabi. De la cinci și ceva dimineața până la prânz. Se descurcă el. Cu bacșișuri și cu tot. Ia de-acolo vreo zece pe lună. Cam așa. Ce? O să mă duc și eu când mi-o veni vremea.

— Da' de spălat ai unde să te speli?

— Am! Sunt mereu curat, să știi.

— Unde te speli tu, mă?

— Păi, depinde... Lacu' Pantelimon, lacu' Tei, vara, acum, mă duc și la strand. Acolo au și dușuri, știi? Și intrarea e doar zece lei. Pot intra oriunde dacă am strâns până atunci destui bani. Dacă nu, mă descurc oricum. Nu s-a întâmplat să stau mai mult de două-trei zile

nespălat. Am în geanta de la chitară tot ce-mi trebuie. Am un Protex mereu, am un stick, înțelegi? Sunt un om normal. Doar că n-am o casă a mea.

— Normal pe dracu'. Ești de o mie de ori mai tare decât un om normal.

Era tare mândru când îi făceam un compliment.

— Școală?

— Școală? sare el. Păi n-am cum. Nu ți-am zis? Tu m-ascuți? Nu exist. Mi-e bine aici și știu destule. Tata mi-a cumpărat tot felul de manuale și enciclopedii. Tata a fost profesor de muzică, înțelegi? Și mi-a băgat în cap de toate. Acum îmi bag și singur. Mai fur o carte sau chiar cumpăr de la anticariat, că-s ieftine. De ce să mă risc?

Am băut destule beri cât să ne amețim bine de tot amândoi. Am luat-o dup-aia înapoi prin pasaj, era deja vreo zece seara, cred, și am mers până la capătul lui 621.

— Cum mi-ai zis că te cheamă?

— Nu ți-am zis. Nici nu m-ai întrebat...

— Mda... Și cum te cheamă deci?

— Niki.

Pe drum i-am povestit și eu de-ale mele. Pe scurt, evident. Nu știa ce e ăla cancer, dar a prins-o repede. I-am explicat că e un fel de vierme care-ți apare înăuntru și care te roade până te omoară. Și că mai aveam puțin timp și că d-aia eram atât de curioasă să știu totul despre toate. Că de aceea îl abordasem așa direct, de aceea îl luasem la bere, la fel cum de aceea am avut grijă de el o noapte întreagă, i-am arătat ce-nseamnă o casă, fie ea și una mai mult goală, și ce înseamnă o femeie. A înțeles, cred, toate astea. Sau a profitat de ele, nu știu. Contează? Pentru o noapte a fost cel mai fericit copil de pe fața pământului. Și eu – cea mai iubită femeie.

Nu atinsesem niciodată un copil. Nu într-un mod sexual. Cel mai mic tip cu care mi-o trăsesem avea douăzeci și doi atunci când eu aveam șapteșpe și m-a dezvirginat. Cu Niki am fost de-a dreptul fas-

cinată. Și nu mă simțeam vinovată cu nimic, nici măcar perversă sau naiba mai știe cum. A fost ceva atât de natural, mi-e foarte greu să explic. Atât de curat și pur.

Când am ajuns la mine, l-am lăsat să-și facă un duș. Dup-aia i-am comandat pizza. Nu cred că a mâncat niciodată atât de bine. Eu doar am gustat, nu voiam să mă apuce crizele de stomac tocmai atunci. Dup-aia mi-a povestit multe despre el, despre taică-su, despre război și câte alte lucruri de care un copil n-ar fi trebuit să audă, d-apăi să le vadă. l-am povestit și eu prostii, pe înțelesul lui.

Pe la trei-patru dimineața ne-am băgat în pat. Am început să-l mângâi. Pe față. Pe brațele lui slabe, pe pieptul moale pe care n-avea niciun fir de păr. Tremura de emoție. Am coborât. Era excitat la maximum.

— Tu te-ai masturbat, nu? Adică știi cum stă treaba? Se înroșise tot.

— Am paispe ani, nu șapte... Normal că m-am masturbat. Mă masturbez în fiecare zi. De mai multe ori. E ok, nu? mă-ntreabă speriat după câteva secunde de liniște.

— Da, e foarte ok, nu asta-i problema... Atunci când îți vine... Când îți vine, mă-nțelegi?

— Aha...

— Să mă anunți cumva, ok?

— Adică?

— Adică... m-a bufnit râsul, dar m-am abținut cât să nu-l fac să se simtă incomfortabil. Nu știu, că văd că ești foarte tăcut. Geme, oftează, dă-mi o palmă, gândește-te tu la ceva, ca să mă prind... Să nu-ți dai drumul în mine, ok?

Era semi-întuneric. Lăsasem lumina aprinsă pe hol, așa că, atunci când l-am dezbrăcat de tot, am putut să-i văd clar penisul excitat. Era mic. Nu cred că avea mai mult de 10-12 centimetri. Și avea floci, mulți floci, aproape ca un puf. Evident, copiii la paispe ani nu se rad, doar că eu nu mă gândisem la asta.

Îl-am mângâiat până când am văzut că se relaxase total. Am început să-l sărut încet. Îl-am luat în gură pe tot. Apoi am început să-i sug ca lumea. În nici două minute și-a dat drumul în gura mea. Și uitase să mă anunțe, evident. Sperma mi-a sărit direct în cerul gurii și în gât, aproape că m-am înecat. L-am înjurat, nu m-am putut abține.

Dar el n-a schițat niciun gest. Era în transă. Tocmai îi făcusem o felație unui copil. Și în loc să mă simt mândră sau jengoasă sau ori-cum, dacă ar fi fost un bărbat, după ce am înghițit sperma, m-am așezat lângă el și am început să-l mângâi.

— Vrei să-ți citesc o poveste?

— Ai povești?! s-a întors la mine cu ochii larg deschiși.

— Îți plac?

— Tata-mi citea povești... Dar acum e obosit de fiecare dată seara.

Îl-am citit de pe net povești. Mai multe, și după fiecare ne sărutam și-l mângâiam. L-am învățat cum să mă sărute, cum să-mi dea limbi, cum să o bage încet și cum îmi place mai mult. Bine, termina mereu după vreo două-trei minute. Dar nu asta conta. Era ceva magic. Îmi plăcea să-l văd satisfăcut. După fiecare partidă, mă lua în brațe ca pe o mamă. Și iar mai citeam. Apoi m-am gândit că nu-mi spusese nimic despre maică-sa. Nu l-am întrebat, bănuiam că nu avusese o soartă prea bună. Se știe cum se războiesc sârbi.

Ne-am culcat îmbrățișați, undeva pe la nouă-zece dimineața.

După-amiază, am uitat toate astea. Când m-am trezit, l-am împins de pe mine. Aveam din nou cancer, aveam doar câteva luni de trăit și timpul mă presa. Niciun pic de milă, l-am dat afară și am uitat de el. L-am făcut câteva sandvișuri înainte, un pachetel, ca pentru școală, i-am lăsat câteva țigări și un milion de lei, după care l-am rugat să plece. El m-a luat în brațe și a trebuit să-l dezlipesc de mine cu forța. Aproape că m-a făcut să plâng și l-am urât pentru asta. Dar am fost tare.

title: ...

28.06.08, 14:22

iata un semn... nu astept raspuns.

vineri a fost ultima mea zi la editura. bine, eu voiam sa plec chiar dupa targ, insa dupa o discutie cu H am zis ca mai merita o incercare. n-a fost sa fie insa, nu cred ca editorul tau poate fi si seful tau. a fost o greseala de la bun inceput probabil sau naiba stie. oricum am invatat multe aici, in special despre carti. si romanul, stai linistita, a ramas in picioare.

situatia insa e de cacat. pe langa faptul ca am ramas acum fara bani (total falit, crede-ma), mai am o luna si jumatate pana sa predaui manuscrisul... si am predat si laptopul de la birou.

scriu destul de incet (si oricum am prea multi nervi si sunt prea obosit ca sa fiu coerent in perioada asta), la o janghina pe care mi-a dat-o maica-mea. un fel de minilaptop, cu o tastatura incredibil de mica. tastez gresit mereu. refac un pasaj de vreo trei ori si scriu intr-un program ciudat, care nu-mi permite sa folosesc diacritice. e varza. iar daca printr-o minune reusesc sa termin romanul la timp, va trebui apoi o revizuire a celei de-a doua jumatati.

[...]

15 august ma preseaza tot mai mult, avand in vedere aceste evenimente. nu ti le detaliez pe toate, probabil si omit multe dintre ele, dar cred ca intelegi ca m-au scuturat groaznic.

nici pe perioada targului n-am scris mare branza. nici dupa pentru ca nu stiam daca voi mai ramane la editura (si automat daca romanul va mai sta in picioare). cum iti spuneam, acum nu prea am pe ce si ma chinui cu janghina asta. care nu-mi arata nici macar cate caractere cu spatii am pe o pagina. scriu ca orbul... toate-s razna...

ma gandesc la septembrie... ori va iesi romanul atunci, ori poate nimic. mi-e frica sa iti spun asta. nu e nimic clar.

in fine, tot vineri, dupa ce am predat ce era de predat, m-am intalnit cu S, un prieten bun de-al meu. el are masina. l-am rugat sa

ma scoata putin din bucuresti. de fapt rugamintea mea a sunat asa: vreau sa vad un camp! am iesit la ganeasa, pe marginea unui lac (tot acolo e ingropata si maica-sa... tot cancer... tot mult prea devreme). vizavi era o padure, iar in rest, pe langa cateva case si cimitirul, doar lanuri de grau. mi-era dor sa vad un lan de orice. natura ma apropie intr-un fel ciudat de moarte, iar daca vreau sa termin romanul asta intr-un fel sau altul, trebuie sa ma apropii de moarte. de fapt tu si moartea sunteti subiectele mele principale.

am vazut la ganeasa vaci, pisici, broaste, serpi, naiba mai stie... am stat o ora si n-am zis nimic. orasul m-a tampit de tot, asta am observat... ne-a tampit pe toti. ce simple sunt lucrurile intr-un lan de grau, dac-ai sti... (poate stii).

azi sunt pe picior (cuvantul picior cred ca este cel mai urat cuvânt din limba romana) de plecare la mare. nu stiu unde exact la mare. cu L, evident. o sa-ti povestesc mai multe despre, daca am timp, data viitoare. imi iau cortul pentru orice fel de eventualitate...

[...]

bine, problema nu cred ca e timpul, ci faptul ca mi-am pierdut increderea in scrisul meu. sau nici macar asta, ci faptul ca ma trezesc cu sapte mii de draci.

P.S. vei gasi si o bucata buna din roman in ZF. eu n-am reusit sa cumpar vreun exemplar din acel numar, dar sper sa pot face rost...

in rest... ti-am zis de fapt toate. e 1 noaptea, sunt in mijlocul curtii din Colentina, ploua infernal si totusi este in continuare o caldura incredibila. sunt sub un cort, cu amaratul de minilaptop bagat intr-un prelungitor.

RA

title: re: ...

30.06.08, 21:37

o sa treci usor peste asta, te stiu. nu te grabi, asta e tot ce pot sa iti spun. romanul va fi ok, chiar daca nu va fi in septembrie, chiar

daca va fi la editura asta sau nu. gaseste-ti si tu un job ca sa nu mori de foame. :))

come on!

D

title: re: ...

04.07.08, 10:20

nu vreau niciun job pana nu termin cu scrisul. ma descurc cat sa am ce manca asa decent si sa fumez. iau o chirie mica de la magazinul din fata, de unde stau. adica stii. e ok. mai mult nu ma

intereseaza acum. doar ca nu pot sa scriu. mi-am iesit din ritmul meu, din normalitatea cu care ma obisnuisem. sunt prea multe lucruri care trebuie luate de la capat sau efectiv prea multe lucruri noi.

sincer, imi vine sa arunc toate documentele-astea si sa-mi bag picioarele-n tot. dar n-ar fi corect nici macar fata de mine, ca sa nu mai vorbesc de „personajul nostru“.

n-am ajuns nici macar la mihai. si la intorsatura din viata ta. mi-am dat seama ca asta a fost doar introducerea... poate prea mare chiar. in fine.

o sa revin cu un semn mult mai tarziu.

stai pe-aproape:)

RA

title: re: ...

04.07.08, 22:16

stau :)

am facut si-un pariu legat de data cand vei reveni, dar nu-ti spun. iti spun dup-aia daca am castigat sau nu. :p

DD

Capitolul 10

Trainspotting

Cu Fazzi întotdeauna a fost mai mult decât sex, prietenie ciudată între mine și acest turco-englezoi venit pe meleagurile noastre să-și vândă marfa. Îl întâlnisem demult, cât fusesem cu Paul. Paul îl cunoscuse la rândul său prin nu știu cine, care aflase de el de nu știu unde și tot așa. Era un dilăr super-precaut la care nu ajungeai dacă nu te prezenta un om de-al lui de încredere. Și-n fine, lui Paul îi plăcea mult iarba lui Fazzi, în timp începuse să ia numai de la el. Când se întâlneau, de obicei la Fazzi acasă, o dată pe lună sau și mai rar, pentru că Paul nu era vreun tip al exceselor, se mai întâmpla să fiu și eu prezentă.

Așa că, știind unde stă și de unde pot lua ceva care să mă facă chiar praf, mi-am luat inima-n dinți și turcul s-a trezit cu mine la ușă. S-a întâmplat după preinfarct, când totul o luase complet razna. I-am spus că vreau niște iarbă și că prefer să ne-o tragem decât să-l plătesc. Arăta al naibii de bine, recunosc. Nu o dată mi-am imaginat mâinile lui mari și puternice plimbându-se pe corpul meu.

A râs. M-a invitat înăuntru să stăm de vorbă. Și-am stat de vorbă, nimic mai mult. I-am zis despre despărțirea de Paul, despre cancer și toate căcaturile.

El despre viața din România, droguri, șpăgi și tot felul de șmecherii. Am fumat împreună câteva jointuri până n-am mai știut de

mine. Dar nu m-a atins. Abia a doua zi, când m-am trezit la el și am continuat să fumăm, a fost declicul. Și nu știu dacă era de la iarbă neapărat, dar nu era doar sex. Cu Fazzi trăiam niște stări foarte intense, era ceva cu adevărat pasional, o legătură pe care niciunul dintre noi n-a înțeles-o exact.

Tocmai de aceea am și rărit vizitele la el. Mă speria relația noastră specială. Dar o dată pe săptămână cel puțin trebuia să fumez. Iarba mă calma. Mă înviora. Îmi dădea poftă de viață și o stare care-i provoca viermelui dureri în toate inelele lui cleioase. Tot ce mă durea devenea suportabil. Până și ideea de moarte devenea haioasă.

De multe ori îl găseam pe Fazzi cu câte-o tipă. Se schimba imediat, le dădea afară, se scuza și avea o privire de vinovat de parcă ar fi fost bărbatu-miu. I-am spus că între noi nu va putea fi nimic. Zicea că înțelege, dar nu se comporta ca atare. Se lumina tot când mă vedea și mă trata de parcă aș fi fost o prințesă. Plus că nu mi-a cerut niciodată bani, de fapt nu mi-a cerut nimic, nici măcar sex, doar atenție. Puțină atenție.

Odată chiar mi-a făcut o surpriză. Am găsit în cutia poștală un plic. Zic ce naiba o fi și-asta. Nu scria nimic pe el. Când îl deschid, văd niște pastile. Erau ecstasy-uri. Și un bilețel: *Pentru Soni a mia, care să aibe grihja ultime zile. Fazzi. Așa îmi spunea: Soni a mia.* Faptul că a încercat să scrie în română m-a înduioșat mai tare decât pastilele.

Le-am luat abia a doua zi. Și nu oricum, ci cu iarbă și niște votcă. Lumea a început să se învârtă în jurul meu până am amețit. Simțeam atâta energie în mine, ca și cum mi-aș fi injectat concentrat de cofeină direct în vene. Îmi venea să alerg, să o iau razna, să arunc mobila din cameră, să sparg geamurile. Și pe de altă parte eram varză, oscilam între calm, râs și frică. N-am ieșit afară, m-am zbenguie în casă pe muzică bună, am dansat goală, m-am masturbat de câteva ori și, când m-am mai liniștit, am scris în agendă. Toată noaptea aproape am scris în agendă.

02.06.07

(13:24) Mai am 74 de zile. Și zilele, orele adică, minutele, secundele, voiam să spun, sunt ca niște statui. Ca niște pitici de grădină ce devin din ce în ce mai murdari și se sfărâmă încet.

La fiecare cinci-zece minute mă ridicam din fotoliu, lăsam agenda și verificam toată garsoniera, de la un capăt la altul, uitându-mă după mine. Verificam dacă nu cumva sunt sufletul meu și nu-mi dau seama.

Mai auzeam sirene. Mă panicam. Fără ambulanțe, fără doctori, fără constatarea decesului! M-am sătu-rat de aparate, de ace și pastile... M-am săturat!

Mi-am pus pături și rufe în dreptul ferestrelor, aveam impresia că lumina mă orbea. Mă întorceam la agenda mea și găfâiam scriind, transpiram stând în fotoliu. Dar nu mă puteam opri, știam că agenda era tot ce puteam lăsa în urmă. Și nu știu de ce, atunci era foarte important.

(15:05) Ce orgoliu (pe care l-am denumit Patrocle!) mă bate pe ceață, spunându-mi să tac naibii și să mă bucur de... minunea aceasta de a fi... de cât a mai rămas din ea.

Dar nu pot, la naiba! Pot doar zbiera sunete fără sens.

Mi-era tot mai rău. Și mă tripam aiurea.

(16:34) Mă târăsc...

Am avut frisoane și mi-am vomat bila, altceva n-aveam de scos pe mațe pentru că nu mâncasem nimic.

(16:42) Sunetele sunt tot mai ciudate. Aud praful strivindu-se sub tălpile mele. Îl doare, deși e mort. Aud apa rămasă în chiuveta din bucătărie evapo-rându-se. Varul crăpând. Am impresia că pereții se vor sfărâma bucată cu bucată. Tot blocul se va rupe în fix 14.326 de bucăți. Voi fi singura supraviețuitoare, iar peste două luni voi muri de cancer. Tare? Sau ce?!?

Îmi aud porii cum se deschid, transpirând. Îmi aud sudoarea ca și cum aș da drumul la duș. Îi simt mirosul. Îmi place. Totul devine chimie pură.

(16:55) *Mă simt un experiment eșuat. Au vrut să vadă cum reacționează oamenii la cancer. Fac parte dintr-un focus-grup. Aveau de gând să ne spună după două săptămâni că totul nu fusese decât un exercițiu, dar toți doctorii au murit într-un accident de mașină în timpul unei excursii în Africa.*

(17:20) *Apa are gust de noroi. Simt că s-au tăvălit niște porci prin paharul meu.*

(17:42) *Cât de genial a fost omul care l-a inventat pe Dumnezeu. Mă gândesc la un bătrânel adorabil, la un bărbos trist, părăsit de nevastă și de copii, un cioban rămas cu trei oi și mult timp la dispoziție.*

(18:22) *Rugăciunea mea. Of, tată... Dacă ești pe undeva, pierdut prin ceruri, uite-ți voia Ta! Chin, durere și mizerie. Fi-ți-ar a dracului să-ți fie împă-răția ta de javre! Iar dacă așa e și-n cer, face-m-aș pământ mai repede! Pâinea noastră, mai ales aia de la aprozaru' de jos, are un gust nașpa. Nu ne mai da nimic! Și nu ne ierta cum ne iertăm noi între noi, nu-i corect! Învață-ne mai bine cum să ne iertăm pe noi înșine.*

Am ieșit într-un final, a trebuit pentru că rămăsesem fără țigări. Mi-am luat și m-am plimbat apoi prin parc vreo două ore. Parcă băusem o tonă de energizante.

Spre seară m-am întors acasă. Am intrat în duș. Am adormit, lată, în cabină, cu apa curgându-mi pe picioare. Din nas îmi ieșeau fricele de sânge care îmi încălzeau buzele.

03.06.07

(02:22) *Uneori am impresia că nu spunem nimic nou, ci că repetăm aceeași vrăjeală de câteva sute de ani. Același lucru, pastila albastră sau pastila roșie. Alb sau negru. Bine și rău. Suntem atât de pierduți, încât ne creăm sensuri din iluzia alegerilor. Și ce ne mai distrăm.*

Alege să crezi în Dumnezeu sau în diavol sau în nimic. Până și indiferența este o atitudine pe care ei abia așteaptă s-o judece.

Alege între Pepsi și Coca Cola. Între țigări tari și țigări ușoare. Filtru obișnuit sau filtru charcoal. Alege să ai un portofel sau să-țiții banii în buzunar. Cash sau card. Alege între Nokia și Sony Ericsson, între Vodafone și Orange,

cartelă sau abonament. Alege culoarea preferată. Alege mâncarea preferată. Pâine albă sau pâine neagră. Alege un regim vegetarian sau un prânz fast-food. Carrefour sau Cora, alege să intri cu coșul sau cu căruțul.

Alege între o facultate care să-ți placă sau una de viitor. Alege-ți prietenii. Alege între Andreea Marin și Mihaela Rădulescu sau împușcă-le pe-amândouă. Tricouri largi sau tricouri strâmte. Tricouri în dungi sau tricouri în carouri. Bretele sau curea. Alege să porți sutien sau nu, ruj mat sau glossy, genți mari sau genți mici, blugi sau fustă sau pantaloni de stofă. Pantofi eleganți sau pantofi sport.

Stalin sau Hitler. Bere blondă sau brună. O mie de fire sau wireless. Priză sau baterii. Legume și fructe sau vitamine. Alege droguri sau nu, alege iarbă sau haș (alege naibii iarba!), alege între PNG, PDL, PNL, PLM sau nu te duce la vot.

Unt sau margarină. Mc, Spring sau KFC. Bărbați cu puli lungi sau bărbați cu puli groase, bărbați cu păr pe piept sau fără. Alege să ai păr pubian sau să te epilezi. Alege partea pe care îți place să dormi. Alege s-o faci cu sau fără prezervativ, alege cine stă deasupra, whisky sau votcă, blonzi sau bruneți, Europa sau America.

Alege pentru cât vrei să te vinzi, negociază-ți bine salariul. Alege-ți tema de licență, alege materiile pentru bac, alege liceul sau nimerește-l. Alege să nu-ți explic de ce am luat-o invers!

Stick sau deodorant. Unghieră sau forfecuță. Șampon simplu, șampon antimătreață sau șampon cu balsam. Alege unde să faci Revelionul, alege Crăciunul în familie sau cu prietenii.

Alege-ți animalul de casă. Alege o înmormântare cu fast, alege un coșciug scump, unul ieftin sau unul în dungi. Mobilă de culoare închisă sau mobilă de culoare deschisă. Parchet sau gresie. Axion sau Pur. Normal sau în cur.

Alege între maică-ta și taică-tu. Alege dacă-i faci o felație de la prima întâlnire sau nu. Discovery sau National Geographic. Alege dacă-i suporti pe țigani sau nu. Dacă înghiți spermă sau nu.

Alege-ți fixurile. Alege-ți ticurile.

RDS, UPC sau Romtelecom. Windows cu licență, Windows spart sau Linux. Intel sau Amd. Adresă de mail pe Yahoo, pe Gmail, pe amândouă... Facebook sau Twitter. Sau amândouă.

Brichetă sau chibrituri. Organizer sau agendă. Carcase pentru cd-uri sau plicuri. Alege să te mas-turbezi zilnic sau mai rar. Baie sau duș. Topless sau costum de baie. Alege să fii frustrat sau împlinit. Creștinism sau budism. 69 sau yoga. Alege să fii victimă sau agresor.

Alege dacă vrei să gândești sau să te bucuri. Alege dacă vrei să te sinucizi sau îi mai dai o șansă. Alege să fii spectator sau idol. Alege să schimbi lumea sau schimbă-te după lume.

Despre asta e viața.

Mi-am imaginat întotdeauna că voi fi o persoană celebră. La moartea mea se vor coborî toate drapelele lumii și lumea va fi tristă ca atunci când a murit Lady Di.

Mi-am imaginat că voi avea o replică foarte tare la sfârșit, care va rămâne în istorie mii de ani. Puteam să pariez că se va face un film biografic despre mine. Am crezut că voi inspira generații întregi. Mă visam o adevărată vedetă rock. Sau scriitoarea secolului. Cea mai tare actriță din Europa de Est.

Oamenii urmau să se mândrească cu zodia lor, dacă erau născuți în Gemeni, pentru că Soni fusese Geamăn. Italienii s-ar fi abținut să ne numească pe toți țigani pentru că Soni fusese româncă. Arabii și americanii ar fi făcut pace în ziua morții mele. Lumea ar fi folosit mai multe prezervative și n-am mai fi avut milioane de copii abandonați pentru că eu aș fi făcut reclamă la ele.

Toate astea n-au însemnat nimic. Sigur, entuziasmul măcar a fost gratis.

Sunt momentele în care uităm cine suntem cu adevărat, în care visăm că tot universul ne va transforma peste noapte în superstaruri

și va plânge când vom muri, iar lumea va deveni mai bună. Tot timpul ne gândim să terminăm socotelile aici ca niște regi sau salvatori ai umanității. Și nu apucăm nici măcar să ne cumpărăm o nenorocită de mașină sau să ieșim din țara în care ne-am născut.

Nu facem nimic pentru că filmele americane ne-au prostit de tot. Așteptăm un happy-end. Sau o minune.

Un sac de bani din cer. Cărțile pe care le citim, filmele, muzica, toate ne dau impresia că suntem pe drumul cel bun. Și nimic nasol nu ni se va întâmpla tocmai nouă.

Ne e frică de ne căcăm pe noi, d-aia stăm și visăm și creăm dumnezei și idoli. *Cancerul nu are cum să ajungă la mine. Nici sida. Nici restul de milioane de boli cu nume ciudate, de care nu am auzit și deci nici nu există.*

Dar totul se poate dărâma într-o secundă. Cheamă-l pe Dumnezeu, pune-ți usturoi la uși, la ferestre, du-te la doctor o dată pe lună, spală-te bine, termină o școală ca lumea, trage-ți un plod. Ai scăpat, nu?

În prima zi la școală ar trebui să ni se spună că murim. După-aia alfabetul. Fiecare oră, fiecare curs ar trebui să înceapă cu asta. Înainte de orice program tv ar trebui introdus un spot, ca ăla cu grăsimile și zahărul sau alcoolul și tutunul care dăunează grav sănătății. Un spot prin care să fim atenționați că nu suntem nemuritori. Și că, atunci când murim, murim de tot. Pe orice revistă sau carte sau pliant ar trebui scris asta. Pe orice afiș publicitar. Pe orice sticlă de bere. Pe orice produs, de orice tip. Să scrie: acest produs te poate face să pierzi timpul și nu uita că mori.

Nu suntem speciali, deși ne place să credem asta. Totul se poate termina printr-un ghiveci care-ți va cădea în cap de la un tâmpit de la etajul patru. Sau într-o intersecție aglomerată, la o frână bruscă. Dă-l naibii de cancer! Până la ăla, ai grijă să nu aluneci în baie și să-ți spargi capul.

Apropiații vor veni la înmormântare, atât, și poate nu toți. Vor pleca apoi acasă și își vor vedea de viața lor mai departe. Obişnuiește-te cu gândul ăsta. Casa îți va fi probabil vândută, majoritatea lucrurilor aruncate.

Leși afară. Plimbă-te puțin. Trezește-te.

Capitolul 11

Cum să devii nemuritor

În iunie am trecut pe la Bookfest, căutând ultimele cărți pe care aveam de gând să le citesc. Îmi alocasem câteva milioane din bugetul tot mai subțire. Îmi făcusem o ditamai listă cu titluri despre relații din morți clinice, povești cu doctori renumiți care s-au lăsat de medicină după cazuri halucinante de reveniri la viață, teorii despre dincolo, viziuni șamanice și-așa mai departe.

Era într-o joi, undeva după prânz. M-am dus cu Dana. Și, ok, nu prea ne ardea nouă de cărți atunci, dar era ceva nou. Și asta era bine, orice lucru nou însemna încă un pumn în botul infect al viermelui, chiar dacă m-am trezit pentru a mia oară într-un loc în care mă întrebam ce mama naibii căutam. Admiram standurile, culorile coperțelor, mirosul hârtiei, mă gândeam la oamenii care fac afaceri din literatură. Râdeam de multe nume ale editurilor sau de felul în care se prezentau. Eram exact ca două puștoaice de liceu care chiuliseră și n-aveau unde să meargă până la următoarea oră. Chiuliserăm din rutina noastră zilnică. Eu din decadentă și nonsens, Dana de la birou, își luase chiar câteva zile libere ca să stăm mai mult împreună.

Și în timp ce ne plimbam pe culoarul îngustat de standuri al pavilionului central de la Romexpo, vedeam din loc în loc tot felul de mulțimi de oameni adunate pentru nu știu ce lansare. Dar nimic in-

terasant. Nimic care să atragă o bolnavă de cancer cu câteva zile rămase.

În afară de faza de la etaj. Da, țin minte atât de clar și acum. Multă lume, multă agitație. Șapte debuturi în poezie, am aflat de la un tip. *Poezie?! Cine naiba mai citește poezie?* m-am gândit.

— Pentru care dintre ei sunteți aici? s-a băgat în seamă unul din grup.

— A... un prieten de-al meu... îi zic și mă dau mai încolo, ca să evit discuția.

Șapte volume și fețele triste și transpirate ale autorilor emoționați, ce încercau din răspuțuri să fie veseli. Am stat puțin. Dar m-am plictisit. După câteva minute am luat-o prin mulțime, iar dacă nu ar fi fost Dana care să mă oprească, n-aș fi avut nicio treabă cu poezia contemporană vreodată și nici n-aș fi cunoscut tipul care urma să schimbe existența mea inutilă și să mă facă nemuritoare.

— Haide, mă Soni, două minute, sunt chiar curioasă să văd ce naiba se întâmplă aici. Haide, poate luăm și noi un volum d-ăsta, râde Dana.

Ea de fapt ochise unul dintre tipii care citea.

— Tu chiar n-ai ce face? m-am încruntat eu și i-am zis vreo două în șoaptă.

Am mai stat, de dragul ei. Am auzit autorii citind câte ceva, până când un individ mi-a atras atenția:

— Eu sunt orașul. Sunt teama și fuga. Jegul pe care ei îl aruncă lângă coșurile Rebu, claxoanele

infecțe și orgoliul din care își fac statui peste statui, istorii peste istorii și idoli de rahat.

Când m-am apropiat să-l aud mai bine, terminase.

— Istorii peste istorii și idoli de rahat, am zâmbit.

Îmi rămăsese în cap imaginea.

Încă două minute și lansarea s-a încheiat. Aplauze, urale, bla-bla. Iar Dana nu s-a putut abține să ia volumul cu pricina, văzând că mi-a

atras cât de cât atenția. Un volum negru, mic, pe care l-am pus în geantă ca să-i fac pe plac.

— A fost o chestie interesantă, nu trebuia să-mi iei cartea pentru asta.

— O, dar ce rațională și serioasă ai devenit brusc...

Stai să luăm și autograf, mă!

— Nici gând!

— Dar eu n-am nicio carte cu autograf.

— Îți desenez eu o pulă pe-o carte și rezolvăm. Nu ne-am mai pierdut mult timpul, mi-am luat jumătate din cărțile pe care le-aveam pe listă și am fugit să mâncăm ceva pentru că eram lihnite.

Abia a doua zi dimineața, în timp ce-mi căutam pastilele de stomac, am dat peste volum. *Black job?! Ce titlu neinspirat...* L-am răsfoit câteva minute. Și dacă la început mă pregăteam să fiu dezamăgită și să-l arunc la gunoi, am terminat prin a-mi deschide agenda și a copia un text:

*ești nebun omule
hai lasă dictatorii
manualul de istorie
cu mine la un jeam beam
la un jimi hendrix
lasă mâinile să fie crengi nu rădăcini și pușca descărcată
dă-o-n mă-sa de privatizare dă-o-n mă-sa de globalizare
nu e niciun tab pe stradă în seara asta niciun tanc nu se plimbă prin junglă nimeni n-a apărât nimic
toți au murit proști
pe frontul dintre petrol și un vis rock'n'roll iar biblioteca asta e plină de coperti prăfuite semnate de idoli mahmuri
care dansează blues prin sângele meu
moartea nu va veni să-ți spună că te înțelege*

Repetam încontinuu: moartea nu va veni să-ți spună că te-nțelege. Era perfect. Ca o concluzie a agendei mele. Sau ca un motto.

Era ceva atât de simplu, dar atât de complex înăuntru. N-aș fi putut s-o spun mai bine niciodată.

Peste câteva ore eram în oraș, cu laptop cu tot, stăteam pe net și căutam chestii despre tipul ăsta. Andrei Ruse, un puști de douăzeci și unu de ani care reușise prin câteva cuvinte să spună ce eu mă chinuiam să scriu de luni întregi și tot nu găsisem exact cum s-o fac.

Stăteam la masă, la Deko, beam o Cola rece și citeam de pe blogul lui. Așa am aflat până și faptul

că titlul pe care-l considerasem la început neinspirat era de fapt cenzurat. *Blow job* în original. Altă poveste. Apoi am citit și alte texte, care nu fuseseră băgate în volum, i-am văzut clipurile pe care el le numea videopoeme, i-am văzut pozele, tot felul de proiecte, lecturi, într-un final i-am luat id-ul de Mess, neștiind dacă o să apuc vreodată să vorbesc cu el.

Și tocmai când mă pregăteam plec de la Deko, mi-a dat accept.

RA: salut

S: salut, uite, tocmai iti rasfoiam volumul

RA: l-a cumparat deja cineva? uau :D

RA: ai fost ieri la lansare sau cum?

S: mai mult am nimerit

RA: ti-am semnat volumul?

S: nu...

RA: sa-nteleg ca nu te-am vazut

RA: ne cunoastem?

S: deloc

S: a fost o intamplare stii

S: am citit volumul astazi

S: am ramas cu cateva texte in cap

S: adica s-au potrivit mai mult cu starea pe care o am acum

RA: care?

S: sunt cateva

S: blues with a feeling cel mai mult
RA: ah da
RA: ala e si textul preferat al lui despot
RA: pe despot il stii?
RA: adica l-ai citit?
S: nu stiu pe nimeni n-am nicio treaba cu poezia sau...
RA: a ok ok
RA: hai ca revin in 10-15 ies la o tigara ca ma sufoc in biroul ăsta
RA: poate vorbim dupa
S: esti la munca?
RA: aha
S: ce lucrezi?
RA: la mediapro, analist cercetare
RA: e mult de explicat
RA: studiez piete straine de film cinema tv
S: in buftea?
RA: nu nu
RA: langa mediafax in centru
RA: chiar in spate la tnb
S: aaa :D
RA: ?
S: eu sunt la deko acum :)
RA: hmmm :)
RA: pai pot sa iau o pauza :)
RA: sa vin sa stam la o tigara
RA: daca ai chef
S: vino
RA: ok ajung în 10
RA: am fugit
RA: has signed out

Scriitorii pentru mine erau morți. Erau niște mituri.

Nu credeam că trăiesc printre noi, că folosesc Messenger-ul sau că lucrează. Că ies la bere sau la o simplă țigară. Scriitorii trebuiau să fie ciudați, triști, ascunși undeva unde să nu-i poată găsi nimeni.

Andrei a apărut după vreo zece minute. Fuma. Viermele gemenă din nou înăuntrul meu. M-a recunoscut imediat, eram singura gagică din Deko, doar trei tipi mai erau în bar.

— Salut... Ăăă... Nici n-am apucat să te-ntreb cum te cheamă.

— Soni.

— Soni deci... Și... De ce te uiți atât de ciudat la mine?

— Păi... și m-a bufnit râsul. N-am mai văzut până acum un scriitor.

— Da' ce? Eu sunt scriitor?

Și râde și el, iar fumul de la țigară îi iese pe nas.

— Ai un volum de poezie, cum nu ești un scriitor?

— Am un căcat, sunt doar un tip publicat acum, mare brânză! Până la scris adevărat mai e, până să fiu un scriitor, cum zici tu.

— Ăsta e un principiu sau cum?

— Nu, pur și simplu. Așa cred eu. Că se publică mii de oameni, nu cred că toți pot fi considerați scriitori, *what the fuck?*

— Nu toți sunt scriitori buni, vrei să zici.

— Nu, pe bune, nu ne-ar duce nicăieri discuția asta.

— Ok... Și ce ne-ar duce undeva?

— Uite, mă bucur că mi-ai cumpărat volumul. Și că ți-a plăcut textul ăla.

— Ce-are textu'?

— Hm, n-are nimic textu', dar...

— Dar?!

— Nu știu, majoritatea tipelor... Mai toate sunt vaaai, ce mi-a plăcut *C. ocaine* sau *Diesel* sau alea, știi tu... Chestii siropoase, nu prea se

întâmplă ca gagicile să se uite peste ce-mi place și mie din volumul ăsta.

— Aha... Măi, mie ăla mi-a plăcut, nu te aștepta acum la analize literare.

— Nici nu mă interesează alea, mi-a răspuns sec.

— E, nu...

Și-a dat ochii peste cap.

— Faptul că stau acum cu tine la o țigară, da? Nu ne cunoaștem. Faptul că ceva din ce am scris te-a marcat sau a trezit ceva în tine sau naiba știe, te-ai regăsit, cum vrei, și vrei să ne vedem sau să vrei să știi mai multe, să mă citești... Despre asta e vorba. Și despre ce ai simțit tu în acel text. Nu o tonă de recenzii sau de premii literare de toată jena. ăștia sunt scriitorii – și a început din nou să râdă. Eu sunt doar un tip publicat.

— Te răsfeți...

— Deloc, știi că așa e! Mă doare pe mine în pix de revistele și de recenziile lor, pe care le citesc doar între ei. Pe mine mă interesează să ajung la tine. La puștii din fața TNB-ului. La o grămadă de lume, oricum la alții decât aceiași scriitori plictisiți care stau și studiază ordinea cuvintelor într-o frază, iar apoi dau verdicte.

— Crezi că ne-am întâlnit ca să ne futem de fapt? I-am luat tare, dar el nu s-a arătat deloc surprins.

— Habar n-am! Poate... Poate nu... Contează?

— Ai vrea să ne futem.

— Din nou: contează? Și dacă ne futem, ce? Și dacă nu ne futem, ce? Vreau să te cunosc, nu să mi-o trag cu tine. Cine ești, ce faci, de ce faci ceea ce faci, ce ai face în plus sau în minus în funcție de alte ce și de ce.

— Unde stai?

— În Colentina.

— Da, am văzut trimiteri în volum, d-aia te-am întrebat. Și eu.

— Serios. Unde?

— La Doamna Chica.

— Eu mai departe puțin. Pe la Sportului. Ce căcat cu lucrările lor, nu? Cât ai făcut pân-aici?

— Da, să-i fut! Am făcut mai bine de o oră juma'! Ce puii mei?

— Și cică așa ne țin până în mai la anul, futu-i în gură! Îți dai seama că până în mai n-o să termine nimic, nu? De fapt, futu-i în gură pe ăia care l-au votat pe Țănu! El e alesul țăranilor din Sectorul 2, fascinați acum că au fântâni arteziene...

— Până la anul...

Și încercam să vizualizez anul 2008. Mi-era imposibil.

— Da... D-aia și cred că o să mă mut din Colentina un timp. Am vorbit deja, dar nu sunt decis sută la sută.

— Unde?

— În Giulești, la o... prietenă.

— Prietena ta?

— Nea, sunt într-o perioadă în care nu vreau să aud de așa ceva. Hai că tre' să fug, mă dau ăia dispăruți la birou. Dacă vrei, ne întâlnim mai încolo, ies pe la 6, 6 și ceva. Poate mergem pe Motoare.

— Lasă-mi numărul tău.

Și-a scos cartea de vizită. Mi-a lăsat-o pe masă și a zburat din Deko.

— Alo? Andrei?

— Aha...

— Soni sunt...

— Soni... Aaa, salut! Țsta e deci numărul tău...

— Dap.

— O să-l notez... Ce-ai făcut? Nu mi-ai dat niciun semn ieri. Am zis că te-am speriat cu ceva.

— Da, semeni cu hamster și eu am oroare de rozătoare.

— Pe bune?

— Nu...

— Pe bune ai oroare de rozătoare?

— Nu... Ce faci acum?

— Acum-acum? Mă uit pe HBO la un serial tâmpit...
despre filme porno.

— Despre?...

— Aha, e mișto de tot.

— Mișto? Despre? Nu-mi pica fisa.

— Da, da! Un fel de documentar. Îți arată tot, de la preselectii până la premii. O iau de la zero. Vine tipa la interviu. Și-o ntreabă. Anal o faci? În gură o iei toată? Ai probleme cu sperma-n ochi? Mori de râs. Bine, asta în primele episoade. După care... probe... cu diverși care i-o trag pe toate părțile. După probe prinde un rol.

— Tare!

— Da, și foarte mișto sunt fazele de la filmări. Gen ăia și-o trag și primesc indicații din toate părțile. Regizorul stă sictirit într-o parte și, cam după o oră, așa, ți-pă după mâncare. Toți iau pauză, în timp ce femeii goale sau bărbați cu pula sculată se plimbă pe lângă ei de colo-colo. E genial!

— Chiar că... am început să râd în telefon.

— Ai un râs foarte mișto.

— Pe bune?

— Pe bune. Nu ți-aș mai fi spus și de premii dacă râdeai urât.

— Păi, nu mi-ai spus...

— Păi, fii atentă. După un an de muncă continuă în care toți se fut pe toate părțile, vin premiile. Cel mai bun *blow job*, cel mai bun anal, cel mai tare *cumshot*, toate astea. Se iau nominalizările, ca la MTV, îți jur. Ca la Oscaruri. Le arată pe toate. Dup-aia aleg. Pac: aia! Și aia începe să plângă în sală, se urcă pe scenă la microfon și începe,

frate... aş dori să mulţumesc mamei mele, fratelui nu ştiu care, lui Dumnezeu...

Am izbucnit în râs.

— Deci cum? Cum aşa ceva?

— Gata, acum pricep de ce e atât de distractiv.

— Aha, şi-acum mă uitam la ultimele episoade.

Dau câte două.

— Auzi, vrei să ieşim la o bere?

— Pfff... O să mă-njuri, da' n-am niciun chef. Abia am ajuns din oraş...

— Hai pe la mine...

— La tine? E 1 noaptea.... şi sunt praf, crede-mă...

Mâine!

— Nu-mi place să-mi programez întâlnirile.

— Nici mie, dar n-are nimic. Ne-auzim mâine, mai devreme, vedem noi ce facem.

— Auzi?

— Zi.

— Tu scrii doar poezie?

— Hmmm... deocamdată. Nu ştiu, am încercat să mă lăfăi şi în proză. E ok, adică acum sunt într-un punct în care oricum nu mă mai regăsesc în poezie. Scriu în fiecare zi bucăţi de proză, dar scriu numai prostii. Le şterg dup-aia. Nu ies bine, sunt patetice.

— Atunci o să-ţi dau cât de curând un subiect bun.

— Să fie neapărat cu moarte şi sex!

Mă blocasem.

— Ăăă... De ce?

— Ca să se facă un scenariu şi un film după carte.

— Aha... Păi, crede-mă... E destulă moarte şi destul sex.

— Beton atunci!

— Film artistic sau serial?

— Serial, indiscutabil.

A doua zi însă, niciunul dintre noi n-a dat vreun semn. Iar eu mai aveam doar șaizeci și cinci de zile de trăit. Mi-era atât de frică să nu respingă ideea de a scrie o carte despre mine, încât n-am vrut să-l stresez deloc. Poate ar fi trebuit să i-o spun din prima zi, nici măcar să-l salut. Cum l-am văzut intrând în Deko, să fi țipat: *Mă cheamă Sonia, am douăzeci și șase de ani, cancer la stomac și încă o lună și ceva de trăit!* Asta i-ar fi trezit cu siguranță interesul.

Am mers la Dana și am reluat legătura cu doamna Savin. M-a programat pentru un nou grup, începând cu 15 iulie. Fix cu o lună înainte de sfârșit. Am aflat că majoritatea pe care îi cunoscusem atunci dăduseră ortul popii. Nu mi-a spus și cine. Iar eu nu am avut curajul să întreb.

— O să fie bine, Soni, o să vezi. Hai... Ultimele analize au ieșit chiar ok. Tumoarea s-a micșorat, tu te simți mai bine... Doctorii sunt siguri că ești pe drumu' cel bun.

— Dana, toți bolnavii de cancer, înainte să moară, se simt mai bine. Mulți par că se vindecă și exact atunci crapă. Nu mă aburi cu d-astea! Nu îmi da speranțe aiurea!

— Soni?

— Da?

— Măi, uite, eu azi stau pe la târg. Sunt blocat aici. Nu e nimeni la editură și-am zis să dau o mână de ajutor. O să stau până diseară, o să strâng dup-aia cărțile, o să caut o mașină cu care să le duc la sediu, tâmpenii d-astea. Dacă vrei, poți să vii să ne pierdem ziua pe-aici.

— N-ai dat niciun semn ieri! i-am răspuns nervoasă.

— Nici tu.

— Nu vin! E departe. Termină ce ai tu de făcut pe-acolo și vino la mine dup-aia.

— Păi, Soni... Eu știu când o să termin pe-aici?

— Oricând. Eu sunt acasă după 6-7. Sună-mă.

— Mbine, păi... Pe la un 10 maximum, să zic. Te sun când ajung pe la Doamna Ghica?

La 10 și jumătate intrasem în crize pentru că nu dăduse niciun semn. Am încercat în mintea mea cel puțin cinci variante de *speech* prin care i-aș fi spus totul despre mine. Nu am folosit însă niciuna dintre ele când am coborât să-l iau din stația de troleu pe la 11 și ceva.

— Am cancer! Și mai am o lună de trăit!

Nu mi-a răspuns. Era cât se poate de relaxat.

— Ai cancer?

— Da, am cancer!

— Cancer de care?

— Te pricepi la cancer, domnule scriitor?

— Mama m-a-nvățat să fiu politicos.

— Am cancer la stomac. Te-ajută?

— Și o lună de trăit?

— Ești surd?

Și-a aprins o țigară. Studia intersecția de la Doamna Ghica.

— Și de ce îmi spui mie de cancer?

— Nu știu... iar el mi-a zâmbit ironic. Ok, știu! N-o să te mint. Vreau să scrii un roman despre mine. Vreau să-ți povestesc prin ce am trecut în ultima jumătate de an, poate înțelegeți și...

— Eu? și îl bufnește râsul. Ești nebună? Eu? De ce nu te-ai dus și tu la... Cărtărescu? Cum de te-ai gândit tu la mine? N-am scris un roman niciodată. L-aș putea rata într-o mie de feluri. Soni... sunt doar un băiat cu o carte. Atât, niște versuri.

— Și ce dacă?

— Nici măcar nu mă omor cu cititul. La proză mă refer. Citesc poezie multă, romane citesc așa, unul pe lună, unul la două luni,

unul la jumătate de an chiar, n-am cine știe ce viziune asupra unui roman. Înțelegi?! Nu sunt tipul potrivit pentru ce cauți tu.

— De unde știi până nu-ncerci?

— Nu mă lua cu astea. Tu chiar vrei așa ceva? Să-ți lași poveștile pe mâinile unui amator, care poate nici n-o să reușească să termine vreodată cartea. Tu știi ce înseamnă să scrii proză? Ai idee?

— Nu eu sunt scriitorul aici.

— Nici eu, de câte ori să-ți zic?! Sunt doar un băiat publicat.

— Care pare că vrea să rămână așa pentru totdeauna...

Am mers la mine și am început să stăm de vorbă despre toate. Și-a luat două caiete pe care le-a completat în doar câteva zile. Nota orice detaliu insignifiant pe care i-l spuneam. Punea sute de întrebări. În mai puțin de o săptămână, tipul ăsta știa atâtea despre mine, cât nu aflase Paul în trei ani. Nici măcar Dana. Toate secretele mele și toate gândurile pe care le-am gândit vreodată.

Cum ești când ai ciclu? În ce hal te doare burta în prima zi? Absorbante sau tampoane? Culoarea preferată? Verde? Aha, tare. Și a mea. Ai fost prin străinătate? Da? Cum ți s-a părut acolo acolo acolo? Roma? În fine... Câți litri de lichide bei pe zi? Ce droguri iei, ai luat, ai de gând să iei? P-ăsta nu l-am încercat. Zici că-i caterincă...

Ce creme folosești? Ce stick? De unde îți iei haine? Ce haine? Ce defecte ți se pare că ai? Ce ai schimba

la tine? De ce ești mândră sau erai mândră până să afli de cancer? Ai fi vrut copii? Unul? Fată? Ok. Ai fi numit-o...? Care-s locurile preferate? Descrie-mi pri-etenii tăi. Copilăria? Evenimente care te-au marcat, adică. Ai tăi? A, doar maică-ta... Și taică-tu? Scuze, dar trebuie să știu. Aha... Îmi pare rău, știu că nu te încălzește cu ceva... Crezi în Dumnezeu? Ori nu, ori ți-e indiferent, că e o mare diferență. Unde ai lucrat pân-acum? Care a fost cel mai mare salariu? Ai făcut vreun împrumut la o bancă vreodată?

Toate zilele treceau așa. Nota în draci absolut totul despre mine, spunea că e important. Că, pornind de la acele notițe, pe lângă multe elemente fictive, va putea crea un personaj. Își luase liber de la birou

câteva zile. Mi-a ascultat aceleași povești de vreo trei-patru ori, nu cumva să fi ratat vreun detaliu. *Mai zi-mi încă o dată despre Niki. Cum arăta chitara lui? Neagră deci.*

I-am arătat agenda. A tras-o la xerox. Apoi a-nceput să-și sublinieze diferite lucruri din ea. *Asta intră. Asta nu. Nici asta. Asta cu taxiul ar putea, depinde.*

Nu dormea. Sorbea cola cu kilele, fuma trei-patru pachete de țigări și nu se desprindea de agendă sau de albumele foto. Noaptea i se mai făcea foame. Se ducea să-și ia o *shaorma* imensă de la Tei. După ce revenea, continua să mă-ntrebe alte și alte lucruri.

— Degeaba... Nu știu cum se termină povestea...

— Adică?!

— Adică știu tot până în prezent, adică până acum, chiar acum, noi doi stând de vorbă. Mai ai o lună, cum spui tu, sau poate chiar ani buni. Nu se știe. Dar luna asta mă interesează în special.

— Inventează tu un sfârșit, contează?

— Contează, pentru că se pot întâmpla multe...

Gândește-te numai la ultima lună din viața ta.

— Fir-ar...

— Poate o să omori pe cineva, naiba știe. Poate te sature de tot și te sinucizi. Bine, știu că n-o s-o faci — și râde —, dar dacă. Sunt lucruri care ar schimba totul. Sigur că eu pot inventa orice, însă îmi trebuie un fir....

Pauză.

— Când o să te apuci de el?

— Ăăă... Asta nu știu. Chiar nu știu. Lunile-astea?... Dacă mă apuc de el. Nu știu ce înseamnă să scrii un roman, Soni... Trebuie să mă consult cu niște oameni, să întreb, să văd. Mă gândeam la Cosmin... Da, îl sun mâine pe Cosmin. Bine, tu n-ai de unde să-l știi pe Cosmin Dragomir. În fine, sunt o grămadă de căcaturi. Momentan am și probleme pe la birou, nu știu dacă o să mai rămân aici sau nu și mi-am mai luat și zilele-astea libere, ca să fie cu moț. Numai de scris nu-mi

arde mie acum. Sunt multe, nu-ți pot da o dată exactă pentru când voi începe sau când voi termina. Nu acum, cel puțin.

— Dar o să te apuci de roman, nu?

— Poate.

— Spune-mi!

— Vrei să-ți promit? Eu nu fac promisiuni.

— Atunci pentru ce toate zilele-astea? A? Pentru ce atâtea notițe și întrebări? De ce nu ai refuzat?

Puteai pur și simplu să nu mă bagi în seamă, știi?

— Da... și a început să zâmbească; se uita pe pereți după explicații. Pentru că e incitant, pentru

că e interesant, pentru că ești foarte vie, Soni. Din curiozitate, poate. Cine știe, în alt context, dacă n-ai mai avea o lună de trăit, iar bărbații n-ar trece prin patul tău cum îmi schimb eu ciorapii, cred că asta ar fi fost cea mai mișto relație pe care aș fi avut-o vreodată... Sau poate n-ar fi fost, tocmai pentru că nu pot s-o am, gândesc așa.

— Te-ai îndrăgostit de mine?

— Nu știu.

— Și dacă o să scrii cartea, o să scrii și despre întâlnirile noastre?

— Probabil.

— O să scrii despre tine? Asta ar fi tare.

— Nu, ar fi ciudat...

— O să scrii că ne-am tras-o?

— *Come on!* Să scriu despre mine e oricum aiurea, să mai și scriu cum mi-am tras-o – și râde. Lasă, oamenii sunt destul de mari cât să-nțeleagă ce s-a întâmplat din povestea asta, chiar n-o să detaliez lucruri despre mine. Nu despre mine-i vorba, nu?

— Dar mă vor judeca! Vor spune că nu sunt altceva decât o curvă! Nu? O femeie ușoară, ca toate femeile. Și bolnavă, mare lucru...

— Asta crezi tu că ești?

— Nu! Tu?

O săptămână, atât a durat povestea noastră. Mai aveam încă cincizeci și șapte de zile de trăit, eram pe ultima sută. Și nimeni până atunci nu-mi alocase atâta timp doar pentru a mă asculta. Nimeni nu-mi dăduse atâta atenție, nimănui nu a părut vreodată să-i pese de existența mea, de cele mai mărunte detalii ale ei, până la Andrei. De aceea probabil nu

I-am dat afară, nici n-am simțit că trebuia s-o fac.

Era bine. Poate prea bine.

A plecat de unul singur, când a considerat că și-a notat tot ce-i trebuia. N-a fost o despărțire dureroasă, chiar dacă ai fi spus că eram împreună de ani buni. I-am spus atunci că orice s-ar întâmpla cu mine, el mă poate salva. Pot avea un sens, pot rămâne nemuritoare, și nu despre asta este scrisul? Nu asta vrea să facă? Mi-a zis că nu. Pentru el scrisul însemna căutarea unor formule, a unor chei, personaje, întâmplări, care să trezească în oameni sentimente și să aibă puterea săi-schimbe. Și că viața mea din carte n-ar avea de fapt nicio legătură cu viața mea pe bune. I-am spus că-i plin de vrăjeli și că știe asta.

— Care ar fi primul lucru pe care l-ai face dacă ai ști că o să mori mâine?

— Pfua, m-am gândit la asta de o mie de ori...

— Și?

— Nu pot să îți spun. Sună cretin de tot... Și oricum, probabil n-aș face-o.

— Haide, mă, ce mama mă-sii? am sărit eu. Zi-o! Eu îmi aștern aici sufletul pe caietele tale și tu păstrezi secrete?

— Bine, dar nu mă judeca!

— Zici azi?

— Aș viola o femeie. Orice femeie, la întâmplare – și zâmbește tâmp.

— De ce?

— Pur și simplu, n-am o explicație. Aș vrea să văd cum e. Uite, nu ar fi bine să gândească toți ca tine. Sunt oameni care n-ar trebui să știe că mor, e mai bine să uite. Libertatea asta nu vine numai cu intenții bune.

A rămas ca în fiecare zi sau la două-trei zile să-i dau câte un mail despre ce se întâmpla cu mine. Așa că jurnalul din agendă s-a transformat în mesaje. Pe care în sfârșit le citea cineva. Le analiza și le interpreta. Nu cred că le acordase atâta atenție nici iubitelor lui.

Și știi? În prima noapte nici nu a vrut să se culce cu mine. A spus că asta ar fi făcut orice bărbat. M-a rugat doar să-l las să mă mângâie. L-am lăsat.

— La ce te gândești acum?

— Adică?

— Spune-mi exact la ce te gândeai, și repede! Altfel o să știu că mă minți.

— La nimic!

— Minți... a concluzionat el hotărât și și-a tras o mutră de profesor nemulțumit. Oamenii întotdeauna se gândesc la ceva. Nonstop. Și sunt chestii aiurea. Aiurea de tot. Dar pe mine mă fascinează ce gândesc oamenii. Trebuie să știi să joci jocul ăsta...

— Adică?

— Adică să nu judeci răspunsurile. Pur și simplu să te bucuri de faptul că omu' ăla, tu în cazul de față, ți-a spus exact ce e în capșorul lui... Zi-mi repede la ce te gândești!

— Nu pot!

— Ba poți... E mai greu la început...

— Mă gândeam...

— Acum degeaba-mi spui, trebuia să-mi fi răspuns exact când ți-am pus întrebarea.

— De unde știi că aș fi mințit?

— Așa fac toți oamenii... La ce te gândești acum?

— Că vreau să-ți fac un sex oral!

E ușor să te îndrăgostești de un scriitor. Minte lui este într-o grămadă de lumi fantastice sau posibile sau chiar reale, te poate pierde. Îți poate da puncte de vedere diferite când nici nu credeaai că poți avea un punct de vedere asupra unui lucru.

Ochii lui erau ca o cameră de vederi, care analiza tot, nu rata nimic. Era obiectivă și putea deveni subiectivă, putea să se focalizeze pe ce detaliu îl interesa, în funcție de ceea ce voia să spună, nu neapărat în funcție de ce gândea el cu adevărat. Ca un cameleon. El putea să fie ca mine, eu niciodată ca el. E ușor să te îndrăgostești de un scriitor care pare că te poate înțelege cum n-a mai făcut-o nimeni până atunci, iar unui scriitor îi e ușor să se îndrăgostească de toată lumea, mi-a spus. Pentru că poate găsi sau chiar inventa lucruri de care să te îndrăgostești la oricine.

Și-atunci ce faci, l-am întrebat, dacă te poți îndrăgosti de orice și oricine, doar alegi? Mi-a spus că-i un pic mai complicat.

— La ce te gândești acum?

Eram mândră că mă prinsesem de jocul său.

— Păi, uite. Nu știu dacă ar fi bine să mă apuc de roman acum sau după ce o să mori... Mi-ar prinde bine dacă totul ar fi mai dramatic. Și-ar prinde bine și poveștii din spatele romanului, de care toată lumea e curioasă.

— Ce om de rahat ești!!!

— Nu! Nu! De ce mi-ai analizat gândul? Ți-am spus că nu așa se joacă! Trebuia să taci! Vrei să-mi

spui că tu nu te-ai gândit că o să mă întâlnești și-o să ne futem ca să scriu un roman despre tine? Vrei să-mi spui că nu te-ai gândit niciodată la asta?

— Treaba mea!

— Te-ai gândit, dar n-ai spus-o niciodată. Și dacă mi-ai fi spus-o, nu ți-aș fi analizat și interpretat niciodată acest gând. Un gând este cel mai intim lucru al nostru, nu mai face asta niciodată!

— Dar e de căcat...

— Da, normal că-i de căcat, dacă privești lucrurile așa. Din perspectiva unei lumi pure și perfecte. Dar oamenii sunt de căcat! Sunt egoiști și au gânduri egoiste. Mare descoperire...

Târziu mi-am dat seama că nu era vorba despre mine. Era vorba despre roman. Atât. Se îndrăgostise de personajul său, nu de mine. Iar asta a durut ca naiba. Adevărata iubire era pagina albă de Word, pe care putea să o umple de așa natură încât să schimbe lumea. Nimic nu putea trece peste pagina albă, goală, de fapt tot timpul plină de posibilități infinite.

Dar, hei, să fiu puțin egoistă, nu? Cine o să aibă o carte despre toate căcăturile pe care le-a făcut și gândit?

title: I'm back!

28.07.08, 06:14

sunt pe tren acum. vin de la constanta. am stat cateva zile cu L la Vasilievici. terapie curata! ce om, ce om...

m-am gandit de 100 de ori sa renunt la cartea asta. este infernal de greu sa termini un roman, indiferent cat de bun sau cat de prost este. eram praf. incercasem orice sa-mi revin. cu laptic si somn bun, cu iarba, cu zece kile de whisky, cu votca. e ca si cum incercam sa dau de mancare unei papusi de plastic. dar Vasilievici, care si el a terminat de curand un roman, Yoyo (si acum scrie la altul), si a trecut si el prin n crize d-astea, mi-a dat un entuziasm de invidiat. nici nu il pot descrie.

[...]

mi-e frica de ma cac pe mine, dat fiind ca asta e primul roman. am vb cu el mult despre proza, despre scriitori, despre edituri, despre ce n-am vorbit. despre scrisul la persoana I si scrisul la persoana a III-a. apoi ne-am facut praf. atat de praf, ca s-ar putea ca, incepand cu aceste capitole noi, sa gasesti ceva diferit. ceva nou. ceva mai dinamic.

in fine, acum sunt pe tren si ma gandesc la deadline. Trebuie sa modific data, nu termin pana pe 15, clar. n-am cum. dar pana-n septembrie e ok, pot s-o fac. drugs help also. nu pentru inspiratie, ci pentru viteza. viteza conteaza mult, pot sari de la 5 ore de scris la

12-15 si un capitol intreg pe zi. cu tot cu o prima revizuire. secretele lui Vasilievici :p

[...]

editorul meu nu mi-a mai dat niciun semn, asa ca am incetat si eu sa-i dau vreunul. de fapt cred ca eu trebuia sa ii dau oricum. nu stiu in ce relatii suntem, dar o sa aflu probabil in septembrie.

din nou, nu vreau niciun reply. iti atasez ultimele capitole, pe care le-am terminat saptamana asta. sper sa-ti dau un mail curand, spre mijlocul lui august, cu tot romanul.

ps. ai castigat pariul?

RA

title: re: I'm back

31.07.08, 12:26

nu, nu am castigat niciun pariu... nu credeam ca o sa te tina aproape o luna. dar nu m-asteptam nici sa te intorci asa pornit. :) ceea ce e extraordinar.

nu ma simt foarte bine in ultimul timp. dar nu vreau sa te stresez cu asta. abia am revenit dupa o internare de cateva zile. sper sa fie doar o perioada...

legat de roman, stiu ca o sa-l termini. nu-mi fac griji.

sa vedem insa ce se intampla dup-aia.

D

Capitolul 12

Halucinații second hand

Frică de moarte. Și asfaltul încins al Bucureștiului, străzile aglomerate, umplute până la refuz de mașini și miile de trecători ce se zbat printre ele. Traficul îi grăbește pe toți, dar nimeni nu se grăbește de fapt.

Înmulțește numărul ideilor tale dintr-un singur minut cu numărul oamenilor dintr-un autobuz. Apoi înmulțește rezultatul cu cinci, așa, pentru o analiză de cinci minute. Noul rezultat cu câte numere de mașini, tramvaie sau troleibuze știi și chiar câteva pe care le bănuiești. Plus metrourele. Plus încă un milion de mașini de pe străzi. Nu punem la socoteală și aeroporturile. Câte zeci de milioane de idei au fost în București în ultimele cinci minute? Cu siguranță mai multe decât vei avea tu toată viața.

Da, cel mai mult se stă și se gândește aici. Creierul e la foc continuu, miliarde de miliarde de neuroni procesează acest val de informații bizare numit realitate. Toți în afară de Lazăr. Lazăr doar înțelege pentru că Lazăr știe deja totul. L-ai cunoscut vreodată? Ar trebui.

Lazăr este un om al străzii. Îi știu numele de la un vecin care se laudă cu faptul că în fiecare iarnă îi găsește un loc unde să stea. Of, ce suflet bun are, dac-ar ști copiii din Africa de el. În fiecare an, Lazăr doarme în scara blocului nostru, sub scările care duc spre primul etaj.

Și asta nu din cauza vecinului binevoitor, stai liniștit, ci pentru că interfonul n-a funcționat niciodată.

Lazăr este unul dintre acei indivizi de care te ferești, pentru că pare imprevizibil. Nu este neapărat demn de milă, ci un exemplu. Un exemplu că viața poate fi și așa, dincolo de toate căcăturile care crezi tu că-s adevărate sau normale. Un exemplu că lumea nu-i perfectă ca la televizor, iar un pas greșit, un act de libertate sau curaj cretin te pot lăsa în curul gol.

L-am găsit pe Lazăr într-o seară, sprijinit de un pom aproape de Doamna Ghica. Mirosea puternic a tărie. Privea în gol luminile care ieșeau din apartamente. Acolo viața curgea. Cine știe ce geniu își chinuia creierul și somnul cu cine știe ce idei? Cine știe câți mâncau atunci? Câți vedeau vreun film. Câți citeau. Câți se drogau, beau sau fumau doar o țigară proastă, undeva într-o bucătărie îngustă, meditănd la ziua ce tocmai trecuse. Câți făceau duș. Câți și-o trăgeau exact în acel moment. Câți erau pe moarte și se gândeau la asta și câți mureau chiar în acea clipă.

Lazăr se uita spre blocuri și nu gândea. Știa deja totul. Câți se hotărau să divorțeze atunci. Câți voiau să se căsătorească. Câți stăteau pe bloc și urmau să se arunce. Câți se hotărau să devină actori sau șefi de magazin. Câți se ratau. Câți își băteau nevestele. Câți dormeau îmbrățișați. Câți descopereau ceva, câți nu descopereau nimic, nici măcar pe ei înșiși. Acolo, în acele blocuri, timpul se mișca. Lângă copac nu.

Exact în acel punct în care se proptise Lazăr nu era nicio întrebare. Niciun zâmbet, răspuns sau idee, un punct mort sau poate chiar moartea, neștiind nimic despre vreun sentiment sau despre vreo stare. Câți se gândeau să cumpere un televizor nou. Câți tocmai erau dezamăgiți de naiba știe ce. Câți urmăreau știrile din sport. Câți plănuiau un jaf sau o crimă. Câți violau vreo puștoaică care tocmai ieșise din bloc, pe furiș, ca să n-o prindă a ei fumând. Câți aveau insomnii.

Câți urmau tratamente pentru cancer. Câți se gândeau că e cineva jos pe stradă care să știe totul despre ei.

Iar dincolo de toate astea, moartea, mahmură, împruțită și indiferentă, stătea rezemată de un copac. Fără nicio teamă, morții nu îi e frică de nimic pentru că ea nu ar putea avea niciodată cancer. Cum nu ar putea niciodată rata un examen sau pierde vreun serviciu bun sau naiba mai știe de ce ne mai temem.

Lazăr nu ar fi putut muri, de aceea semăna izbitor cu moartea însăși. Chiar dacă inima i s-ar fi oprit la un moment dat, tot nu ar fi murit, pentru că el nu a existat pentru nimeni. Da, l-ar fi sesizat poate cineva, asta dacă trupul său ar fi început să putrezească și mirosul ar fi devenit insuportabil. Peste o zi, peste două zile, nimeni n-ar spune ceva în plus sau în minus fără el. Viața ar merge la fel de bine în continuare.

În iunie am făcut douăzeci și șapte de ani. Le-am anunțat pe Dana și pe maică-mea că vreau să stau singură. Mi-am închis telefonul câteva zile. Nu aveam

chef de n mesaje și telefoane cu urări de bine și la mulți ani. Infernal și imposibil de mulți ani... A fost într-adevăr cea mai nasoală zi.

Mi-am făcut singură cadou un calendar de perete. Avea poze cu mașini și motoare. Îl rupsesem aproape pe tot, lăsasem doar foile cu iulie și august. Încercuisem data de 15 august și începusem să tai cu un marker fiecare zi care trecea. Bine, după două zile l-am aruncat.

Iulie a început cu ultimele citostatice, ultimele sfaturi medicale și rugăciuni. Viermele se micșorase, însă nu dăduse niciun semn că

ar fi vrut să mă păărăsească. Erau momente când îmi doream pur și simplu să se termine naibii cu totul odată, indiferent cum.

Fumam tot mai multă iarbă, luam tot mai multe pastile, nu mai reușeam să deosebesc ceea ce era în creierul meu de ceea ce era afară. Eram mai tot timpul praf, cu ochii obosiți și roșii, căutând nici eu nemaștiind ce. Devenisem dependentă? Poate, habar nu am. Iarba mă făcea să mă simt în siguranță. Amfetaminele – să dorm mai puțin și să trăiesc mai mult. Opiumul – să scap de durere. Pielea îmi cădea mai greu. Părul începea să se regenereze. Unghiile nu mai erau ca niște foițe albe de plastic, vaginul nu mai era atât de uscat. Sau toate erau probabil numai în capul meu.

Sigur, continuam să-i trimit mailuri zilnic lui Andrei. El mi-a zis chiar c-ar fi fost mișto să deschid un blog. Da, am zis, poate ar fi fost interesant să fi avut un blog și să fi scris despre toate astea, dar de la început, din martie. Aș fi avut poate sute, mii de vizitatori până acum. Atât online, cât și în dormitor dup-aia. Și lumea ar fi așteptat romanul ca pe pâinea caldă dacă l-aș fi anunțat. Andrei și-ar fi vândut toate volumele de poezie până atunci, poate chiar încă un tiraj. Și poate s-ar fi apucat și de treabă, mai știi?

— O să te-apuci după ce o să mor, nu?!

— Îți place sau nu... cel mai probabil.

— Mailurile le citești măcar?

— Pe toate, îți jur. Vrei să-ți dau reply-uri la ele? În rest, nu mai găseam nimic special în a pierde timpul prin oraș în zeci și sute de locuri care nu mai aveau niciun sens. Cu zeci și sute de oameni plictisitori. Dacă la început toate nimicurile mă făceau să mă simt vie, acum era pe dos. Depresia mea atinsese alt nivel. Nu puteam s-o tratez decât cu substanțe care-mi rupeau creierul în mii de bucăți. Sau legau miile de bucăți incoerente care existaseră până atunci într-o altă formă.

Știi, realitatea devenise o simplă problemă de alegere. Trăiam într-o dimensiune nouă. Chiar și orașul, care pulsa în același ritm cu

mine, era bolnav și drogat. Bucureștiul avea și el cancer. La Casa Poporului, la guvern, la Primăria sectorului doi, la Unirii, era plin de viermi ce-i bântuiau și-i rodeau străzile murdare. Inima mea cu vene fragile și inima lui cu conducte și canale jechoase băteau la fel.

Eram în cimitirul morților de cancer. Nu-mi spusese nimeni despre el, nu fusese nicio introducere. Pur și simplu l-am recunoscut, trecusem probabil pe acolo de o mie de ori.

Am început să merg pe aleea centrală. Nu era mai lată de 2 metri. Asfaltul era ros și plin de intestine uscate. Mi-era frică. Din pământ se auzeau gemete și ronțăituri. Ca și cum cineva plescăia. Ca și cum cineva se juca cu un zgârci. Se mai auzeau și sorbituri, știam că le sug creierele, pur și simplu știam. Creierul este un deliciu pentru viermi. Dacă nu mă crezi, întreabă-i.

În fața mea, un tip. Din spate seamănă cu toate persoanele pe care le cunoscusem vreodată. Trebuia să țin pasul cu el și să păstrez în același timp o distanță cât de cât rezonabilă. Am realizat sau am vrut să realizez că era seară. Crucile mormintelor tremurau. Era răcoare. Puțină ceață. Pământul fierbea. Ieșeau aburi portocalii. O spumă ciudată se aduna pe marginile mormintelor.

Tipul s-a întors brusc spre mine. Tremuram. Ne opriserăm în dreptul unei cruci pe care era trecut numele meu. M-am apropiat. O adâncitură de vreo 3-4 metri, jos așteptau niște viermi imenși. Grohăiau. Erau ca niște capete de anaconda. Erau umezi și păreau lipicioși. Și nu aveau ochi. Din gură le curgeau bale galbene, un fel de zeamă de ouă. Puțea îngrozitor.

Tipul zâmbea.

— Nu sunt Dumnezeu, știu că asta vrei să mă întrebi.

Evident că asta voiam să-l întreb.

— Eu sunt cancerul de stomac, Soni.

Apoi niște tipi burtoși au apărut de niciunde. Au început să râdă. Nu i-am numărat, erau mulți. Știam că fiecare dintre ei este un anume tip de cancer și fiecare avea bucata lui de cimitir. Toți aveau câte două chestii hidoase care semănau cu niște câini. Cu colți uriași, printre care curgeau bale. De fapt, aduceau mai mult a niște dragoni de Komodo. Mergeau înaintea fiecărui cancer pentru a cerceta zona. Erau gardieni.

Kylie Minogue a trecut pe lângă noi. Își ținea sânii bolnavi pe o tavă. Pe țâțe erau strânși viermi mici, aproape transparent, care sugeau din carne. Se umpleau ușor-ușor cu un fel de smântână acrită. Superstarul a dispărut repede, spre ieșirea din cimitir. Scăpase?

Din mormântul de lângă mine a ieșit o mână. Am țipat. Aveam impresia că o să mă prindă și că o să mă tragă după ea. Era o mână încordată, murdară, care încerca cu disperare să se prindă de ceva, de orice. Și să iasă. Când am înțeles asta, am prins-o. Bărbații se uitau la mine și râdeau. Din mormânt se azeau țipete îngrozitoare. Am închis ochii și am tras mâna. Era incredibil de grea. Ca și cum ar fi fost prinsă în rădăcini. În fața mea a ieșit o fetiță. N-avea mai mult de paispe-cinșpe ani. Era terifiată. Și continua să zbiere. Nici nu puteai spune că e o ființă umană, la cât de încordați îi erau mușchii feței. Am reușit să o trag până pe alee. Era mâncată până la abdomen. Nu avea picioare, iar din ea curgeau tot felul de lichide ciudate. Doi gardieni s-au repezit spre ea. Două reptile imense au apucat-o de restul coloanei vertebrale, ce se unduia aiurea în aer. Au aruncat-o înapoi, iar ea a intrat ușor în pământ, de parcă ar fi fost apă. Apoi iar țipetele ei înfundate.

Simțeam că îmi explodează capul.

Cancerul de stomac mi-a întins un joint. Am tras și am tușit imediat. Era tare.

— E făcut din ierburi amestecate cu creier uscat, păpușă.

Burtoșii au început să râdă din nou în hohote. Am zbierat atât de tare, încât m-am trezit. Era 4 și ceva dimineața. Încă beznă. Eram transpirată toată. Așternuturile erau umede. M-am ridicat. Am aprins lumina. Nici măcar nu era garsoniera mea. Pe holul mic de la intrare, pe două sârme agățate acolo, stăteau atârinate tot felul de organe colorate.

Am ieșit în scara blocului. Am coborât în fugă toate cele cincizeci și patru de etaje. Eram de fapt într-un zgârie-nori părăsit. Am ieșit în mijlocul parcului de la Unirii. Era liniște.

Tot orașul fusese părăsit. Știam și de ce, anunțaseră la radio, undeva pe la prânz. Îmi aminteam toată agitația care fusese. Traficul insuportabil, oamenii care se călcau în picioare, mașinile care nu mai țineau cont de niciun semn de circulație, până și câinii care urlau ca lupii. Singurul care nu crezuse că meteoritul va pica exact în București și că fusese o conspirație a fost Andrei Gheorghe. Gheorghe, care stătea în parcul de la Unirii și trăgea dintr-un joint.

— Soni!!! țița Dana și trăgea de mine de toate încheieturile.

Afară era lumină. Și lumina mă irita îngrozitor.

— Soni, ce dracului ai?! Trezește-te!!

Dana era speriată. În fața canapelei extensibile pe care dormisem de naiba știe când, erau toate cutiile de medicamente pe care le consumasem. Trei cutii goale de Tusin, încă vreo trei de Regenon, o scrumieră plină de resturi de jointuri și vreo trei sticle goale de votcă.

Camera a început să zvâcnească. Pereții se apropiau. Varul se auzea crăpându-se, la un nivel microscopic. Auzeam atomii. Percepția mea era distorsionată. Mi-am privit abdomenul. Pielea se unduia ca și cum ceva s-ar fi zbatut înăuntru. Nenorocitul de vierme grohăia. Dana părea că se agită. Se mișca în reluare. Mă împingea și îmi dădea palme întruna. Imaginile reale pe care le vedeam începeau să se transforme în desene animate.

M-am trezit pe un culoar imens. Mirosea a spital. Picioarele și mâinile îmi dispăruseră. Nu mă vedeam deloc. Dana și maică-mea

stăteau rezemate de un perete. Ba plângeau, ba se îmbrățișau. Am încercat să le strig, să le întreb ce mama naibii aveau. Dar nu mă auzea nimeni. Nu puteam să mă mișc pentru că nu aveam corp. Nu puteam decât să rotesc realitatea, puțin în stânga sau puțin în dreapta, în sus sau în jos. Ca și cum aș fi avut numai capul sau numai ochii. Eram o cameră video digitală.

S-a deschis o ușă. A ieșit mai întâi o asistentă sexoasă. Apoi doi tipi în halate verzi, care împingeau o targă. Un cadavru învelit într-un cearșaf de un alb perfect. Aproape radia. Maică-mea i-a oprit și a sărit efectiv pe targă, îmbrățișând cadavrul. A tras într-o parte cearșaful, îndeajuns cât să-mi văd chipul. Capul chel, ras perfect, care lucea, ochii închiși, încruntați, tenul foarte palid, buzele mult mai roz decât le aveam. Dana era paralizată. Scotea niște sunete pe care nu le puteam auzi. Nu le putea auzi nimeni.

Erau zbieretele din creierul ei.

Capul meu mort s-a desprins brusc de corp, în zgâlțâiala provocată de maică-mea. Am văzut apoi cum m-am rupt în zeci de bucăți. Mâinile-mi căzuseră într-o parte, picioarele la fel, sânii... Căzusem lângă targă. Maică-mea leșinase. Capul a început să mi se rostogolească pe culoar. Lovindu-se, crăpându-se în toate părțile, până când a început să lase în urmă o dâră subțire de sânge. Cei doi bărbați în halate verzi au luat-o la goană după el. Era inutil, prinsese o viteză incredibilă. Capul meu era o bilă de bowling, care se mișca cu viteza luminii. Doctorii alunecau pe dâra de sânge. Capul era o cometă.

Iar holul nu se termina nicăieri. Părea incredibil de mic, dar era cât tot universul. Am urmărit imaginea încontinuu, mai bine de o oră. Maică-mea leșinată, Dana paralizată, doctorii alergând după craniu, alunecând pe sânge și pe bucăți de creier.

Mă blocasem în acel vis.

Asistenta era plictisită. Văzuse asta de o mie de ori. Se gândea la copilăria ei și la momentul când se hotărâse să devină doctoriță. Regreta totul. Ar fi vrut să fie o curvă. O stewardesă, o contabilă

proastă, o vânzătoare... Orice altceva, doar să nu mai vadă holurile spitalelor. Da, a crezut că va ajuta omenirea. Era ferm convinsă că acela trebuia să fie destinul ei, era chiar mândră de faptul că știa tot, când alții încă se întrebau la ce facultăți să dea. Avea să fie un om mare și important, dar tot ce se întâmpla în viața ei erau aceste scene continue. În fiecare zi anunța un deces, apoi chema doi băieți să scoată cadavrul, asista la criza familiei și urmărea plictisită ruperea în bucăți a mortului. În fiecare zi un cap se rostogolea pe culoar.

Nu știa, la zece-unșpe ani, cu ce se mânca medicina. Nu știa de lichidele scârboase din corp, de intestine, de bube, de tumori... Ar fi vrut să aibă un căcat de enciclopedie cu poze colorate, ca să se sperie la timpul potrivit. A nimerit însă într-o familie săracă. Doi țărani care oricum nu au înțeles-o niciodată. Știa doar că, atunci când avea să ajungă în București, toate urmau să se schimbe. Dar nu s-a schimbat nimic. Ar fi trebuit să rămână o fată de țară, să se căsătorească la cînșpe-șaișpe ani cu primul prost care se nimerea s-o fută. Ar fi rămas însărcinată și gata. Singura ei consolare era seara, când ajungea acasă. Își făcea un duș, după care se îmbrăca în uniforma curată de spital și îl aștepta pe gagică-su. Singura împlinire din viața ei era o fantezie de care se săturase, dar care îl bucura pe Viorel. Viorel era un dobitoc. Viorel avea însă o pulă mare. Și cum despre iubire n-a fost vorba niciodată, măcar să fie o pulă mare care să o scutească de munca pentru orgasme.

Îi auzeam toate gândurile, îi simțeam resemnarea, în timp ce capul meu continua să se rostogolească pe hol. Nu murisem încă. Știam că totul nu e decât un joc al creierului meu stricat, plin de amfetamine, alcool, iarbă, energizante, haș, coca și, peste toate, o frică terifiantă de moarte.

M-am trezit într-o închisoare. Una de femei. Eram în celulă cu două țigănci. O curvă care-și omorâse peștele pentru că nu împărțise banii corect. Mai avea

de stat încă șase ani. Despre cealaltă nu știam decât că a fost găsită vinovată de furt. Mai avea doar un an. Eu fusesem condamnată pe viață, dar cu cancerul, urma de fapt să ies mai devreme decât ele. Ne învățaserăm una cu cealaltă. Ajunseserăm chiar să ne dăm limbi și toate nopțile să ni le petrecem băgându-ne în vagine degetele și frecând pereții umezi cu forță. În găoaza Larisei îmi încăpea toată mâna și asta mă amuza.

Zilele treceau lent și nu aveam dreptul la niciun vizitator. Era o tipă, Matilda, în altă celulă, care ne făcea rost uneori de câte-un telefon mobil. Vorbeam atunci cu Andrei și îi mai spuneam ce se întâmplă, ca să știe cum să termine romanul. Învățasem multe. Învățasem să mă bat, învățasem găștile, aveam tovarășele mele, aveam iubite, aveam sclave, mă împrietenisem chiar și c-un gardian simpatic, singurul care nu mă forța să i-o sug. Și atunci când i-o sugeam, nu mi-o băga până în gât ca să se amuze apoi de felul în care mă înec.

Sigur, din când în când mă mai trezeam în cimitirul morților de cancer. Eram de-a casei deja. Învățasem cum e cu viermii, cum e cu gardienii și cu zonele fiecăruia. Știam toate regulile. Era una singură de fapt: nu puteai schimba nimic. Îmi admiram de fiecare dată mormântul. Știi, m-au lăsat să mi-l și aranjez. Să-mi pun flori pe lateral, să-mi aleg lumânările, să-mi aleg o poză pentru cruce... Lucram câte două ore pe zi la mormântul meu. Gardienii treceau pe lângă mine, să verifice dacă nu cumva descoperisem vreo ieșire sau naiba știe ce. Se obișnuiseră cu faptul că îmi acceptasem sfârșitul. Nici măcar nu mă mai mârâiau.

Iar în fiecare zi întâlneam alte personaje. Descărcau la intrare, dintr-un tir, cutii întregi cu oameni bolnavi. Apoi îi îngropau și îi lăsau să fie roși pentru totdeauna. Puțini, ca mine, aveau privilegiul să mai piardă timpul pe deasupra. Gemetele deveneau muzică. Mă obișnuisem cu mirosurile. Doar viermii îmi păreau la fel de scârboși. Sugeau creierele și se căcau un fel de bobițe uscate. Șefii le luau, le

amestecau cu ierburi, le fumau... Uneori îmi mai dădeau și mie un joint, dacă îi mângâiam pe coaie. Ce era să fac, nu? Era un joint demențial de bun.

De aici mă trezeam mereu în Bucureștiul părăsit și invadat de tot felul de animale sălbatice, care nu-mi făceau însă niciun rău. Mă plimbam pe bulevarde și intram în fiecare magazin. Puteam proba orice haine, le puteam lua dacă îmi plăceau, dar nu avea cine să mă vadă îmbrăcată în ele. Puteam face orice, puteam intra oriunde. Puteam lua o mașină, asta dacă găseam și o cheie pentru ea. Intram în buticuri sau în supermarketuri și mâncam. Imaginează-ți un oraș plin de prostii, toate la dispoziția ta.

— Soni!!! Soni!!! Trezește-te, în puii mei!!! Am sărit speriată din pat.

— Te rog, Soni... Te rog, nu mă mai pune să trec prin asta – și Dana plângea.

Mi-am aprins o țigară. Fusese o noapte incredibil de lungă.

— Soni, nu trăiești mai mult cu prostiile-astea! și

început să arunce în stânga și-n dreapta, nervoasă, cu medicamentele. Totul e doar în creierul tău!

— Da'de unde știi tu? A?! Te-ai hotărât să definești acum normalitatea și realitatea?

— Dar e o iluzie! Totul!

— Da, totul... Nu înțelegi că nu mai există nicio diferență pentru mine între realitate și ficțiunea din creierul meu? E ok așa! Și mi-e mult mai bine...

— Drogurile nu sunt o soluție, Soni!

— Vorbești ca un primar de țară, mă Dana! E

același lucru cu a te uita la un film. Creierul tău e acolo, în film... Atâta tot. Eu doar urmăresc un film care nu se termină niciodată.

— Ai luat doar astea sau ai încercat ceva mai tare? Dana se uita atentă la cutiile de medicamente din cameră.

— Încă nu... Mi-e ok acum. Ziua trăiesc ceva, noaptea trăiesc altceva, sunt tot eu până la urmă, asta nu înțelegi tu... Îmi ajung astea acum.

— E un joc pentru tine, nu?

— Eu știu ce e, dar e ceva nou! Nu mai e frica de moarte...

— Ai luat-o razna, Soni!!

— Abia încep să mă trezesc!

— Ești tâmpită?! și aproape că mi-a dat o palmă. Tu nu vezi că mai ai puțin și nu mai știi care e diferența dintre ce dracului visezi și ce dracului se întâmplă pe bune?

— Care e diferența?!

Toate discuțiile se terminau în coadă de pește. Mă plictiseau. Eu eram mândră că găsisem o nouă metodă de a fenta moartea. Trăiam de două ori mai mult și de două ori mai intens. Trăiam în dimensiuni diferite. Îmi pierdeam controlul. Îmi plăcea asta. Totul devenise chimie pură, eliberam toate substanțele de care aveam nevoie din creierul meu. Eram oriunde și oricând.

Realitatea depindea numai de cheful meu. Orice se întâmpla, fie afară, fie în creierul meu, era adevărat. De ce conceptul de câine ar fi mai prejos decât un câine în carne și oase, pe care îl poți mângâia? Senzațiile sunt aceleași. Frica de colți este aceeași. Cuvântul câine poate mușca, nu trebuie neapărat să curgă sânge ca să fii rănit.

— Îmi promiți că o să mergi la doamna Savin?

— Am stabilit deja, Dana! Crezi că m-am răzgândit?!

— Nu știu ce să mai cred... Vreau doar să te știu bine. Nu vreau să te mai văd așa...

— Așa cum?

— Așa... praf! Făcându-ți creierul praf!

— De ce nu înțelegi, în puii mei, odată că mi-e bine? Nu vrei să-mi fie bine?

— Nu e niciun bine, Soni...

— Hai, mă Dana, dă-o-n pizda mă-sii! Pământul era plat înainte și ăsta era un adevăr. Adevărul e cea mai cretină creatură. Dintre toți, cum naiba tocmai tu începi să predici despre bine și adevăr? Unii oameni cred că or să ajungă în rai și or să se-ntâlnească cu Sfântu' Petru la poartă. ăsta nu e tot un adevăr?

— Mda... Și-acum, dacă toți sunt nebuni, de ce să nu fii și tu, nu?...

— Nu, nu, Dana... Adică să crezi într-un astfel de Dumnezeu sau într-un oricare Dumnezeu e mai ok și mai adevărat decât să bagi pe gât cinșpe pastile și să fii tu Dumnezeu? Care dracului e diferența, Dana?! OK, tu alege ce vrei, dar nu te băga peste alegerile mele! În-țoarce-te la lumea ta normală și adevărată! Nu-mi cere mie nimic! Mai ales acum! Toată lumea, totul, e o ficțiune! N-ai cum să-mi demonstrezi opusul. Depinde doar ce vrei să vezi. Visele sunt ca niște amintiri. La fel de vagi. Din punctul meu de vedere, am fi putut la fel de bine să ne fi născut acum cinci minute. Iar tot trecutul nostru să fie o iluzie. De fapt acum suntem într-un incubator și niște extraterestri se joacă cu noi. Demonstrează că nu e așa!

— Ești pulbere, Soni!

— O, da! Sunt mucii! Iar tu deții adevărul suprem, e chiar la tine în geantă! Da, acolo, în cutia de farduri! Noi, muritorii de rând, ne plecăm în fața căcăturilor tale, Dana!

Capitolul 13

Cercul mutrelor triste

08.07.07, 14:21

Cancerul nu m-a limitat la șase luni de trăit. Nici nu mă gândisem la următoarele șase luni, ce să mai zic de 15 august. De 2008, de 2009 sau 2020. Nu era nimic atât de grav, toată lumea moare. Nu ăsta fost șocul adevărat. Cancerul mi-a dat presiunea timpului. Timpul care cred eu că nici măcar nu există, el, așa, știi, ca timp. E doar o formă de a măsura viteza. Când faci o mie de lucruri într-o zi, ai impresia că a trecut o lună. Iar într-o lună, dacă nu faci nimic care să aibă o oarecare intensitate, ai impresia că a trecut doar o zi tâmpită. Nu-ți dai seama că ai pierdut de fapt treizeci de zile. Șapte sute douăzeci și ceva de ore.

Când ești ok, o jumătate de oră zboară în cinci minute. Aceleași cinci minute care trec ca o jumătate de oră când te plictisești.

Nu timpul m-a speriat, ci viteza cu care lumea și lucrurile se schimbă.

12 sau 13 iulie, nu mai rețin exact. Eram puțin *high* și amețită de la băutură, mergeam sau mă legănam undeva pe Magheru. Acolo l-am văzut pe misteriosul Mihai. Era la o masă, la Mc-ul de la Romană. Am crezut inițial că imaginația îmi juca feste. M-am apropiat. Și chiar era el. Mânca un cheeseburger.

Mă holbam. M-a observat, dar nu știa de unde să mă ia. Mi-a zâmbit politicos, încurcat și mi-a făcut semn să vin lângă el.

— Deci?

Și m-a privit ca și când ar fi avut un *déjà vu* și ar fi știut toate posibilitățile prin care s-ar fi putut încheia întâlnirea noastră.

Devenisem paranoică. De câte ori oare ne-am întâlnit și nu-mi amintesc, m-am întrebat. Mintea îmi juca feste, iar tot corpul zbiera după niște alcool și ceva iarbă.

— Ăăă... Deci? Îl întreb și eu.

Și-a aprins o țigară. Eu parcă eram blocată, nu puteam să mai spun nimic. Observam doar cât de bine arată și îmi venea să sar efectiv pe el, să îl sărut din cap până-n picioare. M-am gândit că era doar pofta de sex de la energizante.

— Deci, revine el... Cum ești? La ce stadiu ai ajuns?

— Adică?

— Adică... Negi moartea? Te lupti cu ea? Ți-ai băgat picioarele? Cauți ceva important de făcut? N-ai găsit nicio soluție, te-ai întors către Dumnezeu și calea Lui cea dreaptă? Ai început să îți bagi în venă? Adică, care-i treaba?

— Mmm... Nu cred că am găsit nimic. M-am obișnuit doar...

Mi-era cât se poate de clar. Era doctor. Pregătea o lucrare serioasă, bazată pe frica oamenilor de moarte. Nu avea nicio treabă de fapt cu nicio boală.

— Nu m-am resemnat, am revenit hotărâtă. Am descoperit că nu e nimic important aici. Nimic în afară de a trăi efectiv. Am trecut de stadiul ăla tragic al lucrurilor.

— Hai, zi... Ce căcaturi ai băgat în tine?

— Ce dracu', mă? E un standard?

— Ei, nu chiar. Dar studiez de ceva timp... oamenii ca tine.

Îi vedeam deja caietul de notițe, calculatorul pe care le transcria, cafelele, pachetele de țigări, fumul din cameră.

— Oamenii ca mine?!

— Oamenii care sunt pe ultima sută de metri.

Oamenii speriați ca de dracu'.

— Ești doctor, nu? Psiholog, psihiatru, ceva?...

— Nu, Doamne! Nu, n-am nicio treabă! a început el să râdă.

— Nu-mi pari pe moarte! La dracu', cât de tâmpit sună... În sensul că nu pari afectat de ceva atât de grav cum ar fi moartea...

— Ai spus-o și tu. Că ai trecut de etapa tragică a lucrurilor. Eu am trecut demult...

— Vrei să descoperi limitele curiozității mele?

— Ok. Ok. Îți zic doar atât: sunt pe moarte și eu.

Nu te mint, crede-mă... Doar că la mine lucrurile stau cu totul altfel.

— Hai, te rog, nu mă lua cu vreo prostie de genul toți oamenii sunt pe moarte. La ședința de la terapie zici că erai scos din *Fight Club*. N-aveai nicio treabă

cu ce se întâmpla acolo. Nu mă aburi, zi-mi povestea pe bune!

— O să ți-o zic, te grăbești undeva? Cât de ridicolă e întrebarea asta, nu?

— N-o să-mi zici care-i faza cu tine, nu?

— Îți zic, îți zic, Doamne iartă-mă. Nu vrei mai întâi ceva de mâncare?

— Nu. Hai să bem ceva. Oriunde.

— Hmmm... Am două cuie la mine, dacă te interesează... și-mi face cu ochiul.

Cred că se prinsese de la bun început că-s praf.

— Mă interesează, și?

— Știu un loc super ok unde le-am putea fuma.

— Hai la mine, mai bine.

— Nea! Nici la tine, nici la mine, la nimeni! Dacă vrei, fumăm undeva în oraș.

— Ești gay, nu? Asta era! sar eu deodată.

— N-ai nimerit-o — și iar râde. Deloc!

— Dar?!

— Doamne... o să-ți povestesc mai încolo, ți-am promis! Ce te grăbești așa?

— Da' e vreun secret de stat sau ce?

— Nu toți oamenii sunt ca tine, Sonia! Unii sunt pur și simplu mai discreți. Tu te afișezi cu cancerul ca fiind singurul lucru care te face specială... Tu ești Sonia cu cancerul. În rest?

— Vai! Ai reținut cum mă cheamă, am întors-o eu.

— Te cheamă Sonia, prietenii îți spun Soni... nu era greu.

— Nu mă afișez cu cancerul, domnule Mihai!

— O, și tu ai reținut numele meu.

— Deci, lasă asta. Nu mă laud cu cancerul, ce dracului e în mintea ta? Eram la un căcat de terapie de grup, locul unde puteam să vorbesc cel mai liber despre asta. Nu?

— Habar nu aveai ce căutai acolo, recunoaște! Nu era vorba despre nicio terapie. Era vorba doar despre tine și despre cancerul tău, singurul lucru interesant care ți se întâmplase.

— Ești dus cu pluta!

— Dar e normal că ai avut reacția aia egoistă. Mă refer la faptul că ai plecat. Erai la început. Mai aveai puțin și dădeai din picioare de plictiseală când vorbea altcineva.

— Mda... Scuză-mă că eram disperată că tocmai aflasem că mor și nu știam ce dracului să fac, să zic sau cum să ascult, de parcă aș fi avut chef de ascultat.

— Auzi, o mai ții minte pe puștoaica aia?

— Aia obraznică?...

— Aia, dacă vrei așa.

— Ce-i cu ea?

— În afară de Savi, evident, doar eu cu ea și, iată, cu tine, mai suntem vii. Ce zici?

— Pe bune?!

Și vestea m-a dat complet peste cap.

— Pe bune. Cum te face asta să te simți?

— Ca dracu’?!

— Și mai știi că te-ai înscris pentru noul grup.

O să ne vedem mai des.

— De unde naiba știi?! Ești doctor, e clar!

— Sunt la al patrulea grup, Soni. M-am împriete nit cu Savi de-mult, îmi spune totul. Știu cum e când întâlnești prima oară străinii ăia și-ți vine să le dai în cap. Pentru că moartea ta e mai importantă. Știu cum e să cunoști oameni acolo și să afli apoi că... nu mai sunt. Ar trebui să treci prin asta. Să vezi ce urmează să se întâmple și cu tine, să vezi cum ceilalți trec peste, trag un oftat, își văd mai departe de viețile lor, indiferent cât de fragile par... Nu trebuie să fii doctor, ce-ți veni? În afară de mine și de puștoaica de care-ți ziceam, o singură excepție am întâlnit până acum. Unul care a scăpat de cancer la plămâni. Operație și noroc. Bafta lui! Cel puțin pentru o perioadă, doar știi... Cancerul poate reveni când ți-e lumea mai dragă.

— OK, ok... Și tu ce mai cauți la ședințele-astea?!

— Învăț, ce crezi că fac?... Cunosc oameni... Până la urmă e singurul loc unde ies și vorbesc despre ale mele. Ai să afli, nu te mai agita, ai să vezi cine sunt.

Am plecat. Nu înainte să-mi deseneze în palmă un fel de elefant. N-am înțeles, n-am întrebat, nu mi s-a explicat. Am fumat jointurile în drum spre Universitate. După care ne-am trezit într-un club. Muzică tare, muzică ok, mult fum și noi țipând ca să ne auzim.

Nu l-am mai stresat. Știam că urma să aflu mai multe în câteva zile, la terapie. Am discutat așa, ca doi prieteni buni, care se cunoșteau parcă de-o viață. Nu știu de ce, aveam un sentiment ciudat de siguranță. Trecuse câțva timp de când simțisem așa ceva. Poate pentru că rămăsesem printre puștinii vii de la acel grup? Imaginile tuturor, amintirile acelea scurte cu ei mi se derulau în cap încontinuu.

După vreo oră am reușit să-l conving să dansăm. Chiar dacă nu a durat mai mult de cinci minute, sângele a început să-mi zvâcnească puternic. Am luat-o și mai razna. Nu mă abțineam să-i urmăresc fie-

care gest și mișcare, imaginându-mi-l pe orizontală, nu pe verticală. Era chiar un bărbat frumos. Un bărbat de afiș, parcă i-am și spus, și el s-a înroșit puțin. Nu mă săturam de el. De trupul lui, de moaca lui arătoasă, de misterul și calmul pe care le dobândise prin naiba știe ce întâmplări. Avea probabil orice femeie pe care și-o dorea. Și la fel de probabil nu-și dorea niciuna.

Pe lângă el, păream un copil bolnav de o simplă răceală. Un copil care cerea doar atenție. Știa să râdă, însă își controla stările, ca și cum în fiecare zi și-ar fi propus să nu zâmbească mai mult de cinci-zece minute.

Moartea era departe de clubul de la Universitate. Poate chiar de tot Bucureștiul. Mihai îmi călca viermele colorat de pluș, râma tot mai fragilă din stomacul meu bolnav. *O să fie bine, nu?* l-am întrebat în gând și el mi-a răspuns din priviri.

Dragoste la prima vedere la douăzeci și șapte de ani, când mai am o nenorocită de lună de trăit? Dumnezeu poate să fie chiar atât de ironic?

A doua zi cineva suna isteric la sonerie. Am sărit din pat speriată. Visasem că începusem să joc *frisbee* cu gardienii din cimitir. Gâfâiam. Și imediat mi-am amintit de Mihai. M-am uitat în palmă. Carioca era mai ștearsă, din cauza transpirației, însă elefantul era acolo, deci chiar se întâmplase totul. Am răsuflat ușurată.

Soneria mă enerva. Era 7 și ceva dimineața și prea multă lumină. Mi-am pus ochelarii de soare și m-am repezit spre ușă. Niciun organ nu mă durea, niciun os, nimic. Era prea bine să fie adevărat. M-am oprit în dreptul ușii. Totul părea în regulă, poate chiar prea în regulă.

Nici n-am apucat să trag ușa și un bărbat nervos a năvălit în garsonieră. Era cât pe ce să mă lovească în viteza lui, mă panicasem.

— Cum?! Cum ai putut să nu-mi spui?

— Doamne, Paul! Asta-i intrarea ta în scenă după juma' de an?

— E adevărat, nu?!

— Ce dracu' să fie adevărat?

Mi-a smuls ochelarii de soare și i-a aruncat. Mai avea puțin și scoțea flăcări pe nări. Nu-l văzusem niciodată atât de nervos. S-a calmat brusc, a încercat să mă îmbrățișeze, dar l-am lovit cât am putut de tare în față. Aveam peste o mie de motive să i-o dau. Dar, bine, nici nu s-a clintit. Mi-a răspuns printr-o palmă zdravănă. M-am lovit de perete.

— De ce nu mi-ai spus?!

Mi-am pus ochelarii la loc. Îmi simțeam obrazul stâng arzând. Paul nu mă lovise niciodată. S-a rezemat vinovat de perete, și-a pus o mână pe față, cât să nu-i văd ochii înlăcrimați. Avea buza de jos spartă, începuse să-i curgă sânge de la pumnul meu. Eram bucurasă să-l văd rănit.

— Cine ți-a spus?

— Ghici! Cine naiba putea să-mi spună?!

— O omor pe Dana! Chiar dacă-i ultimul lucru pe care-o să-l fac, o omor! Futu-i...

— Dar de ce nu mi-ai spus tu? De ce?!

— Pentru că nu am nevoie de tine, d-aia! Nu te uiți la tine? Afli că mai am o lună de trăit, intri peste mine, mă sperii ca pe un câine, dup-aia îmi fuți și-o palmă? Ce pula mea crezi că faci? De prost ce ești, uite, d-aia nu ți-am spus!

M-am dus la baie să-mi dau cu apă rece pe față.

— Aș fi avut grijă de tine... s-a auzit vocea lui parentală, urmându-mă.

— Ai fi avut pe mă-ta! Nu am nevoie de mila și de grija ta! Oricum nu-nțelegi diferența! Nu am avut nevoie până acum și nici n-o să am nevoie! Du-te în pizda mă-tii de unde ai venit!

— Unde am greșit, Soni? Unde? Zi-mi!

— Tu? Tu n-ai greșit cu nimic, mititelul de tine, tu ești doar prost făcut grămadă! Eu am greșit că am așteptat minuni din partea ta. IT-istu' lu' pește!

— Te-ai schimbat, Soni...

— Nu zău? La ce te-asteptai? Să vezi poze cu noi pe pereți? Să plâng după tine și să stau smiorcându-mă pe canapea văzând cum trec pe lângă mine ultimele zile? Normal că m-am schimbat, idiotule!

— Droguri îți trebuie ție acum?

— Nu, deci nu... O omor! Ce-ai, frate, tu nu bagi o iarbă din când în când, ești dus?

— O iarbă, da! Una, din când în când, da! Nu jointuri după jointuri și alcool cu kilele, și ecstasy-uri, și cocaină, și dracu' știe ce căcaturi ai mai luat, că poate nu i-ai spus chiar tot Danei!

— Nu văd de ce te fute pe tine grija! Apari după juma' de an în care te-a durut în cur de tot, apari pentru că ai aflat de cancer și începi să-mi spui că ce? Că m-am schimbat?! Că iau droguri?! Nu înțeleg ce cauți aici, nici tu nu cred că înțelegi!

— Adică trei ani n-au însemnat nimic, nu? Cred că am tot dreptul să fiu aici!

— Te porți ca o pizdă nefutută! Aoleo, vai, vai, trei ani. Trei ani?! Trei ani pierduți!

— Ok, n-a fost să fie, Soni! Mare brânză! Dar am fost în ăștia trei ani unul lângă altul. Și cancerul, totuși... E o chestie pe care i-o spui unui om cu care ai stat trei ani, nu crezi?

— Băi, tu ești tâmpit?! Nu ți-am spus, ok! Dar ai întrebat de mine? Puteai să mă găsești deja moartă. M-ai fi învinuit și atunci că nu ți-aș fi spus? Tu ai plecat, idiotule! Și n-am auzit nimic de-atunci! Crezi că aș fi avut nevoie de mila ta? Știi tu prin ce-am trecut? Auzi la el, are dreptul să fie aici... Dreptul pulii! Habar nu ai ce mi s-a întâmplat și cum sunt de o jumătate de an! Nimic nu mai e cum a fost! Nimic, nimic, nimic! Și vii tu să-mi spui că m-am schimbat, ești cretin?! Omule, ești un străin pentru mine! Pentru lumea mea!

Paul a crezut că, dacă mă lasă câteva minute în pace, urmează să mă liniștesc. M-am închis în baie. Am dat drumul la duș ca să nu-l

mai aud cotrobăind prin garsonieră. Era probabil șocat. În loc de cd-uri și alte prostii, erau acum cărți. Televizorul dispăruse. Zeci de cutii de pastile și scrumiere umplute până la vârf, spații goale în care eu îmi aruncam mintea. După zece minute am ieșit.

— Soni, spune-mi, te rog, cu ce pot să te ajut... Orice!

— Să pleci!

— Nu asta vrei...

— Nu asta vrei tu să vreau. Eu vreau să te cari! Înțelege că nu mai însemni nimic! E chiar așa greu? am urlat.

— Nu te cred!

— Nu?! Cum vrei să-ți demonstrez? Zi-mi cum și dup-aia du-te dracului de unde ai venit și lasă-mă să-mi trăiesc zilele-astea cum trebuie!

— Cu droguri?! Cu puli peste puli?! Cum să te las așa?!

Am fugit în bucătărie. Am luat un cuțit.

— Mă ameninți, Soni? Serios acum...

— Dacă nu ieși, o să iasă urât de tot! Mi-ai dat o palmă zdravănă și o să am grijă să se învinețească! Legitimă apărare, ai auzit de asta? Un clasic. Fostul iubit, înnebunit de gelozie, se întoarce să-și omoare iubita. După ce-i cară câțiva pumni și palme, ea ajunge la cuțit...

M-am apropiat de el. Aveam senzația că o puteam lua razna în orice moment.

Paul nu fusese niciodată vreun mare bătaș. Dar era tip, na. Putea la fel de bine să mă lase lată la pământ, cu tot cu cuțit, puteam la fel de bine să i-l înfig direct în stomac sau în inimă.

— Soni, lasă naibii cuțitul ăla jos! Lasă-l, te rog! O furie dementă pusese stăpânire pe mine. Visam. Nimic rău nu putea să se întâmple. Totul era un joc cât se poate de simplu. Dacă ar fi reușit să-mi ia cuțitul, probabil îmi luam o bătaie zdravănă.

Nu mă interesa, nu mi-era frică de durere. Mai exista varianta în care, după ce mă izbea de ceva, lua cuțitul și-l înfîgea el în mine, luat de val, cuprins de gelozie și cine știe câte altele mai simțea. Nu-mi

păsa. Invers, totuși, ar fi fost și mai ok. Îl vedeam deja mort. Puteam inventa apoi o poveste drăguță poliției. Fusesem agresată. Nu avea ce căuta acolo. Vecinii auziseră probabil câteva țipete și uși trântite. Dacă nu, urma să mă asigur că le-ar fi auzit. În timp ce mă gândeam la toate posibilitățile, s-a auzit soneria.

— Soni, e timpul să lași cuțitul ăla... O să plec, ok? Dar răspunde la ușă.

— Da, ce-o să mai pleci! Parcă nu te-aș cunoaște. N-o să pleci! Abia aștepți să las cuțitul ăsta jos... Vei tăbări pe mine! Ca un animal prost ce ești!

M-am întors încet în bucătărie. Am luat în cealaltă mână încă un cuțit, singurul, de fapt, care mai era în toată bucătăria. Mă simțeam în siguranță, cu o armă în fiecare mână. Șansele de reușită se dublaseră, mă gândeam chiar la un procent de 80%.

Nu știam cine era la ușă. Așa că am țipat, crezând că o să-l sperii zdravăn atât pe Paul, cât și pe necunoscutul care aștepta să-i răspund. Am răcnit groaznic, ca și cum m-ar fi strivit ceva. Ușa garsonierei s-a deschis și Dana a intrat în viteză.

— Doamne!!! și a rămas paralizată după numai câțiva pași. Soni, lasă cuțitul ăla. Doamne!!!

— Dacă în două minute nici tu și nici Paul nu vă cărați, o să încep să mă apropii! Și o să dau cu cuțitele-astea în toate părțile!!! Ați înțeles?! N-aveți cum să scăpați neatinși, chiar dacă o să dați dup-aia cu mine de pământ! N-o să cedez ușor!

— Soni, te rog... Ce naiba te-a apucat?

— Ce m-a apucat?! Ce caută boul ăsta la mine în casă, făcând pe marele învățat și arzându-mi o palmă de am simțit că-mi sar dinții din gură?! Proasto! Ce credeai că o să rezolvi?!

Șansele mele scăzuseră undeva la 50%. Aveam acum doi adversari.

— Ai lovit-o?

Dana s-a dus lângă Paul, cerându-i socoteală. Eu m-am încordat și mai tare. M-am apropiat câțiva centimetri. Un pas de fapt. Garsoniera părea imensă. Dana i-a văzut sângele uscat de pe bărbie și rana de la buză. A observat și obrazul meu stâng înroșit. Toți tăceam. Fiecare se gândea la ale lui. Eu – la cum să-mi înfig cuțitele în amândoi. Paul – la cum mă pierduse și la cât de ciudată era situația. Dana voia să salveze ce mai putea, să devină o eroină. Își alesese însă un moment cât se poate de prost.

— Trei! și m-am încordat cât am putut de tare. Dooo! iar fețele lor erau tot mai panicate. Unuu! am răcnit și m-am repezit spre ei, cu mâinile ridicate și vârfurile cuțitelor în jos, lucind și mirosind a moarte.

S-au întors instantaneu, într-un sincron perfect, s-au grăbit spre ușă, aproape împiedicându-se. O căzătură le-ar fi fost fatală. Am ieșit după ei, continuând să zbier. Eram un animal. Iar când mi-am dat seama că îmi câștigasem înapoi locuința, m-am întors repede de pe scări, am intrat în casă, am trântit ușa și am încuiat-o bine.

15 iulie. Nu era nimic schimbat în cabinetul doamnei Savin. Ajunsesem cu mai bine de un sfert de oră

înainte, am avut timp să admir din nou holul primitiv. Doamna Savi, cum mă rugase să-i spun, ca și cum aș fi început să fac parte din gașcă, parcă îmbătrânise. Mi-a zâmbit când a deschis. M-a invitat la o cafea.

— Știam că te vei întoarce. Am câștigat chiar un pariu cu prietena ta...

Și a sorbit din ceșcuța verde de cafea.

— A, Dana, am mimat eu un zâmbet, când de fapt o-njuram de toți sfinții, morții și mamele.

A continuat să mă întrebe diverse, am răspuns mai mult pentru a fi politicoasă. Pe măsuta din sticlă erau aceleași reviste străine de psihologie. Doar culorile păreau mai șterse. Când am văzut cele trei cărți de care nu se atinsese nimeni, m-am gândit la Andrei. M-am gândit la povestea fiecărui roman de acolo, m-am întrebat dacă se-măna cu a mea, dacă nu cumva fac o prostie prin faptul că nu mă uit nici măcar la titluri.

Floarea din colțul holului nu crescuse. M-am prins târziu că e din plastic. De fapt, Savi își aranjase în așa fel totul, încât să pară că acolo timpul stă în loc. Fiecare colțișor fusese analizat și calculat să arate într-un anumit fel. Până și culorile și luminozitatea din cameră. Până și felul în care ea se îmbrăca, de fiecare dată altfel, dar în aceleași culori.

În scurt timp camera s-a aglomerat. Numai gagici și toate arătau ca și cum cerul le putea pica oricând în cap. Da, recunoșteam figura pe care și eu o purtasem atâta timp.

Mihai a intrat cât se poate de relaxat. Zâmbea. Arăta de parcă i se întâmplase naiba știe ce minune. S-a așezat pe canapea, lângă mine. M-a sărutat pe obraz. Toată lumea ne-a privit suspect. Și mie mi-a plăcut asta la nebunie. Cred că mă și înroșisem puțin.

— Ești ok?

— Abia aștept să te-aud.

— Păi o să m-auzi... că eu voi da tonul. Așa e de când am început. Am fost exact ca tine și am început să turui de la prima ședință, a râs el. Apoi am deschis fiecare grup. Ce zici? Sunt ca un prezentator, sunt de-al casei deja, ce naiba.

Și mi-a tras mâna ca să vadă dacă mai aveam desenul. Mi-a zâmbit satisfăcut.

Imediat am intrat în cameră. Ne-am așezat în cerc, pe scaune. Acelea urmau să ne fie locurile pentru fiecare ședință. Apoi am primit ecusoane pe care trebuia să ne scriem numele și vârsta, iar de-

desubt boala de care sufeream și data aproximativă când bănuiam că vom muri.

Soni, 27, cancer la stomac, 15 august sau mult mai târziu. Am îngroșat cu pixul literele. Mi l-am pus în piept cu grijă. Toți eram ușor timorați și ne studiam ecusoanele, curioși. Trei cancere mamare, o leucemie, încă un cancer la stomac și Mihai, 34, HIV și semnul întrebării în loc de dată.

— Băga-mi-aș picioarele, chiar ești...

— Da, ți-am spus că sunt. Dar vorbim mai încolo despre asta... a sușotit el.

Savi ne-a adus pahare. Aveam sucuri, ceva băuturi tari și scumpe, apă... pe masă fursecuri și alune, din care am ronțait câteva. Mihai a tușit insistent de câteva ori, cât să capteze atenția. Nu trebuia însă, era singurul bărbat de acolo și arăta al dracului de bine. l-am spus asta la ureche. A zâmbit. După care m-a ciupit de picior discret, dar destul de tare. Ok, trebuia să tac.

Recunosc, aproape că mă bufnea râsul când îi vedeam pe toți așa triști.

— După cum vedeți, pe mine mă cheamă Mihai. Am scris aici...

Îl priveau curioase. Eram sigură că toate se gândeau cum să se dea la el, îmi venea să le smulg părul din cap și să le strivesc capetele de pereți.

— Ăăă... eu mă ocup de partea introductivă, să zic așa... Nu mai sunt de mult un simplu pacient. Mă puteți considera un fel de asistent al Elenei. Sau al doamnei Savi sau Savin, după cum o cunoașteți fiecare. Acesta este al patrulea grup pe care îl încep. De aceea știu cum vă simțiți. Am trecut prin asta. Am văzut mulți trecând prin asta.

S-a oprit. Și-a umplut un pahar cu apă minerală.

— N-o să mă lălăi foarte mult, știu că nu aveți timp de pierdut... Chiar știu asta! Vă spun însă de la început că n-o să vă simțiți extraordinar aici. N-o să se întâmple minuni. N-o să scăpați de boli, poate

doar de fobia voastră de moarte. Nu din prima însă și nici din a doua sedință.

S-a oprit o secundă. Ne-a privit pe toate, de la stânga la dreapta.

— O să vă spun cum am ajuns eu aici – după care a sorbit o gură de apă.

Savi s-a încruntat puțin, văzându-l că ezită. Nu era în apele lui.

— Acum un an și jumătate, a continuat el... Peste trei zile, pe 18, se face fix un an și șapte luni... Veneam de la o întâlnire de afaceri. Din Ploiești.

Eram cu mașina și mă grăbeam să ajung în Brașov pentru altele. În București mă așteptau ai mei, nevastă-mea adică și fi-miu, să mergem la mare...

Paralizasem. Avea familie?! Mi-am pus o mână în dreptul feței ca să nu-mi vadă reacțiile.

— În fine, le stricasem toată vara. Amânasem de ceva timp vacanța din cauza întâlnirilor mele. Voiam să deschid un lanț de magazine și în Ploiești și Brașov, nu stau acum să detaliez... Dar ideea e că era important pentru mine, nu vedeam niciun motiv atunci pentru care să amân întâlnirea cu câțiva boși de pe-acolo. Și-n fine, în Ploiești nu m-am înțeles cu nimeni. Pierdusem timpul, crezând că o să găsesc niște parteneri de afaceri ok. De unde? Am plecat deza-măgit spre Brașov. Era undeva spre 8 dimineața, intrasem pe autostradă și, la nu mai mult de 10 kilometri, un accident. O Dacie roșie, chiar în fața mea, încercând să depășească un camion, a intrat pe contrasens, nu s-a asigurat, nu-mi pot explica...

Bang! Am avut un noroc chior că nu a ricoșat în mine. S-a dus pe marginea autostrăzii. Am tras imediat pe dreapta, am coborât. Mașina care circula regulamentar nu pățise nimic, slavă Domnului. Era o familie. Un tip, nevastă-sa, probabil, și cu doi copii foarte speriați. Fuseseră zdruncinați tare, na. Ăăă... Vă deranjează dacă fumez?

Toată lumea i-a permis. Și-a aprins repede o țigară.

— Aici în general ni se permite orice, însă nu știu câți sunteți fumători și câți nu... D-aia v-am întrebat.

Fumați și voi dacă vreți.

Aproape toate ne-am scos din geantă câte-un pachet de țigări. Una dintre tipe, Maria, așa scria pe ecuson, a deschis o fereastră.

— Vă plictisesc?

— Zi odată, nu mai puteam eu de curiozitate.

— Domnișoara a mai fost pe aici, în grupul trecut, a explicat el, făcându-le pe toate să înțeleagă că nu era nimic între noi. Dar nu știe povestea, de aceea e așa curioasă.

Îmi venea să-i crăp capul.

— Continuați, vă rog... s-a auzit o voce timidă.

— Hai, poate ei nu-i comentezi ceva, am mormăit. A tușit din nou artificial, moment în care a dat fumul spre mine.

— Așa... și am lăsat oamenii aceia speriați și am fugit să văd ce făcea nebunul cu Dacia răsturnată. M-am băgat pe geamul mașinii. M-am zgâriat pe-acolo în resturile de cioburi și fiare, am reușit într-un final să-l trag afară. Era plin de sânge. Era inconștient...

Am sunat imediat după Salvare. În jurul meu și al puștiului vite-zoman întins pe marginea autostrăzii se adunase ceva lume. Dar ni-meni nu făcea nimic. Ce era de făcut? Am stat vreo zece minute – un sfert de oră. L-am spălat pe față, l-am palmuit puțin, încercând să-l trezesc, tâmpenii d-astea. Nici urmă de Salvare. E, n-am mai stat pe gânduri, l-am urcat la mine în spate și, la prima pasarelă, am întors spre Ploiești. Știam că dacă ajung repede, îl pot salva...

Și-a stins Marlboro-ul, a mai luat o gură de apă.

— Într-un final am ajuns la spital, am intrat cu el în brațe, am țipat după doctori... L-au luat unii de la intrare, în fine... Are ceva șanse, îmi spuneam. M-au pus să completez sute de foi. A venit și poliția, le-am explicat, le-am dat datele de contact, i-am dat numărul de telefon și doctorului care preluase cazul, pentru a mă anunța de starea tipului... Târziu am observat că și eu eram plin de sânge.

Am revenit la hotelul de unde abia plecasem. Mi-am închiriat câteva ore o cameră. M-am spălat, m-am schimbat cu alte haine, după încă o oră și ceva eram gata de plecare. Am luat-o iar spre Brașov.

Și-a mai aprins o altă țigară.

— E ultima, promit să nu vă mai afum.

Bănuiam sfârșitul poveștii.

— După cum probabil ați ghicit, la vreo săptămână și ceva de la faza cu Ploieștiul, primesc un telefon. Eram încă la Brașov, întâlnirile dădeau rezultate...

Domnule Mihai Enache? Da, zic. Vă mai amintiți de pacientul cutare cutare pe care la la la și la la la? Da, sigur. E ok? Ce s-a întâmplat cu el? Din păcate, avem o veste proastă. Offf... N-a scăpat deci... Ba da, pentru un timp am reușit să-l readucem printre noi, însă nu credem că va mai dura mult până când...

Acum e viu? Întreb. Se poate numi și viu. Nu înțeleg, domnule doctor, e viu sau nu e viu? E în comă? Este bolnav de SIDA, domnule Enache. Și aia a fost. N-am crezut la început, deși știam foarte clar că intrasem în contact cu sângele lui, fusesem și zgâriat și-așa mai departe. Am ajuns abia după alte două zile în București, unde mi-am făcut analizele... Iată-mă deci infectat cu HIV. De la cea mai mare prostie care mi se putea întâmpla. De la faptul că am vrut să salvez un om...

Îmi venea să plâng.

— Am înnebunit apoi o perioadă. Am rupt relațiile cu toată lumea. Cu părinții mei, cu prietenii mei. Am divorțat ulterior, fără să-i spun nevastă-mii de ce.

Am renunțat la copil, la tot, nu voiam să treacă și ei prin... Na... Dar ce caut eu aici? Ca să-mi termin povestea... Eram terminat atunci. Cred că mă înțelegeți, probabil mai bine decât oricine. Am cunoscut-o pe Elena, pe misterioasa doamnă Savi, printr-o întâmplare fericită. Și după multe ședințe cu dânsa, am hotărât împreună, cu o parte din banii, nu puțini, care mi-au rămas, să deschidem acest

cabinet. Și să facem aceste ședințe de terapie de grup care pe mine m-au ajutat atât de mult. Bine, eu n-am nicio specializare, mă ocup de introduceri... râde. Eu doar am cumpărat locul.

— Unde e cimitirul bolnavilor de SIDA? l-am întrebat pe cancerul de stomac.

— Nu-i chiar așa departe.

— Și după ce o să mă mut de tot aici... Pot face excursii din când în când acolo?

— Fă, tu ești proastă?! Când o să vii aici, nu vei ieși din cutia ta decât dacă o să am eu chef să-mi faci o muie! Și... Uită-te și tu puțin în jurul tău...

Crucile nu se mai terminau.

— La câte pot alege, crezi că o să mă intereseze capul tău chelios?

— Și de acolo aici nu se pot face vizite?

— E un bărbat, nu? îmi face cu ochiul.

— Da, e un bărbat...

— Nasol atunci! Bărbații nu sunt buni de muie! a început să râdă isteric.

— Dar...

— Dar ce?! a țipat iritat.

— Dacă mă îmbolnăvesc de HIV... Poate n-o să ajung aici. E o șansă, știi?

Nu mi-a răspuns. A plecat mai departe, trăgând dintr-un joint baban.

— Să-mi bag pula-n mă-ta!!! am țipat cât am putut de tare.

— Nici cel mai masochist om n-ar vrea să-și bage pula, asta dacă ar avea una, în mama cancerului de stomac! Ha-ha, asta a fost bună!

râdea isteric. Poate să-i dai limbi, dar tot cred că ai prefera să te fuți cu viermii...

Între 5 și 8 dimineța viermii se odihneau. Nu se mai auzea niciun tipăt. Puteam sta de vorbă cu orice mort. De la Oana, puștoaica de lângă mormântul meu, pe care încercasem inutil s-o salvez, am aflat că în aceste trei ore corpul se regenerează complet. Înăuntru nu era chiar atât de nasol. Nu între 7 și 8, atunci când ai picioarele și ochii la locul lor. Înăuntru e ca un fel de cameră în care poți lua cu tine câteva lucruri de acasă. Gen o carte sau hârtie și-un pix sau niște acuarele. Asta mă mai liniștea.

— Oana, știi la ce m-am gândit?

— Uimește-mă!

— Aș putea scăpa de aici, știi?

— Știu. Poți să te sinucizi. Dar prefer cimitirul ăsta!

— Nu, nu... Aș putea să mă infectez cu HIV, știi? Însă dacă fac asta, e foarte posibil să mor tot din cauza cancerului... Mă gândeam să mituiesc poate pe cineva din cimitirul ăsta... Auzi, cine de aici poate decide din ce cauză o să mor? Cine e peste idiotiții ăștia?

— Aoleo, Patronu'!

— Cine dracului e Patronul?

— E exact tipul pe care îl cauți! Dar pe patron îl vezi o singură dată, la intrare. El decide ce și cum. Odată ce te-a trimis undeva, nu ai cum să mai scapi. Trebuie să fii foarte foarte convingătoare...

— Aha, am priceput...

— Dar cred că e mai nasol acolo, în cimitirul sidoșilor.

— De ce?

— Fleoșc, nu știu, așa cred... Trebuie să fie nasol și acolo, într-un fel sau altul.

— Da, dar acolo aș putea să-l văd pe Mihai...

— Nimeni nu are cum să iasă din camera lui. Și dacă iese, ai văzut ce fac gardienii.

— Asta pentru că te-au auzit! Urlai, Oana, ce dracului?

- Fii tu silențioasă, dragă, cu picioarele smulse!
- M-aș chinui... Aș învăța să suport durerea...
- Cine știe ce reguli sunt acolo?! Ești dusă cu pluta!

Era bine să ai câțiva prieteni pe lângă mormântul tău. Timpul trecea mai repede.

Îmi pregăteam marea evadare. Studiam tot, însă, dacă ar fi fost să ajung până la urmă în cimitirul sidoșilor, nu mi-ar mai fi folosit la nimic. Vorba Oanei, cine știe peste ce dădeam acolo? Cum l-aș fi găsit? Începusem să-mi fac schițe cu aleile mai importante, cu aleile mai pustii, cu gropile goale pe care le-aș fi putut folosi ca ascunzișuri, notam tot. Simulam alarme false și vedeam cât de repede pot ajunge gardienii în diferite locuri, testam vigilența șefilor...

Asta până mă trezeam pe culoarul spitalului și-mi vedeam capul rostogolindu-se. Și doctorii dansând pe dârele de sânge și bucățile de creier lăsate în urmă.

- Bine, bine, dar nu pricep de ce un elefant...
- Păi de-acum încolo, de fiecare dată când vei vedea un elefant, îți vei aminti de mine. Ți-am creat un mit personal... Bine, așa-i spun eu.
- Aha... Adică te-ai gândit tu sau știi de undeva că oamenii bolnavi de cancer vor să meargă în...
- India, de exemplu, nu? Africa? Unde mai sunt elefanți?
- Nu, măi, când o să vezi unul la televizor sau când o să auzi un banc cu elefanți sau naiba știe,
- la asta mă refeream. De ce strici momentul?
- la zi-mi tu un banc cu elefanți.
- Habar nu am.
- Cu un elefant fumat, hai! Trebuie să știi! insist eu.

— Nu am văzut niciodată un elefant. Sau o girafă.

Sau un pinguin.

— Nici nu există toate astea. Sunt trucaje! Totul e o conspirație tâmpită!

Mihai a început să râdă.

Pe Motoare erau puștani cu teniși de doi lei, cumpărați la două milioane, care se dădeau importanți. Ei nu erau pe moarte...

— Și din cauza HIV-ului, nu...

— Da! mi-a tăiat-o din scurt.

— I-ai părăsit pur și simplu? Așa, mințindu-i?

— Ce era să fac? Uneori adevărul e de tot căcatul.

— Dar meritau să știe, Mihai!

— Să știe ce? Cu ce-i ajuta? Mai bine să știe că sunt un nenorocit care și-a găsit alta. Le-a fost mai ușor să treacă peste așa. Un divorț obișnuit, nu o tragedie.

— Dar nu e corect...

— Sonia, hai să nu vorbim despre corectitudine, ok? Despre cum am rămas eu cu HIV-ul și cum ai tu cancer, da? Ce e corect pe planeta asta?

— Și... De-atunci... Nimic, nimic?

— Adică?

— N-ai căutat și tu după un timp o tipă bolnavă de HIV?

— Nu mă interesează, nu pricepi? Sunt mulțumit de viața mea exact cum e acum.

Pauză. Nu credeam o iotă din ce spunea.

— Hai să mergem la mine, să vedem un film, îi zic eu.

— Nu!

— Să jucăm ceva, un Monopoly, o tablă, un șah...

— Nici...

— Băi, nu poți continua așa!

— Tu nu pricepi că așa sunt? Nu mai trage de mine, mă enervezi!

— Ok, fii atent...

Se uita oriunde, numai la mine nu.

— Mai am o lună de trăit, da?

— Se pot întâmpla minuni...

— Mai am o lună de trăit, Mihai! Crezi că îmi pasă că ai HIV?!

— Deci îmi ceri să profit de tragedia ta?!

— Nu, nu! Eu vreau să profit de ea! E alegerea mea!

— Ești dusă! N-o să se întâmple niciodată! Puteam s-o fac demult dacă voiam neapărat.

Dar nu cu mine, am vrut să-i spun.

— Mihai, de când cu cancerul... Am luat-o razna...

Am întâlnit tot felul de ciudați cu care mi-am tras-o.

Nu vreau să-ți spun despre astea, să nu...

— Nu-mi spune atunci!

Se însera. Pe TNB, tot mai multă gălăgie.

— Știi ce mă gândeam?

— Nu mă culc cu tine! Nu mă culc cu nimeni! sare deodată.

— Așa, deci mă gândeam că o să desenez și eu elefantul ăsta unui tip. (Mihai era vizibil deranjat.) Și... o să-i bag aceeași poveste cu mitul personal și...

el, la rândul lui, o să facă la fel, toți oamenii îndrăgostiți din București vor desena elefanți, știi? Și nimeni n-o să știe că asta a pornit de la tine!

— Bravo...

— Ai mai desenat altcuiva vreun elefant?

— Nu, am fost spontan.

— Să te cred?

Un tip ne-a întrebat dacă el și gagică-sa pot să se așeze la masa noastră. I-am lăsat, era aglomerat, chiar dacă am fi vrut să stăm singuri. La nici cinci minute au început să se ciondănească.

— Deci... am profitat eu de situație, cât să fiu sigură că cei doi ne aud. Eu mai am o lună de trăit și vreau s-o trăiesc cu tine, ok? Poți să accepți decizia mea?

— Aaa... Vrei să devii eroina mea... Ei bine, n-o să fii!

— Nici nu mi-a trecut asta prin cap!

— Minți!

— Ok, m-am gândit, ești mulțumit? M-am gândit că mă pot salva prin tine, ok?

Cei doi paralizaseră. Nu se uitau la noi, aveau capetele băgate în pământ și ascultau.

— Și tu vrei să te culci cu mine! Nu mă minți, te-ai gândit la asta de o mie de ori!

— Ok, dacă tot suntem la confesiuni...

— Și ce te împiedică? HIV-ul? Mai am o lună de trăit, Mihai! Asta vreau să fac! Înțelege!

— Înțeleg. Înțelege și tu că nu pot să fac asta. Știam cât de fragil era și că insistența mea îl putea îndepărta și mai tare.

— Auzi, Sonia, dar de ce trebuie să ne-o tragem neapărat?

— Nu vreau să mi-o trag cu tine... am râs. Nu cum mi-am tras-o cu alții... Între noi n-ar fi un simplu futai, nu pot să-ți explic.

Zâmbea. Știa foarte bine la ce mă refeream, însă nu m-ajuta deloc.

— Spui asta, crezi asta... doar pentru că nu mă poți avea atât de ușor.

Capitolul 14

Metamorfoza

Am vrut să văd dacă odată cu cancerul și odată cu apariția lui Mihai în viața mea, unele lucruri s-au schimbat. Am pus la îndoială tot ce știam despre mine. M-am întrebat, de exemplu, de ce nu-mi plăcea pepenele galben. Nu-mi aminteam nici măcar gustul lui, aveam doar încredere în deciziile pe care le luasem în trecut. L-am luat de mână pe Mihai și am mers în Obor să căutăm pepeni. L-am explicat pe drum etapa revoluționară prin care treceam. S-a amuzat.

Nu mai fusesem de ceva timp într-o piață. Pe lângă mizerie, protejată foarte bine de blocuri și de Primărie, am descoperit plăcerea simplă de a te învârti printre zeci de tarabe cu fructe, alături de cineva pe care să-l ții de mână. Ai fi spus că suntem împreună de ceva timp, ne asemănăm într-un fel ciudat, singurul punct comun însă era apropierea de moarte. Nu aveam planuri de viitor. Nu eram nici măcar politicoși, dacă simțeam că trebuie să spunem ceva, o făceam pur și simplu. Dacă voiam să ne luăm de cineva pe stradă, ne luam. Trăgeam șuturi în fund puștilor emo. Așa, din senin, în mijlocul străzii. Ne distra la culme.

Dacă aveam chef să furăm ceva dintr-un magazin, furam. De obicei ciocolată. Ne plăcea să râdem. Să râdem în hohote. Din momentul în care ne-am cunoscut, am reușit să ne deblocăm mușchii feței,

atrofiați. Eram expresivi. Ni se umflau venele pe față, ni se colorau obrazii, uneori zâmbeam atât de mult, încât ni se făcea frică ca nu cumva să ne crape buzele și, pornind de la acestea, să ne spargem în mii de bucăți de carne care să se împrăștie pe stradă.

M-am gândit că pentru asta urmau să-mi placă pepenii galbeni. Am cumpărat unul de vreo două kilograme și ceva de la un moș. În afară de țigani, toată piața era plină de bătrâni. Simțeam că le invadaserăm teritoriul. Se uita ciudat la noi, de parcă am fi fost un cuplu de plutonieni.

M-am simțit în Obor ca-ntr-o țară străină. Clădirea modernă a Primăriei, care ascundea acest tomberon imens, îmi aducea aminte de Africa, chiar dacă nu am fost niciodată acolo. De imaginile pe care le-am văzut cu Africa.

Ne-am continuat cumpărăturile. Teniși chinezești la 10 lei pentru fiecare, teniși pe care i-am considerat simbolul comuniunii ieftine dintre noi. Două cartușe de țigări aduse din Republica Moldova. Un acvariu mic și doi melci de apă, plus mâncarea lor pe o lună, toate la mai puțin de 150 de lei. Un transformator cu care n-aveam ce face. Vânzătorul fusese însă simpatic.

În stație, așteptând troleul, mi-am dat seama că fără cancer nu aș fi intrat niciodată în vorbă cu Mihai. Probabil nici nu l-aș fi cunoscut, d-apăi să descopăr în el bărbatul de care am avut nevoie dintotdeauna.

Bine, la fel n-aș fi băgat în mine o grămadă de tâmpenii, la fel nu m-aș fi culcat cu n indivizi doar ca să mă simt dorită de cineva. Iar dacă m-aș fi împrietenit cu Mihai înainte de aventurile mele cretine, nu știu dacă ar mai fi ieșit ceva. Mi-am dat seama de fapt că eram norocoși. Așa, cu bolile noastre și cu moartea așteptând la fiecare colț. Înțelegeam lucruri pe care oamenii îngustați de vederea lor artificială habar nu aveau. Noi ne bucuram și dacă găseam o pană de porumbel pe jos. De acolo porneau întregi filosofii.

Am ajuns acasă nerăbdătoare să tai pepenele. Am aruncat plasele și am fugit cu bila galbenă în bucătărie. M-am înfruptat dintr-o felie. Mihai mă privea curios. După două-trei mestecături m-a văzut cum am scuipat tot, iar el aproape că s-a tăvălit pe jos de râs.

— Mda, n-o să mai încerc și cu zacusca sau cu piftia... E clar! Ce nu mi-a plăcut până acum nici n-o să-mi placă vreodată...

Mihai se așezase la masă și începuse să înfulece din pepene.

— Te speli pe dinți dacă vrei să mă săruți!

Noi nu ne sărutaserăm niciodată. Îi era, ca de obicei, frică să nu mă infecteze, nici nu mă atingea de cele mai multe ori.

— Ok, da' trebuie să trec pe la mine, am nevoie de periuța mea de dinți.

— Să mori tu că o să mă săruți? Jură-te!

— Nu fac promisiuni, Soni.

— Nu mă interesează, jură-te și ține mâinile la vedere! Nu, de fapt, nu vreau să te speli pe dinți, nu vreau nimic, sărută-mă acum!

— Știu că vrei să pleci... Sau știi că te-ai gândit la asta...

— Vrei să mă dai afară. Te-înțeleg...

— Nu. Tocmai! Nu vreau!

Voiam să nu plece niciodată. Și să fi devenit nemuritori în garsoniera mea.

Era aproape 5 dimineața. Efectul whisky-ului și al ierbii trecuse. Ne uitam unul la celălalt, dezbrăcați.

— Nu pot să cred că am făcut asta – și-și pune mâinile pe față.

O parte a conștiinței lui tâmpite îl chinuia groaznic. Își încălcase principiile prețioase care îl salvaseră până atunci de astfel de stări. Sigur, eram amândoi speriați să o luăm de la început, jocul ar mai fi durat doar câteva săptămâni.

Pentru că amânase atât de mult primul sărut, a fost ca și când m-aș fi sărutat cu cineva prima oară. Pentru că mă refuzase de atâtea ori și vedeam sexul ca pe ceva chiar imposibil între noi, mă simțeam acum irezistibilă. Cea mai dorită femeie de pe pământ. Devenisem de fapt o femeie pentru că aveam lângă mine un bărbat.

Fluturi în stomac. Viermele dinăuntru meu fusese de fapt o omidă. În tot acest timp a ros din mine ca dintr-o frunză. Se metamorfozase într-un fluture hidos. Un fluture negru. Ca un liliac aproape, cu colți și gheare la capetele aripilor.

Iubirea mea era o insectă carnivoră. Grețoasă și bolnavă. O mutație. Înăuntru nu mai era cleiul scârbos prin care să se târască cineva, se auzeau doar aripi bătând tare în stomac. Cancerul era prins acolo, speriat ca de dracu'. Făcuse față destul de bine citostaticelor, pastilelor, fumului de țigară, creierului meu tot mai întors pe dos, drogurilor... dar nu fusese pregătit pentru Mihai.

— Vreau să te muți aici.

— Te grăbești, Soni...

— Cred că am tot dreptul să mă grăbesc. Și tu la fel. De ce naiba să nu facem ce simțim că vrem să facem? De ce vrei să ne oprim?! Doar pentru că nu suntem siguri mie-n sută?

— Da!

— N-o să fim siguri niciodată, Mihai! Oamenii divorțează și după douăzeci de ani.

— Dacă n-ai fi avut încă o lună de trăit, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Și multe altele. De ce trebuie să analizezi lucrurile așa? Chiar dacă totul nu e decât o întâmplare, nu văd de ce nu poți să te bucuri de ea. Ce dacă faptul că am cancer m-a apropiat de tine? Și tu, dacă n-aveai HIV-ul, îți vedeai de viața ta și probabil eram doar un futai de-o noapte, dacă aș fi fost vreodată. Știi ce?

Mihai tăcea.

— Mă bucur că datorită cancerului te-am întâlnit!

Eu așa văd lucrurile!

— Vorbești prostii!

— Și acum am și cancer, și HIV poate, chiar dacă am folosit prezervativul... De fapt, nici nu o să mai folosim prezervativul, nu ne trebuie plastic între noi!

S-a ridicat și a dat un pumn în perete. Avea ochii înlăcrimați, maxilarul încordat și buzele strânse.

— Asta e viața, ok? Așa s-a nimerit, iubitele... Tu să iei HIV într-un mod cât se poate de cretin, eu să mă trezesc cu cancerul... Să ne întâlnim la o ședință de terapie de grup. De fapt să ne întâlnim și să și stăm de vorbă la un Mc... Să îmi desenezi un elefant și... Dacă nu vrei să accepți toate astea, spune-mi! Nu îți cer să te arunci și tu în cap.

— Sunt la fel ca tine, Soni. Simt aceleași lucruri... Dar nu vreau să te îmbolnăvesc și pe tine de ceea ce mi-a distrus mie viața.

— Dar viața mea e deja distrusă, pricepi!? Iar tu, tu de fapt mă salvezi!

— Gândești așa doar pentru că mai ai puțin de trăit...

— Nu mai am cinșpe ani, Mihai...

M-am ridicat să-mi iau agenda. I-am aruncat-o în brațe.

— Ce-i asta?

— Toate motivele pentru care te vreau!

Pe 20 iulie am plecat la munte. A fost pentru prima oară când am văzut mașina lui, aceeași cu care fusese în Ploiești în urmă cu un an și jumătate. Un Ford pătrătos negru.

Nu mai condusesese de ceva timp. Nu prea a avut unde să meargă până atunci. Și nici cu cine. Se izolase în oraș. În aglomerație te poți ascunde cel mai bine, ești mai singur printre oameni decât pe un munte pustiu.

Mihai se obișnuise să trăiască noaptea. Ca o cârțiță. Îi plăcea liniștea, iar când se sătura de ea, mergea în câteva locuri din centru pe care le găsisese, unde era multă lume și unde știa că nimeni nu l-ar fi băgat în seamă. Eu eram invers. Nu m-am ascuns de nimic, ba chiar m-am aruncat cu capul înainte. El renunțase la sex, eu devenisem o parașută. El se închidea ziua în casă, eu ieșeam oriunde, nu suportam să știu că timpul trece fără să fac nimic. El își ascundea boala, eu aproape că mă laudam cu ea. Căutam să dramatizez lucrurile. De când ne-am cunoscut, devenisem mai calmă. El mai agitat. Eram întotdeauna la poli opuși, ținute bine însă de același punct comun, timpul foarte scurt rămas la dispoziție. Moartea. Libertatea totală.

— O să mor și Madonna tot în top o să fie. Și la cincizeci de ani... Măcar atât voiam să apuc, declinul ei. Moartea ei. E frustrant, știi? Panarama aia o să aibă o carieră mai îndelungată decât toată viața mea.

— Știi ce îmi place la tine? a început el să râdă.

— Aș putea să-ți înșir cel puțin o sută de lucruri...

— Pe lângă astea o sută... Te gândești la toate ineptiile. Mori, dar vrei să vezi dacă până la urmă îți plac sau nu pepenii galbeni. Te fute grija că Madonna o să cânte mai mult decât ai trăit sau...

N-a mai continuat. Trecuserăm de Ploiești. Nu căuta niciun loc pe șosea din care să înțeleg unde se petrecuse accidentul. Nu ofta, nu era mâhnit, pur și simplu tăcea.

Ascultam Bob Marley și aveam iarbă cu noi. Am făcut un joint chiar atunci și căutam disperată bricheta să-l aprind.

— Vezi în bord.

Am deschis torpedoul. O grămadă de pachete de țigări, acte, un pistol și o cutie.

— Pistolul' e adevărat?

— Aha... Nu știi niciodată...

L-am luat. Am început să mă maimuțăresc în oglindă, făcând pe Tomb Raider.

— Îți stă bine.

— Te excit mai tare dacă mă vezi cu o armă? L-a bufnit râsul.

— Să știi că ne putem juca o dată așa. Dar numai după ce-mi iau o lenjerie de piele.

Am îndreptat pistolul spre el.

— Trage pe dreapta și dă-mi limbi!

— E o brichetă, Soni, făceam mișto...

După Ploiești, drumul a fost mai liber. În afară de curbe periculoase și serpentine, Mihai n-a lăsat-o sub o sută.

Mi-am aprins jointul. Am dat muzica tare. Mi-am coborât spătarul. Mi-am întins picioarele pe bord.

— Auzi? Știi că eu sunt un personaj de roman?

— Personaj de roman?

— Da, da... Am cunoscut un tip care scrie și... Mi-a promis c-o să scrie un roman despre mine. Îi trimit mailuri cam la două-trei zile și îi spun ce mai fac... I-am povestit și de tine.

— Da? Dar n-ai scris despre el în agendă...

— Păi nu, că agenda a fost mai mult la el atunci.

Și-a tras-o la xerox.

— Și cum o să se cheme?

— Ce să se cheme?

— Romanul...

— Aaa... nu știi! Îți ziceam doar. Nu știu dacă o să apuc să-l văd vreodată.

Am adormit aproape de Sinaia.

Mihai m-a trezit grijuļu, m-a sărutat de câteva ori, apoi mi-a arătat Branul. Parcase chiar în fața pensiunii la care urma să stăm, de parte de castel, undeva unde nimeni, absolut nimeni, n-ar fi putut ști de noi. Câteva ulițe pustii și dădeai de pădure. Ne-am lăsat gențile acolo. Am ieșit la o plimbare.

— De ce m-ai dus aici?

— Ce dracului de întrebare mai e și asta, Soni?

Trebuie să am un motiv?

— Îmi place, să știi... Am mai fost o singură dată, când eram mică-mică...

Eram nevoită să țin pe mine un tricou cu mânecă lungă și un pullover la brâu. O, cât de dor îmi fusese de răcoare. Nu mi-am dat seama de asta decât atunci. Pielea mea îmbâcsită și fragilă nu mai transpira. Porii se deschideau timizi și respirau. Aerul curat și puternic îmi dădea impresia că mă vindec de ceva incurabil, ceva care n-avea nicio legătură cu cancerul.

Nu auzeai miile de claxoane, de sirene, de înjurături... O liniște de vis. Bine, n-aveai nici ce vedea. Castelul era mai mult gol, iar în târgul micuț din fața lui – numai suveniruri stupide. Brelocuri cu schelete, scrumiere în formă de craniu, vampiri, cuțite, farfurii cu Țepeș, d-astea, plictisitoare probabil și pentru străini. Cu Mihai însă, până și turismul prost din țara asta nu conta. Nu mă gândeam la România, la nimic legat de România. Nu mă mai gândeam de fapt la nimic. Nu mai înșiram teorii despre lume și viață. Regăsisem în mine inocența unei fete. Eram un copil, de mână cu un bărbat frumos care voia să mă plimbe peste tot, să aibă grijă de mine, să îmi arate toate lucrurile pe care nu le sesizasem.

— Ar trebui să ne mutăm aici, știi?

— Da! Să vindem amândoi garsonierele noastre... Ne luăm o căbănuță... Stăm departe de toți și de toate, mi-a răspuns el.

— Niciodată nu m-am gândit că o să încep din nou să-mi fac planuri. Și să-mi doresc lucruri ce țin... mai mult sau mai puțin de viitor. Ar merita să riscăm – și am zâmbit.

— N-aș putea să stau aici mai mult de... nu știu, câteva săptămâni, o lună?

— Nici nu trebuie, am început eu să râd. Într-o lună o să poți să te întorci liniștit acasă, n-o să mă mai ai pe cap.

Dimineața m-am trezit goală în brațele lui. M-am îmbrăcat repede și am fugit până la cel mai apropiat aprozar. Am luat un pachet de cafea. Am găsit un ibric în bucătărie, am pus apă la fiert și tot tacâmul, până mi-a ieșit un fel de fiertură maronie care mirosea foarte bine. N-aveam însă curajul s-o gust. Am umplut două cești, le-am pus pe o tăviță și am încercat să nu le vărs până în camera noastră. Mihai încă dormea.

La naiba! Zahăr! Înapoi în bucătărie, înapoi în dormitor. Futu-i!! Lingurițe!!

— Soni, ce te-a apucat? Eu nu beau cafea, nici tu nu bei cafea.

Și s-a uitat cu ochii abia treziți și mirați la mine, apoi a tras un căscat.

— N-are nicio legătură. Astăzi bem cafea!

— Ook... Îmi explici măcar?

— Da! E un mit personal! De fiecare dată când o să vezi la televizor sau într-o revistă sau pe un panou, oriunde, nu contează, o reclamă la cafea, o să-ți amintești de momentul ăsta...

Experimentam, indiferent cât de imbecile ar fi părut unele faze. Trebuia în permanență să improvizăm pentru că nu ne cunoșteam, nu stătuserăm ani împreună, cât să ne dăm seama de reacțiile fiecăruia. Eram ca doi orbi. Încercam să ne surprindem de fiecare dată. Și ne reușea.

— Aș prefera să mori tu prima... M-aș descurca mai bine mai departe, aș vrea să nu treci tu prin asta...

— Păi, probabil că așa se va-ntâmpla... Dar dacă ar fi să aleg între noi, aș prefera să rămân eu...

— Și dacă mor, tu cui rămâi?...

— Ce?!

— Era o manea... a început el să râdă.

8 și ceva dimineața. Stăteam tolăniți unul peste celălalt și încercam cu greu să înghițim cafeaua. Ne sacrificam pentru o amintire frumoasă.

— Nu cred, totuși... Acum, că stau să mă gândesc mai bine, nu cred că o să fie atât de greu. Pentru că mă aștept, știu că se poate întâmpla oricând.

— Crezi c-ar trebui să ne pierdem timpul gândindu-ne la asta? Vorbim prea mult despre moarte în loc să trăim... Hai să ne gândim la ce-o să facem azi, Soni. Ce ai chef?

Nu i-am răspuns nimic. Aveam chef de orice, atâta timp cât el era lângă mine.

— E ciudat ce e între noi... Știm amândoi că ne-am îndrăgostit tocmai datorită bolilor noastre, că ne-am salvat unul pe celălalt, nu? Orice cuplu judecă de obicei întâmplările-astea. Dup-aia stabilesc categoric:

nu era iubire, am avut doar impresia că nu știu ce. Pula, asta e iubirea! Nu? Omul potrivit, în momentul potrivit, la locul potrivit.

— Am trecut de la moarte la iubire... Nu știu de care să mă sperii mai mult...

— Uită-te la noi, Mihai! Am fi meritat mai mult. Măcar să știm că o să avem un an. Sau măcar jumătate. Alții nu ajung o viață-ntreagă la ce-am ajuns noi în... cât? În două săptămâni?

— La ce-am ajuns?

— Cum la ce-am ajuns, tâmpitule? Ne adorăm... Pentru că ne vedem unul în celălalt. Oricât de diferiți am fi, înăuntrul nostru există... Nu știu, poate să fie și o bucată de carne, poate să fie chimie pură. N-avem problemele, dar nici avantajele unui cuplu. Nu ne trebuie încredere, nu trebuie loialitate...

— Pe dracu' nu!

— Adică le avem deja, știm că nu ne mai trebuie nimic în afară de noi înșine! Nu?

— N-am stat să mă gândesc la asta, a spus el pe un ton serios.

— Pe dracu' nu te-ai gândit, Mihai! Câteodată spui niște tâmpenii mai mari ca tine. Noi avem încredere unul în celălalt pentru că alt-

fel... nici n-am avea cum să fim împreună. E ceva ce a venit de la sine. Pur și simplu. Știu. Știi. Știm. N-avem timp să ne păcălim.

— Și ce avantaje zici că ne lipsesc?

— Păi, ok, avem încrederea asta, avem puterea de a ne înțelege fiecare gest, de a nu judeca, de a ne iubi libertatea fiecăruia... Nu ne putem face planuri însă... Nu ne putem gândi cum o să sărbătorim Crăciunul, de exemplu.

— Dacă o să-l apucăm, improvizăm. Probabil o să ne plimbăm prin oraș, printre miile de lumini de pe Magheru.

— N-o să putem avea copii niciodată... N-o să ne luăm o casă a noastră, n-o să plecăm într-o vacanță în vreo țară străină pentru că oricând unul dintre noi poate crăpa. Și ar fi de căcat ca celălalt să fie pus în situația asta undeva, nu știu, în Austria, de exemplu. Îți dai seama? Poliție, acte, ambasadă, bani, pfuaa...

Mihai începuse să râdă.

— Ce?!

— Te gândești deja la viitor, Soni. Îți faci planuri...

— Iau în calcul riscurile, atâta tot.

— Cum spui tu, și a dat pe gât ceașca de cafea, după care s-a strâmbat și și-a aprins o țigară.

Ne-am mai învârtit câteva ore prin Bran, după care ne-am strâns gențile și am luat-o înapoi spre București. Am băgat un joint după primii 10 kilometri. Am dat din nou drumul tare la muzică și m-am întins cu picioarele pe bord. Eram o zeiță. Mihai mergea cu viteză și toată lumea din jurul nostru fugea de fapt înapoi. Bucureștiul venea spre noi, nu noi mergeam spre București.

Ne-am apropiat de Predeal. M-am aplecat peste el și i-am desfăcut șlițul. Era în continuare atent la șofat. Am aprins încă un joint. I l-am băgat în gură.

— N-o să arunci bunătate de iarbă... Să vedem cum te descurci cu asta, cu muzica la maximum și cu mine făcându-ți sex oral!

Era ca un pariu. Dacă nimerea în vreun șanț sau în vreo prăpastie, eu câștigam. Ce? Vedeam în viața de apoi. Dacă se descurca, pierdeam și negociam la București. S-a încruntat. A apăsat pedala și mai tare.

Am început să-i sărut penisul și să-mi strivesc buzele de capul lui. După câteva minute, i l-am luat în gură, mi-am înfipt dinții în el, gata să-l mușc.

— ‘pune-mi că mă ’ubești! ’acă nu, ’ăptămă fă’ă, jul!

A început să râdă. Am strâns dinții și mai tare.

— Soni!!

— ‘pune-mi!!

— Soni, îți jur că te omor dacă mă muști!

— T’eaba ta! am strâns și mai tare.

Așteptam să-mi spună naibii că mă iubește, n-aș fi suportat să-l mușc pe bune.

— Știi bine că te iubesc, Soni!

Mi-am depărtat dinții și am început să-l sărut blând în locurile unde aproape îl rănisem.

— Ai reușit!

— Nu zău? Și ce-am câștigat?

— Iubirea mea *forever and ever and ever...* Adică încă o lună!

Fordul zbura ca o cometa pe DN1. Mihai era fumat. Ne era frică, dar asta ne făcea să ne simțim cât se poate de vii. La radio începuse *Like a Rolling Stone*.

— De ce ți-e frică cel mai mult, Soni?

— Să mor înecat! Ție?

— Să mor ars de viu!

— A, sau să fiu devorată de un animal sălbatic! Tu?

— Să mă sufoc...

— Să... să... mi se taie gâtul, cum fac talibanii! i-am spus îngrozită.

— Mi-e frică de rechini!

— Ai văzut vreun rechin vreodată?

— Nu, nu! Nici nu-mi trebuie!

— Mie mi-e frică de șerpi!

— Mie de șobolani!

— Pe bune?

— Și urăsc păsările moarte! Nu știu, mi se pare ceva grotesc...

În față încă 200-300 de metri de drum drept. Urma o curbă periculoasă. Din unghiul din care priveam, părea că șoseaua se termină într-o prăpastie. Mihai accelera.

— Ai de gând să iei curba aia?!

— Spune-mi că mă iubești!

Ne apropiam.

— Mihai, ia în puii mei curba aia!! Mihai!!!

Mihaaaai, știi că te iubesc, ia curba aia!!!!!!

A frânat. Părea că nu vom reuși. Închisesem deja ochii. *Doamne, dacă există și am greșit eu, pe bune, pe bune că n-am vrut să te jignesc niciodată.* Frâna credeam că va fi ultimul lucru pe care am să-l aud, mașina nu se putea opri. Șoseaua era puțin umedă. Cauciucurile nu erau bune de nimic. A tras și frâna de mână și în același timp volanul la maximum spre stânga. Ne-am izbit de balustradă în lateral. Datorită impactului, mașina a revenit pe șosea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Scăpasem doar cu o zduncinătură serioasă și un genunchi în bord.

— Ești dobitoc?!

— Tu voiai să mă muști!!

— Nu, serios, ești dobitoc!

— Ce dacă? Ai spus că mă iubești...

— Ne e încă frică de moarte, Mihai!!

— Ție ți-e frică, mie mi-era doar că voi rămâne fără penis...

Așa am ținut-o tot drumul până acasă. Viteză mare, curbe luate pe ultima sută, amenințări copilărești.

— Mergem și noi la cumpărături înainte s-ajungem acasă?

- Ne trebuie ceva? întreabă mirat.
- Ceva gen mâncare, de exemplu?
- Comandăm!
- Am chef să gătesc!
- Știi să gătești sau... Te-a apucat acum, Soni?
- Eee, asta o să vezi.

Capitolul 15

...

Mihai s-a mutat la mine. Niciodată nu mă simțisem atât de bine cu cineva, îmi plăcea chiar să ne plictisim împreună. În fiecare zi ne descopeream. Ne analizam fiecare gest, fiecare mișcare, orice poziție o interpretam în toate modurile, deveniserăm obsedați unul de celălalt.

Dimineața nu ne mai trezeam morocănoși. Nu mai eram singuri și nici muribunzi. Ne țineam în brațe, ne sărutam până ne dezmoream, sex, duș, sex în duș, sex după duș. Mergeam dup-aia la cumpărături. Pe stradă ne țineam strâns de mâini. La prânz, când începea căldura teribilă, ne ascundeam în casă.

Nu mai aveam niciun simț de proprietate asupra garsonierei mele. Era casa noastră. Și-a pus la baie lamele lui de ras lângă lamele mele noi. Aftershave-ul lângă creme. Parfumurile lângă parfumurile mele. Hainele lângă hainele mele. La sfârșitul lunii aveam și un nou coleg de apartament. L-am numit Tomiță. Îl găsiserăm în parc, pierdut pe lângă terenurile de fotbal. Noi doi și un pisoi cu nouă vieți, care, ca orice pisic, e imun la HIV. Tare?

Fumam cam două jointuri pe zi. Când ieșeam din București, mai luam amfetamină ca să stăm în picioare cel puțin cincizeci de ore. Nu era timp de pierdut.

Ședințele de terapie deveniseră mai interesante. Devenisem și eu de-a casei. Mihai mă învățase să am răbdare cu toți. Trecusem și eu peste crize, găseam acum puterea de a-i asculta pe ceilalți și chiar de a-i înțelege. Vedeam frica lor, negarea, întrebările, căutările fără niciun folos, mă simțeam departe de toate, mă simțeam în siguranță, știam că după ședințe urma să ajung acasă și să îmi las capul pe pieptul lui Mihai. Nimic nu mă putea atinge acolo, nici măcar fluturile dinăuntru meu, care urma să moară odată cu mine.

Și a trecut și 15 august. Și 15 septembrie, și octombrie, și decembrie, și așa mai departe.

Continuam să ne vedem cu fetele o dată pe săptămână. Savi ne învăța tot felul de jocuri prin care să ne cunoaștem mai bine. Eram cu toții pe aceeași lungime de undă, fără nicio speranță și doar cu libertatea mult prea mare pentru noi, pe care moartea ne-o adusese ca preludiu.

Povestea mea părea o simplă comedie. Nu m-am obosit s-o spun decât o singură dată, fără prea multe detalii. Nu mai eram răzvrătită, știam că nu am cu ce să lupt. Găsisem răspunsul întrebărilor mele, găsisem o grămadă de soluții pentru a trece mai departe.

— Că ai o lună, că ai un an... Că ai treizeci de ani în față, nu contează. Toți o să murim la un moment dat, depinde doar cum. Și ce trăiești până atunci. Când m-am trezit cu cancerul, n-am putut să realizez asta. Era ca și cum toți oamenii ar fi fost nemuritori și numai eu condamnată la moarte. După-aia mi-am dat seama că problema nu era boala mea. În niciun caz boala mea. Ci faptul că nu eram mulțumită de mine. Faptul că nu aveam nimic care să conteze cu-adevărat.

— Și ce ai schimbat, Soni? m-a întrebat Savi.

— Mai nimic, sinceră să fiu. Bine, după o întreagă aventură, în care toate s-au schimbat, într-un final am acceptat cine sunt eu. Oamenii își trăiesc viețile lor mediocre așteptând. Sigur

se va întâmpla o minune în viitorul apropiat. O să le pice ceva din cer și-o să devină ceea ce și-au dorit dintotdeauna să devină, d-astea.

— Ești mai egoistă?

— Nu, am fost la fel de egoistă dintotdeauna. Doar că nu făceam altceva decât să aștept minunea de care vorbeam. O să mi se mărească salariul, o să îmi permit mai multe, o să termin tot ce e de aranjat și de cumpărat în casă, o să mă căsătoresc, o să am un copil, doi... O să, o să... Dar nu făceam nimic, doar mă obișnuiam să visez. Acceptam totul datorită faptului că mi-era bine, rutina îmi dădea siguranță. Mi-era frică să dau cu mine de pământ. Apoi a fost șocul...

— Spune-mi concret, ce ai făcut în ultimele luni?

— Am trăit. N-am stat o secundă și nici n-am de gând să stau. Nu dorm ca să fiu odihnită a doua zi, dorm doar când sunt praf de oboșită, când am nevoie de somn. La fel toate celelalte... Am trăit lucrurile cu o intensitate mai mare. Până la urmă nu știu cât a contat viteza cu care am făcut anumite chestii, ci cum le-am perceput. Am trăit dublu. Triplu. Față de tot ceea ce fusese până atunci. Țsta a fost felul meu, uneori abrupt, decadent, scârbos chiar, uneori genial...

Și i-am zâmbit lui Mihai.

— Fiți atenți! a sărit Savi. Dacă ar fi să lăsați o concluzie, o replică, ceva din care să se vadă tot ce ați înțeles voi aici, care ar fi? O simplă propoziție. Vă dau o foaie și un pix imediat. Le citim și încercăm să ghicim cine le-a scris, ok?

M-am gândit la o mie de lucruri, deși am știut de la bun început ce urma să scriu: *Nu e nimic aici în afara dorinței noastre de a muri cât mai târziu posibil.*

Cuprins

Capitolul 1	2
Capitolul 2	17
Capitolul 3	35
Capitolul 4	40
Capitolul 5	52
Capitolul 6	56
Capitolul 7	76
Capitolul 8	80
Capitolul 9	103
Capitolul 10	123
Capitolul 11	131
Capitolul 12	151
Capitolul 13	164
Capitolul 14	186
Capitolul 15	200